

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ELİF ÖNER

Pom!

İki inatçı ruhun aşkla pişmiş hikâyesi.

2.BASKI

“Bir akşamlığına bu mutfakçı yönetmenin, beni boşamak kadar sıkıcı bir aktivite olduğunu sanmıyorum.”

Evliliğini bitirmeye ve İstanbul'a dönmeye karar veren ünlü şef Sarp Kuzgun, avukatı olarak karşısında yıllardır unutamadığı aşkı Çağla'yı bulur. Onları yeniden bir araya getiren kişi ise Çağla'nın sevgilisi Ahmet'ten başkası değildir.

Aşkın hükümleri hâlâ geçerli midir; yoksa intikam soğuk yenen bir yemek midir?

Üç harf. Bir ünlem işareti. Koskoca bir dünya. Pom!

İki inatçı ruhun dünden bugüne uzanan, acıyla yoğrulmuş, ağır ateşte aşkla pişmiş hikâyesi...

Şefin dilinden.

“Bana kalırsa kitapların lezzeti, efsunlu kelimelerden geçer. Pom! hiç şüphesiz ki dünyasına hayran olduğum, okuduğum en lezzetli kitaplardan biri. Fazlasıyla da iştah açıcı! Kendinize bir masa rezerve edin, arkanıza yaslanın ve müstesna bir yolculuğa hazır olun.”

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. <https://t.me/ayisigikitap>

YAYIN NO 2415
MİLENYUM. 60

Poml
Elif Öner

Dizi Yönetmeni: T.Y. Mazer
Editör: Hasan Ozan Elma
Son Okuma: Nurdan Başalan
Kapak Tasarımı: Dılan Kaya
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

2. Basım: Ağustos 2024
1. Basım: Ekim 2023
ISBN: 978-605-304-871-8
Sertifika No: 43949

Elif Öner © 2023

Kitapta yer alan fotoğraflar ve kitabın tüm içerik sorumluluğu yazara aittir.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Alfa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti.'ye aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir
şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

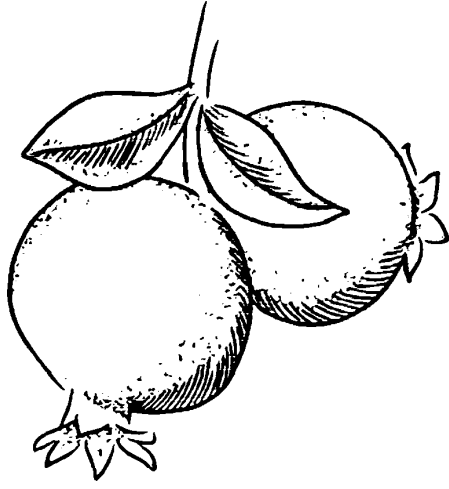
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor1@artemis yayinlari.com – www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Pom!

ELİF ÖNER

Aperitif

Gözlerini açıyorsun. Bir kanepenin üzerindesin. Kirpiklerin birbirinden ayrılmak konusunda isteksiz. Yorgunsun. Gözlerini açmak istemiyorsun.

Üzerinde bir örtü var. Gelişigüzel sen sermişsin bunu üzerine, ayakların dışarıda, örtü senden çok yerdeki dosyaları örtüyor ve fosforlu renklerde birtakım çocuk oyuncaklarını.

Görüntü senden uzaklaşıyor, âdeta bir kameradasın şimdi; kameranın odağında. Açı yavaş yavaş genişliyor ve seni daha büyük bir resmin objesi yapmaya çalışıyor.

Büyük bir salon, iki çapraz L koltuk, ikili kanepeler, berjerler, kitaplıklar, irili ufaklı ekranlar, salon bitkileri, keskin köşeleri olmayan sehpa ve salon mobilyaları. Verandaya açılan yekpare camdan içeri vuran derin öğleden sonra ışığı. Ve ufak adımlarıyla salonun ortasına koşarak gelip karşında duran büyük resmin küçük odağı.

Saçlarında senin dalgalarının aynısını taşıyan 4-5 yaşlarında bir kız çocuğu.

Sana *uyandın mı*, diyor heyecanla çünkü uyanmadıysan, hâlâ niyetin yoksa, bunu bizzat yapmakta kararlı.

Teyzesi arkasından yetişiyor çünkü kararlı olduğu diğer şey, üzerine kolları olan hiçbir şeyi giymemek. Bütün dolabı aşağı indirtmiş ama nafile. İnatçı ve öfkeli bir küçük keçi.

İnadı ve öfkesi, her şeye... Kolları onu daima sıkan hırka ve kazaklara. En sevdiği eteğinin kirliye atılmış olmasına. Saçlarını örmeye çalışmanıza. Mısra'nın doğum gününde kendi deyimiyle *donmuş pasta* yiyemeyecek olmasına. Çünkü hâlâ hasta olduğunu söyleyip durmanıza. Babası gelmeden Mısralara gitmeye kalkmanıza. Babasının hâlâ gelmemiş olmasına.

Telefon çalıyor. Kalkıyorsun. Salonun ucundaki sehpa doğru yürürken sırtını esnetiyorsun. Tebrik ediyorsun kendini, en azından kalkmayı başardın, bundan sonrası artık çorap söküşü.

Geliyoruz, diyorsun. Biraz sonra yola çıkacağınızı söylüyorsun. Hazırlanıyoruz derken başı öne hafifçe eğik ama tehlikeli bir sessizlik içinde yanında duran küçük prensese hin bir bakış atmadan da geçmiyorsun. Oysa o, hıncını senden sonra çıkaracak; önce yakasının iki yanında özenle iliklenmiş düğmeleri çözmesi gerekli. Ona acaba geçen gün mağazada gördüğünüz pançoyu mu alsaydık diye düşünüyorsun, belki inada inat yapmamak gerek diye düşünüyorsun çünkü sen neysen o da o; dediği dedik, başına buyruk, söz dinlemez. Telefonun ucundaki arkadaşına ise söz diyorsun, yetişeceksiniz, geç kalmayacaksınız. İkiniz geliyorsunuz, evet söylediğin gibi, bu kez böyle, maalesef böyle.

“Babaaaa! Babaaaa!”

İkna etmek kolay olmayacak diye düşünüyorsun.

“Babaaaa!”

Anlamayacak kadar küçük diye düşünüyorsun.

“Baba!”

Asla anlamayacak diye düşünüyorsun.

Küçük prenses, babasının kucağında içeri giriyor.

Belki de çocukların sözünü dinlemen gerekiyor.

Zaten bunu nasıl unutursun?

• zamanlama her şeydir •

Bilge için 9 dakika. Sare için 8 dakika. Semih için 7 dakika. Sarp için 6 dakika.

Hepsi birbirinden farklıdır. Her hayat, ayrı ayrı, yüz dereceye ulaşıp fokurdamaya başlayan suda beklediği süreye göre farklı doku ve kıvamlar alan yumurtalara benzer. Hiçbir yumurta aynı değildir. Ve zamanlama her şeydir.

Bilge'nin 9 dakikalık *çok çok çok* pişmiş yumurtasını da tencereden çıkarıp soğuk suya tuttum ve civciv şeklindeki yumurtalığına yerleştirdim. Yumurtalığını yanında getirmişti. Sadece bir hafta önce taşındığım ve neredeyse hiç yerleşmediğim bu evde civciv şeklinde bir yumurtalığın mutlak suretle eksik olduğunu düşünmüş olabilirdi, ama sebep bu değildi. Bilge henüz 5 yaşındaydı ve dayısını beğenmeyip burun kıvracağı yaşlara daha gelmemişti.

Kuzgunlar kahvaltıya gelmişti ve restoran yerine eve gelmeyi tercih ettikleri için onlara müteşekkir olmam gerektiğini düşünür gibi bir halleri vardı. Hâlâ restorana geldiklerinde beni rahatsız veya huzursuz ettiklerini düşünüyorlardı; tezgâhın arkasında geçirdiğim neredeyse on sene ve o on senede edinilmiş onca nasır, kesik, yanık ve karşılığında toplanmış bilumum paye, bu yargılarını kırmaya yetmiyordu. Söz konusu on senenin sonunda, hatırı—bir yerlerde de olsa—sayılır bir şef olmuştum ama aile meclisinde

hâlâ misafir gelince eli ayağına dolaşan evin küçük oğlu Sarp'tım. Veya 32 yaşında, hayatın artık adamakıllı yoluna konulmuş olması icap eden o ortaya yakın sayfalarından birinde, bütün bunları yapmak yerine ne var ne yoksa elinden çıkarmayı seçmiş koca bir adam... Belki de Kuzgunlar haklıydı.

2017'nin Aralık ayı. İstanbul'a döneli aşağı yukarı bir ay olmuştu. Gecelerin gündüzlere karıştığı, restoranın hazırlıklarına adanan koskoca bir ay... Ya da kısacık bir ay. Geçen zaman bana aynı anda hem kısa hem uzun geliyordu. Geçen zaman bana çok zamandır hem kısa hem uzun geliyordu. Zamanla alıp veremeyişim yeni değildi. Yadırgamıyordum.

Yeni bir hayat kurmak, yuva yapmak, temas etmek... istemi-yordum. Herhangi bir konuda herhangi bir istek duymuyordum. Ağır, kıvamlı, seyrelmeyen bir isteksizlik halinin içinde, ezberin götürdüğü yere gidiyordum.

Ezber beni Bebek yokuşlarına götürmüştü. On seneden de öncesine. Yeniden umacak bir medet olmadığında, insan eskilere sığınıyordu. Oradan da bir beklenti içinde olduğundan değil, gidebileceği tek yer olduğundan.

Bir cumartesi sabahı, Aşıyan'ın yanından yukarı doğru tırmanmaya başladım. Okul yolu... Okulun bekçisi yerinde değildi. Kulübesinin halinden, belki de hiç yerinde olmadığı anlaşılyordu. "Yer" olarak duran bir yerdi o kulübe belki de. Yer *tutuyor*, yer *kaplıyordu*. Var gibi görünüp yok olan şeylerden. Çocuk parkındaki huzur gibi.

Çocuk parkını buldum. Elimle koymuş gibi buldum diyeceğim ama sen bu türden tabirleri yanlış ve basit bulursun. Ben seviyorum. Bir şeylerin de basit olması gerekiyor. Çok şey zaten yanlış.

Çocuk parkına varan ve ondan uzaklaşan yokuşlu, çukurlu, çapraşık yollar... Arabaların birbiriyle mütemadiyen kafa kafaya gelişi, uyanık taksicilerle karşı karşıya kalan semtin gafil avlanmış yabancıları, hizası birbirini tutmayan apartmanların arasındaki

şekilsiz boşluklardan yüzünü gösteren Boğaz, villaların arasına serpiştirilmiş gecekondular... İstanbul aynıydı.

Koşmaya başladım. Hafif yağmurlu bir sabahtı. Yollar nispeten tenhaydı. Central Park'ı çevreleyen 6,1 millik koşu rotasıyla kıyaslamaya kalkarsam bulacağım fark çoktu ama böyle bir kıyasla girmeye niyetli değildim. Her koşu rotası birbirinden farklıydı. Hayattaki her rota gibi.

Tekrar sahile indim. Buradan Baltalimanı'na doğru gidebilirdim veya Bebek'ten geçip Ortaköy'e uzanabilirdim. Hiçbirini yapmaya da bilirdim ama yapacak daha iyi bir şey görmüyordum.

Hafta içi sabah saatleri, bu *yapacak en iyi şey* için daha iyi saatlerdi. Tercihen 8, hatta mümkünse 7 öncesi... Sahil koşanlara bırakılmıştı ve denizin sakinliği, insana orada da *çoğunlukla* bulunmayan huzuru en azından *vadediyor* görünüyordu. Burada huzur arayıp bulanlar da vardı muhakkak. Günün, aydınlandıkça güç, sağlık, dinginlik sunan en taze vakitleri... Hayat sanki burada her sabah sıfırdan doğuyordu ve her sabah Bebek Sahili bu ihtimale inananlarla doluyordu.

Koşmaya başladım. Koşmaya. Koşmaya... İnsan bunu her sabah yaptığında, bir yerden sonra tek başına yapamaz hale geliyordu. Alışkanlığı bireysel olmaktan çıkaran yerlerdendi burası, insanın yalnız olduğu için ya da yalnızlık için yaptığı bir şeyi yalnız yapmaya devam etme ihtimalini günbegün azaltan yerlerden.

Bir süre sonra, içine ister istemez karıştığım insan selini garipsemeyi bıraktım. Tempoyu düşürmekten, arttırmaktan, yolun daralan noktalarına yaklaşırken yavaşlamaktan veya depar atmaya çalışmaktan vazgeçtim. Koşan herkesle aynı yere gidiyordum ve aynı yerden dönüyordum. Öyle olmadığına inanmaya meyletssek, hatta bu fikre gizliden gizliye bayılsak da hepimiz aynıydık.

Ahmet'le de işte tam bunları düşünürken tanıştım; soğuk bir sabah, soğuk bir sabahın epey erken saatlerinde. Boyumuz eş, saçlarımız aynı uzunlukta, gözlerimiz kahverenginin aşağı yukarı aynı tonuydu. Ne kadar başka olmayı umuyorduk?

Ahmet bir avukattı. Sağlık sebebiyle mesleği bırakmış avukat bir babanın yerini kendisine bıraktığı büyük bir büroda, en büyük ortak olarak çalışıyordu. Saçlarımız, gözlerimiz ve boyumuz posumuzdan yola çıkarak yaptığım *aynılık* tanımı ise aslında yüzeysel bir tanımdı; Ahmet, aynı ölçülerin içine hep daha fazlasını sığdıran insanlardandı. Yoğunluğu fazlaydı, ağır çekiyordu. Hafif değildi ve hafife alınmayı her zerresiyle reddediyordu. Bir ölçü zeytinyağına karşılık bir ölçü su gibi... Su zeytinyağının altında kalırdı ama Ahmet kimsenin altında kalmazdı.

Egosu ile yarışacak kadar büyük işler peşindeydi Ahmet. Milyon dolarlık şirket birleşmeleri, dev ihaleler, içinde türlü türlü çetrefil dönen, anlatsa da kavrayamayacağımız türden miras savaşları... Anlatmaya yine de bayılıyordu ama kavrayamayacağımıza olan inancı bakiydi. Pek tabii bunu hissettirmemek konusunda da ustaydı. Egosu, yıllar içinde geliştirdiği bir kas; sivri kenarlarını törpülediği, varlığının doğal bir uzvu olmuştu. Ahmet ve egosu her sabah 6,5 km koşuya çıkıyor, her öğlen farklı bir müvekkille denize sıfır bir terasta yemek yiyor, belli akşamlarda yüksek bar sandalyelerinin tepelerinde çok büyük işler bağlıyordu.

Belli akşamlardan biri olmayan akşamlardan birinde ise restoranıma davetliydi. Bana bir konuda yardım etmesi gerekiyordu.

Ahmet zeytinyağı veya farklı bir maddeyle karışmadığı gibi, *yardım* gibi konulara da kendini uzak gören insanlardandı. Her ne kadar onun yıllardır herhangi bir duruşmaya girdiğine veya mesleğine ilişkin gözümün önüne gelen standart imgelerden birinin içinde yer aldığına dair şüphelerim de olsa, Ahmet geniş omuzlarında taşıdığı hayalî avukat cübbesiyle bana durmaksızın unutmak istediğim bir mecburiyetimi hatırlatıyordu. Belki de unutmak istediğim mecburiyetimi hatırlamanın vakti gelmişti ve Ahmet'i de bunun semirmiş, etlenmiş bir timsali olarak karşımda bulmuştum. Bu farkındalık, unutmak istediğim mecburiyete müstehzi bir tebessüm etmeme sebep oluyordu ve bunu düşünürken *müstehzi*'yi doğru kullandığımı umuyordum.

Bir sabah, yüzümde müstehzi olmayan bir tebessümle Ahmet'e baktım –çünkü *Ahmet*'lere müstehzi değil, kendinden emin tebessümlerle bakmalıydınız– ve bana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir konu olduğunu söyledim. Ahmet ise benim *tumturaklı* olarak nitelemeyi yeğleyeceğim bir tebessümle beni süzdü ve bana yardımcı falan olmayacağını çünkü beni doğruca bu işin en iyisine yönlendireceğini aktardı. Zira *Ahmet*'ler söylemez, aktarır; yardımcı olmaz, en iyisi neyse onu yapar, daha doğrusu yapılmasını sağlardı. *Ahmet*'ler alelade boşanma davalarına da bakmazdı, işbu sebep; bunları işlerinin muhakkak en iyisi olan sevgililerine paslardı.

“İşbu sebep böyle kullanılmaz, Sarp,” derdin sen buna, tam burada. Burada olsaydın.

Denmez Çağla, biliyorum, ama bu, konu dışı.

Bir şefin iyi bir şef olduğunun –veya umut vadeden bir *mut-fak işçisi* olduğunun diyelim, çünkü bu iş tam olarak budur– en önemli kanıtı, en önemsiz görünen detaylarda saklıdır.

Kullandığı havlu bunlardan biridir örneğin. Bir el bezi değil, havlu kullanıyor oluşu. Havluyu doğru şekilde katlayıp –ve muhakkak katlayıp– önlüğünün cebinden sarkıtıyor oluşu. Mutfakta bir çaylak tespit etmenin en kestirme yolunun parmaklarındaki yanıklar değil, önlüğünün cebinde dürülüp bükülmüş vaziyette duran el bezi olduğu doğrudur.

Mutfakta akşam servisi hazırlıkları son hız devam ediyordu. Çocuklar arı gibi çalışıyordu. Mutfak ana salona bağlayan koridordan geçip kapıyı araladığımı görenlerin bir kısmı önlüklerinin ceplerini kontrol etti. İnce pamuklu kumaş tertip içinde dürüldü, katlandı ve yarısı dışarıda kalacak şekilde cepten dışarı uzatıldı. Bazılarımız, görüldüğü üzere, daha yavaş öğreniyordu.

Bazılarımız ise hiç öğrenmiyordu ama bu da şimdilik konu dışı.

22 Aralık 2017, Cuma. Hareketli bir akşamdı. Saat 20.29'u gösteriyordu. Masaların dörtte üçü şimdiden doluydu ve rezervasyonlar firesizdi. Özenli, dakik, hatta belki müşkülpesent İstanbulluların yılın en uzun ikinci gecesindeki favori duraklarından biri olmayı başarmıştık. *Müşkülpesent*'i doğru kullandığıma inanarak kapıya bakıyor, gülümsüyordum.

Kapı açıldı. Ahmet içeri girdi. Dev egosu da hemen yanındaydı. Benimkinden mutlak suretle daha büyük olan ve hesapladığı ölçüde kalenderce genişleyen gülümsemesiyle, kapıdan epey uzak bir mesafede olmama rağmen beni doğrudan tespit etmiş ve kolunu gösterişle kaldırıp el sallamıştı. Kendisini karşılayan host ile kısaca merhabalaştı. Bu tip temasları kısa tutmaya özen göstermek, *Ahmet*'ler için bir yaşam biçimiydi ama Ahmet'inkisinin içinde sanki bir tür müştereklik de seziliyordu. Bir ritüel icra ediyormuşçasına arkasını dönmüş, ardında kapanan kapıyı açıp dışarı bakmıştı. Birini bekliyordu. Biri, dev egosunu ve Ahmet'i bekletiyordu. Ortak bir yaşamın milyonlarca müşterek saniyesinin içinde eriyip giden bu birkaç saniye de başka bir yaşam biçimiydi belli ki; Ahmet'i de örselemiyordu, dev egosunu da örselemiyordu.

Ahmet içeri girdi, ardından sen. Kendisi de dev egosu da seni perdeliyordu ama sen ikisinin de üzerine akşam sekiz buçuk güneşi gibi doğuyordun. Aralığın 22'sinde geri gelen pastırma yazı gibi. Deniz tuzu. Hindistan cevizi yeli. Bir fırtına gibi içeri giriyordun ama nereyi dağıttığını henüz bilmiyordun.

Ahmet vakit kaybetmeden belinden tuttu ve seni içeri aldı. Vakit kaybetmeden yaptığı diğer şeyse karşıya bakmak ve beni az önce bulduğu yerde bir kez daha bulup sana göstermeye çalışmak olmuştu. Ama yapamamıştı.

Müşterek hayatınız artık üç kişilikti ve zamanlamaya, onun ne kadar önemli olduğunu en iyi bilen kişi karar veriyordu, çünkü zamanlama, Çağla, her şeydir.

“Sürprizimi nasıl buldun?” diye sormuştu sana. Veya onun gibi bir şey. Böbürlenerek, hatta gururlanarak. “Beğendin ama, değil mi? Güzel seçim yapmışım.”

Böyle yerleri ve böyle sürprizleri sevdiğini düşünüyordu Ahmet. Çoğu kadın böyle yerleri ve böyle sürprizleri sever; şık restoranları, erken doğum günü kutlamalarını... Doğum gününde, yani 27 Aralık'ta yurt dışında olacaktı, bu da önden kutladığınız bilmem kaçınıc doğum günü yemeğinizdi... Sense ihtiyatlıydın. Şık yerlerin ve şık sürprizlerin insanı Ahmet –senin, içini dışını adın gibi bildiğin, çünkü on beş senedir sevgilisi olduğun Ahmet– aynı zamanda hesapların kitapların da insanıydı. Aklında daima halledeceği bir iş daha olurdu; eli değmişken çözülecek bir pürüz, hoş tutulacak bir müvekkil, hiç yoksa selam verilecek eski bir ahbap... Onu böyle kabul etmiştin, onu böyle *seviyordun*. Gözlerinin içini parlatan küçük planlarıyla, aklının içindeki gizli ajandalarıyla... Özel günler için vazgeçmediği birkaç adresten biri yerine buraya, bilinmedik bir mekâna gelmeyi planlaması da aynen böyle bir ajandaya ait olmalıydı. O yüzden pek şaşırmadın, “Gelmişken seni de biriyle tanıştıracam, burası onun restoranı,” dediğinde... Hatta “Ona küçük bir iyilik sözüm var, tabii senin yardımınla,” dediğinde de garipsediğini pek sanmıyordum, muhtemelen ona gülüyor ve küçük bir soluk vererek “İlahi!” diyordun. *İlahi!* Tanıdık bir ilahiydi bu benim için; benim tanıdığım, söylerken dudaklarının aldığı şekli görmesem veya sonuna eklenen o kesik nefesi duymasam da bildiğim bir *ilahi*... Söylerken dudaklarının aldığı şekli görmüyordum, sonuna eklediğin kısık nefesi duymuyordum. Ama biliyordum.

Etrafa meraklı gözlerle bakmaya başladın. Kırık beyaz masa örtüsünü, saten-pamuk karışımı fildişi rengi peçetele-ri, önündeki tabağın sağına ve soluna itinayla dizilmiş ikişer tane gümüş çatal ve bıçağı, sırt sırta vermiş koyu gri biberlikle tuzluğu, taze masa üstü papatyalarını temkinli bir ilgiyle taramaya koyuldun. İşte o zaman o meraklı bakışlara ince bir alay,

belli belirsiz bir istihza yerleşti. *Istihza*, evet, çünkü ben de artık böyle sözcükleri seviyordum.

Sense sevmiyordun. Böyle yerleri, böyle ortamları, böyle durumları sevmiyordun. İçten içe kınıyor, hor görüyor, sahte buluyordun. Biraz sonra önüne konacak olan gereğinden fazla kalın kâğıtlara basılmış menüyü, yemeğin öncesinde bir şeyler içmeyi arzu edip etmediğinizi soracak olan garsonun abartılı nezaketini, kalın kesim kristal kadehte gelecek gazsız suyunun içinde mutlaka bulunacağını düşündüğün ince misket limonu dilimini, o misket limonunu yeterince ince ve kusursuz dilimleyemediği için çömez aşçının istasyon şefinden yiyeceğini düşündüğün azarı, önündeki büyük tabakla lüzumsuzca yer değiştirecek olan daha da büyük, dikdörtgen tabağın ortasına bir Monet tablosuymuşçasına yerleştirilecek ıspanak yatağında dinlendirilmiş kestane soslu bonfileyi... Hiçbirini sevmiyordun. Sevmemek için sebeplerin vardı. Anlıyordum.

Ahmet yerinden kalktı, yine bir telefon görüşmesi yapması gerekiyordu. Çok bile durduğunu düşünmüştün; böyle anları bölecek iş görüşmeleri, dünyanın en acil meselesinin derhal halledilmesini talep etmek üzere istisnasızca tüm anları delebilen o tiz zil sesi hayatınızdan eksik olmazdı. Fakat beklediğinden kısa sürmüştü, Ahmet yeniden sandalyesine yerleşiyordu. Birisi onu yanlışlıkla aramıştı, binlerce insanın telefon rehberinin en üst sırasında yer almasının kaçınılmaz, mecburi sonucu... *Av. Ahmet Asafoğlu* diye kaydetseler böyle olmazdı aslında ama yapacak bir şey yoktu. Zaten şu an başka bir önceliği vardı; vakit kaybetmeden beni bulması ve kabarık ajandasındaki maddelerden birinin daha üstünü çizip rahatlaması gerekiyordu.

Mutfağı ana salona bağlayan koridorun kapısında, trafiği engellemeyen en kör noktada, kıpırdamadan duruyordum. Burada böylece ilelebet duramayacak olmanın çaresizliğiyle doluydum. Daha fazla düşünmeden kapıyı açtım ve salona geçtim. Benimle aynı anda hareket eden başgarson menüleri önünüze koydu.

Ben Ahmet'in bir saniye bile şaşmayan ve bir milim sektirmeyen radarının içinde, uzay boşluğundaymışçasına hareket etmeye başladığım sırada, sen menüyü eline almış, gereğinden fazla kalın bir kâğıda basılmamış olmasının şaşkınlığıyla dolmuştun.

"Ooooo! Nihayet be abicim!"

Veya şaşkınlığıyla dolduğun şey başkaydı. Beklediğin kadar füzuli boşluklarla dolu olmayan menünün tepesine, pek de şatafatlı olmayan harflerle yazılmış o kısacık sözcüğe şaşıırıyordun. Üç harf. Bir ünlem işareti. Koskoca bir dünya.

Pom!

"Bir göründün, kayboldun yahu!"

Sesleri duymuyordun. Görüşün giderek bulanıklaşıyordu. Yine de, güç de olsa, menünün tam ortasında, kırptırtırdığın kırpiklerinin hizasında, karanlık bir gökyüzünde parlayan bir yıldız takımı gibi belirivermiş o birkaç sözcüğü seçebiliyordun:

Pom **Φ** **Polenta yatağında, kavrulmuş yer fıstığı, kuru üzüm ve nar soslu biftek.**

"Gel buraya, gel gel..."

Ahmet'in sesi uzaydaki tüm boşluğu dolduruyor, mesafeleri sıfırlıyordu. Sen sesi duymuyordun, bense sese müteşekkir olunmalı diye düşünüyordum. Tok ve sert ses her şeyi hızlandırıyor, çözüyor, ısıtıyor, harekete geçiriyordu. Devinim bir kez başlamıştı ve geri dönüşü yoktu. Olması gereken buydu.

"Aşkım, Sarp'la tanış. Mekânın sahibi. Ve bir konuda değerli hizmetlerine ihtiyacı var... Kendisini boşaman gerekiyor."

Olması gereken bu değildi ama Ahmet bunu bilmiyordu. Talihsiz bir evliliğin prangalarından kurtarmasını istediği adamı tam beş yıl önce o prangalara mahkûm eden kadının, kendi sevgilisi olduğunu bilmiyordu. Sarp ve Çağla birbirini en karanlık çukurda fenersiz bulabilirdi. Tanışmalarına gerek yoktu.

• sanki yaşanmaya mahkûmduk •

2012 Eylül. Çok sıcak, çok nemli geçen bir eylülün ilk günleri. New York'ta ikinci, senin açılımı konusunda sonradan türlü türlü teoriler geliştireceğin ICE'de –*Institute of Culinary Education*– son senemdi ve bunun son senem olduğunu ağır ağır idrak ediyordum. Kampüsle ev arasına mümkün olduğunca az sayıda durak sokmak o aralar hayatımın önceliği olmuştu. 19. Cadde'nin sonundaki *Elmo*, 21.'nin sonundaki *Momoya*, acil ihtiyaçlar için yolun sonundaki, kliması daima bozuk süpermarket ve mahalle barı *Tipsy*. Sıkkin veya bunalımlı hissettiğim için değildi bu, kalabalık hissediyordum ve yorgundum. Üç ayda üç ayrı restoranda, bazı günler çift vardiyalı staj, ağırlığını üstüme yeni yeni çökertmiş gibiydi ve birkaç haftaya son sömestr başlayana kadar sadece ve sadece oturmak istiyordum.

Sadece ve sadece oturmak üzere *Tipsy*'deki yerime, barın köşesindeki kolçaklı tabureye yerleştiğim o akşamüstü sen geldin. Sadece ve sadece oturmak istiyor gibi görünmüyordun. İlk kez girdiğin bir yerdi burası ve bunu belli ediyordun. Gerginliğini değilse de yabancılığını. Bara değil, kapının yanındaki ikili masalardan birine oturmuştun. Dışarı değil, içeri bakan tarafa. Şimdi, bugün, yıllar önceki o anı hatırladığımda “gergin değil ama yabancı” dememin sebebi tam da bu; hızlıca kalkıp

gidebileceğin kadar dışarıdaydın ama adım attığın bu dünyaya bir an önce ait de olmak ister gibi içerde. Bir içki söyledin. Belki bir aperitif veya oranın meşhur *gazpacho*'sunu, bilmiyorum. Ben kendi derdimle, beni ikna etmesi icap eden bir garsonun beyhude çabalarıyla uğraşıyordum. Bir bara sadece oturmaya gittiğim bir akşamüstünün bir *derde* dönüşmemesi de icap ediyordu ama meslek hastalığı yakamı bir kez daha bırakmıyordu. Tipsy'ye önceki hafta başlayan yeni şefin, menüye yaldızlı harflerle eklettiği *ferah giriş*'lerden birini söylemiştim –*şeftali ve tarhun soslu buratta*– ve eğer garson yanıma kısaca uğrayabilirse, şefin yenilikçi yaklaşımını takdir etmek istiyordum; sadece küçük bir yorumum olacaktı. Şeftali, tarhun ve burattanın kremamsı dokusunun birleşimi fazla tatlı bir sonuç ortaya çıkarmıştı ve bu tabağın vadedildiği kadar “ferah” bir giriş olması için daha asidik bir malzemeyle dengelenmesi gerekiyordu. Garsonun ise bu yorumu almaya niyeti yoktu. Hayatında bu türden herhangi bir yorum almışlığı da yoktu yüksek ihtimal. Belki o da mesleğin yenisiydi, bilemiyordum. Bu durumda Luco'nun –yaka iğnesine göre ismi Luco'ydu– bana şefi çağırması yeterliydi. İki meslektaş bu konuda çok daha rahat anlaşırdık ve Luco'nun pH dengesi konusunda herhangi bir şey anlamasına gerek kalmazdı. Ve fakat Luco önerimi duyduğunda daha da olmayacak bir şey söylediğimi ima eden abartılı vücut hareketleri sergileyerek kendi kendine söylenmiş ve yanımdan hızla uzaklaşmıştı.

Garson gittiğinde tüy gibi hafiflediğimi hatırlıyorum. Aslında bir miktar deniz tuzuyla da halledilebilecek bir sorun için boş yere başımı ağrıtmıştım, hatta muhtemelen başkalarınınkini de. Bu düşünceyle etrafa bakındığımda görmüştüm işte seni, ilk kez. Bir miktar deniz tuzunu düşünmemin sebebiymişçesine karşımda oturuyordun. Saçlarını dağıtmıştın ve havaya sanki inceden bir yaz kokusu karışmıştı; deniz tuzu, belli belirsiz bir hindistan cevizi. Ne olup bittiğini anlamaya çalışan meraklı ama çok da hevesli görünmekten çekinen gözlerinle bana, benim içinde bulunduğum hayalî çembere bakıyordun:

Çemberin merkezinde mutsuz müşteri ben vardım ve mutsuz müşteriyle tam o an, oracıkta kesişiveren bakışların, çevremde küçük bir çember çizdikten sonra çatal bıçak seslerine karışıp kaybolmuştu.

Hep böyleydin zaten Çağla. Aynı anda var ve yok. O an bile kendine alıştırıyordun. Sen de bilmiyordun. Ben de bilmiyordum.

New York'a LLM için gelmiştin; bana birkaç kez hatırlatman gerekeceği üzere, *Latin Legum Magister*. Bana birkaç kez hatırlatacağın diğer şeyse şuydu: Aslında hukuk yüksek lisansı yapmasan da olurdu, muhtemelen çok fazla işine de yaramayacaktı, nasılsa dönüp dolaşıp çalışacağın yer babanın hukuk bürosuydu ve uğraşacağın işler aşağı yukarı belliydi. Bunu ilk kez söylediğinde yine Topsy'deydin; bu kez barda, solumda oturuyordun. Henüz tanışmıyorduk. Tanışmak üzere olduğumuzu bilmiyorduk. Aynı dili konuştuğumuzu bile bilmiyorduk, gerçi ben bu konuda senden üç beş dakika önde olacaktım; telefonun çalmıştı. İlk çalışında yanılmıyorsam açmamıştın. Zil sesini iki kez duyduğumu hatırlıyorum ki bu hatırlayış beni şaşırtıyor, seni takip ettiğimi kesinlikle fark etmiyordum. Benim gözüm barın arkasında, dalgın dalgın etrafı süzerken yeterince soğutulmamış bir kokteyl kadehine Dry Martini dökmekte olan John'daydı. 2.05'lik John. Belki de kariyer hedefini basket kortlarında aramalıydı. Güzelim martiniyi ziyan ediyordu.

Telefonu kapattın. Sana baktım. Dümdüz, alelade bir merhaba dedim. Alelade bir pazartesi sabahı ofise girip günaydın der gibi. Sen de şaşkındın ama sanki bir o kadar da olağan bir şey yaşıyordun. Son bir haftadır hep aynı saatlerde gelip gittiğin barın hep aynı taburesinde aynı şekilde oturan adamın sana *senin* dilinde merhaba demiş olması sanki bütün bu ritüel sonucunda olağanlaşmıştı. İkimizde de birbirimizi evlerimizden binlerce kilometre uzakta bir barda bulmanın mucizevi tarafına yönelik hayretten eser yoktu. İlk andan doğal ve olağandık. Sanki yaşamaya mahkûmduk. Mukadderat, *non?*

Henüz üç haftadır New York'taydın, okul başlayalı birkaç gün olmuştu ve şehirde neredeyse kimseyi tanıımıyordun. Bunu da Central Park'ın güney kapısından girerken söylemiştin; Scholars' Gate, 60. Cadde. Her iki elinde ikişer tasma, ayağın yerinden oynamış bir kaldırım taşına takıldığında... Sen, ben ve Meg, köpek gezdiriyorduk. Köpeğini çok özlediğin için okul kafeteryasında gördüğün bir "Dogwalker aranıyor" ilanına başvurmuşsun. Meg'le de oradan tanışıyordun. Ben de On Bir'i yürütüyordum sizinle. Henüz iki yaşındaydı.

Ahmet'i de anlatmıştın, yine o gün diye anımsıyorum. Anlatmayı sanki hem sevdiğin hem sevmediğin bir konuydu. Varlığının doğal, ayrılmaz bir parçası gibi duruyordu senin anlattığın Ahmet. Ahmetsiz bir Çağla yoktu, hiç olmamıştı. Doğduğundan beri hayatındaydı. İki kuşaktır tanışan, bir süre beraber çalışmış meslektaşların, aile dostlarının çocuklarıydınız. Üniversite dâhil beraber okumuştunuz. Liseden beri birlikteydiniz. 8 yıl... Ya da 9? Sen bile ânında söyleyemiyordun. Meg'in kavrayabileceği bir boyutta olmaktan çıkmıştı iş, tam bu noktada. Onun için özetiniz *high school sweethearts*'tı. Sense "Herhalde evleniriz bir ara," deyip gülmüştün buna. *Herhalde evleniriz bir ara*. Müstehzi bir gülüş? Herhalde. Bilmiyordum.

O zaman bilmiyordum Çağla. O zaman böyle şeyleri düşünmüyordum. Sen de düşünmüyordun. Alabildiğine rahattık. Kısa zamanda birbirimizin en yakın arkadaşı olmuştuk. Beraber koşmaya çıkıyor (sen koşamıyordun), beraber ders çalışıyor (ben çalışamıyordum), beraber yemek yiyor (bunu ikimiz de çok güzel yapıyorduk), tenis oynuyor (itiraf edelim ikimiz de oynamıyorduk), arkadaş-tanidik gruplarımızı birleştiriyor ve hayatı nereden edindiğimizi bilmediğimiz bir bilinçle iki kişilik yaşıyorduk. Hiç kimsemiz yokmuşçasına birimize sığınmış gibiydik. *Sığınmak*. İnsanın bilse de tam bilmediği bir yerde, ne kadar tanısa da kendini hep yabancı gördüğü bir dünyada, yine bilmediği ve yabancı olduğu bir başkasına sadece kökten gelen bir bağla

bağlanmasının o akılalmazlığını yaşıyorduk. Düşünmeden, fark etmeden, bilmeden.

Bilsek böyle olmazdı.

Bilsek... Bilmek isteyip istemediğimize emin olamıyorum. İstemiyorduk. Sen zamanla Ahmet'ten bahsetmeyi bırakmıştın. Ahmet, altı tane köpek yürüttüğümüz o cumartesi gününün esintili sabahında anlattığın çocukluk arkadaşın, uzatmalı sevgilin, bir an önce iş hayatına atılmak istediği için bir süreliğine kilometrelerce uzakta bıraktığın hayat arkadaşın olarak kalmıştı. Senin ayrılmaz bir parçan olan varlık sanki olduğu yerde durarak içine gömülüyor, görünmez oluyordu. Hayattaki her şey gibiydi: Durduğu için geri gidiyordu. Oralarda bir yerde, hayatta geçmek istediği bir üst evreye en hızlı ve en emin adımlarla ilerliyor olmasına rağmen sanki hem zamanda hem mekânda geriye gidiyordu. Bunu ikimiz de biliyorduk ve bilmezlikten geliyorduk ki, Çağla, bu da hayattaki pek çok basit hatadan farksızdır.

29 Ekim 2012, Cumartesi. New York. Biz New York'ta Cumhuriyet Bayramı'nı kutlayamıyoruz Çağla, çünkü biz zor durumdayız. CNN'den başlamak üzere dünya üstünde yayın yapan tüm haber kuruluşlarının saat başı haber konusuyuz. *Sandy* adını verdikleri kasırga yüzünden mahsur kalmış durumdayız.

Aslında, Çağla, tahmin ettiğimiz bir durumdu. Tahmin etmemiz *gereken*. Pek çok kazanın aksine Sandy geliyorum demişti, hatta aşağı yukarı bir haftadır komşumuzdu. Jamaika'dan başlayıp Küba'ya ilerleyip Bahamalar'dan geçtikten sonra hafiflemiş olması bizi kandırmış olmalıydı. O cumartesi sabahının erken saatlerinde kuzeybatıdan kıvrılmaya başlayıp deli fırtınasını New Jersey kıyılarından bizimle buluşturacağını bilmiyorduk. O günün bizi başka nelerle buluşturacağını da bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey vardı: O cumartesi şahane bir yemek hazırlayacaktık.

Öğle saatlerinde bana gelmiştin. Sen ve sonbaharın ortasına deniz tuzu ve hindistan cevizi kokusu üfleyen dalgaların. Bizim okulda iki hafta önce başlayan, dışarıdan katılımın açık olduğu ve senin tezgâh arkasındaki siftahını yaptığın deniz mahsulleri atölyesinde öğrendiklerini denemeye can atıyordun. Ne bulduysan toplayıp getirmiştin, o sıralar alışveriş yapmayı bilmediğinden haberin yoktu. *The Lobster Place*'ten aldığın o fahiş fiyatlı, en az iki günlük ıstakoz unutulmaz... Sana da unutturmamaya kararlıydım ama Sandy bu konuda benden daha başarılı çıkacaktı.

Birkaç saat içinde kapanan yollar, kitlenen tüneller, iptal olan metro hatları... Koca şehir kontağı kapatmıştı. Kontağı kapatmamız mecazi de değildi üstelik; şehrin elektriğinin kesildiği, o dehşet karanlığa gömüldüğümüz sırada yemekten yeni kalkmıştık. O yemeği yiyebilmiş hatta o ıstakozu pişirebilmiş bile sayılmazdık bana sorarsan, ikimizin de gözü durmadan bir televizyonda bir telefondaydı. Telefonlar susmak bilmiyordu. Annen, baban, Duygu, Ahmet seni; Kuzgun familyasının her bireyi aynı sıklıkla beni arıyordu. Karnı burnunda olan –henüz yedi buçuk aylık hamile olmasına ve sadece sekiz kilo almasına rağmen ona böyle demeye kararlıydım– Sare bile yapabileceği bir şey varmışçasına saat başı telefona sarılıyordu. Ona sorarsan sorumlusu Bilge'ydi, karnında o kadar çok tepiniyordu ki sanki dayısının sesini belli aralıklarla duyarsa meraktan çatlayıp dışarı çıkmaktan vazgeçecekti. Sare bu espriyi gerçekten yapmıştı.

Meraktan çatlamayanlar da vardı, öte yandan. Dört Sare'ye karşı bir Yeşim. Üç Duygu'ya karşı bir Yeşim. *Sekiz* Ahmet'e karşı bir Yeşim. Yeşim merak etmiyordu.

Sense Yeşim'i merak ediyordun. Dillendirmediğin bir şekilde merak ediyordun. Bunu kendine bile dillendirmeme gayretin merakından üstündü ama belli etmemeye çalışıyordun. İki sene önce yüksek lisans yapmak için Amerika'ya beraber geldiğim, bizim New York'ta birimiz Boston'da olacağı için pek tabii sürekli –hafta sonları, tatillerde, sıkılıp okulları kıracağımız zamanlarda–

beraber olacağımızı sandığım ve bir süredir bunların hiçbirinde beraber olmadığım sevgilimi payına düşen ölçüde merak etmek, bizim seninle ilişkimizin reçetesinin belki de en ince püf noktasıydı.

Sana Yeşim'i anlatmıştım o zamana kadar... Belki senin bana Ahmet'i anlattığından bile çok. Veya değil. Bu anılar ilişki-mi-ze dair en fazla silinenler oldu. En çok muğlaklaşanlar... Ya da muğlaklaşmıyorlardı; hep flu, hep silik, hep muğlaklardı.

Yeşim'le Sarp da yıllanmış bir çiftti işte Çağla, yıllanmış çift-lerin sonuncusu! Belki bu yüzden sana uzun uzun anlatılacak bir tarafları yoktu. Kendime, yapmadığımız tüm o konuşmaların hesabını vermeye çalışıyor değilim, sadece geçen yıllar sonun-da sebebin sahiden bu olduğunu düşünmeye yatkınım. Yeşim'le üniversiteyi birlikte okumuştuk, ikimiz de endüstri mühendisliği çıkışlıydık ama hayallerimiz farklıydı. Yeşim alabildiğine kurumsal bir kariyer hedefliyordu; çok uluslu bir şirkette en tepeye kadar giden yolu tırmanmak, azimle, yılmadan, yorulmadan. Bu tırmanın ona vereceği haz şimdiden iliklerine işlemişti; sistemindeydi, her zerresinden etrafına yayılıyordu. Benim eğitimim ise beni kurumsal hayatta böyle bir kararlılığa sevk etmekten çok uzaktı; üstelik benim herhangi bir yerin tepesine zorlu yollardan geçerek tırmanmam da gerekmiyordu. Aile işine, yıllar içinde önce Sare sonra Semih'in girdiği ve babamla beraber halihazırda gayet güzel götürdükleri otelcilik işine girme arzusu hiç duymamıştım, mezun olduğumda da duymuyordum. Bir otele ancak mutfaktan girebileceğim yönünde yıllar boyunca yaptığım şakaların yirmili yaşların başında gerçeğe epey yaklaşacağını da bilmiyordum ama sanırım kim olduğumuzu, Çağla, bildiklerimizden çok bilmediklerimiz şekillendiriyor.

29 Ekim 2012, Cumartesi. New York. İlerleyen saatler... Elektrik gideli biraz olmuştu ve evde pişirmeye nail olabildiğimiz tüm yiyecekleri tüketmiştik. Sırada envaiçeşit cips, patlamış

mısır, ekstra tuzlu *pretzel* ve normal şartlarda burun kıvıracağı bilumum ıvır zıvır vardı. “Alo? Ahmet?” Fakat burun kıvırmak şöyle dursun, paketin birinin dibini görünce diğerini açıyordun. “Bi’ değişiklik yok işte, n’apalım...” Oreo’ya geçiş. “Evet... A-arkadaşımdayım hâlâ...” Gergin, tiz bir kahkaha. “Sorma! Hiç gidemeyeceğim galiba!”

Stresliydin ve sanırım bir daha asla evine dönemeyeceğini düşünüyordun.

Bu fikirden ne kadar korktuğunu bilmiyorum Çağla... O zaman da bilmiyordum. Sadece, korktuğun şeyin bu fikrin salt kendisi *olmadığını* biliyordum; hiçbir şeyi umursamadığın bir dünyada sen bu evde sonsuza dek yaşıydın. Sorun, umursadıklarındı. Umursamak zorunda olduğunu düşündüklerin. Açmadığın telefonlar. Beş tanesinden belki birine belki ikisine cevap verdiğin mesajlar. Zor zamanlarda birbirinden uzakta olmak bunu yapıyordu insanlara; zorluk o uzaklığı daha da büyütüyor, sanki durduğu yerde derinleştiriyor ve aşılmaz hale getiriyordu. Huzursuzlanmadan, endişelenmemen veya canının sıkılmaması için belli aralıklarla seni arayan Ahmet’in, sana binlerce kilometre uzağından vadedtiği huzuru ulaştırması imkânsızdı. Huzur veya yakınlık telefon hatları üzerinden taşınmıyordu. Ses dalgalarıyla iletilemiyordu. Sözcükler, görüntüler, sesler... hiçbirisi varlık yerine geçmiyordu. Hepsini ben de biliyordum çünkü aynılarını ben de yaşıyordum. Avucumuzun içinde mütemadiyen ses çıkarıp duran mezarlıklar taşıyorduk, oysa çok saçmaydı, mezarlıklar konuşmaz.

Tam burada onu hatırlıyorum; o garip, talihsiz tesadüfü... Yeşim tam da o hafta New York’a gelmeyi planlamıştı. Sınavlarından, bitirmesi gereken tezinden ve bir yandan da eksik kalmadığı çünkü kalmaması gerektiğine inandığı sosyal sorumluluklarından başını kaldırıp New York’a gelebileceği zamanı nihayet o hafta yaratmıştı. Sonra Sandy gelmiş, o haftanın misafirini kendisi ilan etmiş ve bu planı bize erteletmişti.

Sonsuza kadar.

Yeşim'le tanışmamış olmanız talihsiz değil, talihli bir tesadüftü oysaki. Birbirine karışmaması gereken dünyalardınız siz, ki zaten isteseniz de –şimdi görüyorum– karışamazdınız. Ve bu rastlantıya –tesadüfün pozitif bir tınlaması varken *rastlantı* bir rastlantının olabileceği kadar nötr sanki, her nedense– talihsiz de denmemeliydi çünkü bu, *talihsiz*'in içini boşaltmak olurdu. Talihsiz, çok daha beter durumlar için bir kenarda tutulmalıydı; mümkünse kapağı hiç açılmaması gereken bir kutuda.

Ama o kutu açılmıştı çünkü *açılmaması gereken* kutular, Çağ-la, nadiren kapalı kalır.

Gece yarısına yaklaşan saatlerdi yanılmıyorsam. Telefonu sessize aldığım saatler. Yanımda olamayışının vicdan yükü bilinçaltına gecikmeli olarak yerleşen Yeşim'in on dakikada bir beni yoklamaya başladığı, havadan sudan muhabbetler açıp kapatamadığı saatler... Telefonum sessizdeydi. Biz de sessizdegdik. Bir süredir konuşmuyorduk. Sessizlik ağırlaştıkça sanki tuhaflaşıyordu. İşte o anlardan birinde, aramızdaki sehpanın üzerinde ılık ılık yanmaya başladı telefon. Benim elimin gitmediğini gördüğün telefona senin elin gitmişti, gayriihtiyari. "Semih!" demiştin, sanki ayarsız bir heyecanla. Aramızdaki, ne olduğunu bilmediğimiz şeyi Semih'in bölmesine neredeyse mutluydun. Bir süredir bizimkilerden ses çıkmadığını fark etmiştim o ufacık saniyede. Neden diye düşünmenin sığamadığı kadar küçük bir saniyeydi. Açmaz, *hastanedeyiz* demişti Semih, soğukkanlı çıkmasına gayret ettiği ama pek de başaramadığı bir ses tonuyla. Hastanedelerdi çünkü Sare erken doğum yapıyordu. Sare operasyundaydı ve bana merak etmemem söyleniyordu.

Bundan sonraki anılar biraz kesik kesik. Delirmiş gibiydim. Biraz zor bir hamilelik geçiriyordu Sare, kalıtsal bazı komplikasyonları vardı ve erken doğum ihtimal dâhilindeydi ama

7 buçuk ay? Doktorları hayati bir durum olmadığını söylüyorlardı, Semih şimdilik her şeyin yolunda gittiğini defalarca tekrar edip durmuştu ama... yeterli değildi. Elim kolum kilitlenmiş gibi hissediyordum ki bu yanlış da sayılmazdı. Mahsurdum orada, binlerce kilometre ötede, olmam gereken yerden çok uzakta, tutuklu. O gece belki ilk kez düşünmüştüm bunu, o gece belki hayatımda ilk kez o kadar çaresiz kalmıştım.

Seni de korkutmuş olduğum muhakkaktı, bana ne diyeceğini bilemediğin ve giderek daha çok bilemeyeceğin bedbaht dakikalar seni bekliyordu. Telefonların her nedense tam o vakitten sonra çekmemeye başlayacağı, bir şey yapamadıkça daha da dengesizleşip sinirleneceğim ve saçmalayacağım saatler... Bir süre söylendikten, endişeler içinde bir köşeden diğerine volta attıktan, evde yarım kalan her şeyi içip bitirdikten sonra bir koltuğa çöküp kaldığımı hatırlıyorum. Senin anıların benimkilerden daha nettir muhakkak. Elimi tam hangi noktada tuttuğunu hatırlıyor olmalısın mesela, gözlerim öfkeden dolduğunda mı, yoksa çaresizlikten düpedüz ağlamak üzereyken gidip buz tutmuş pervaza çöktüğümde mi... Koluma girip beni pencerenin pervazından almış ve koltuğa sabitlemiştin. Sonra da kullanırken hep zorlandığın o “sevimsiz” De’Longhi’de bir double espresso yapmıştın bana. Elime tutuşturduğun o gereğinden büyük fincanın dibinde kaybolmuş kahvenin tadı hâlâ damağımda, belki daha çok zihnimde. Zift kadar sert ama beklenmedik biçimde dinginlik verici.

Bizimkilerle yeniden konuşabildiğimizde, bir yarım saat daha geçmiş olmalıydı. Belki çok daha fazlası. Sonra, yan yana sızıp kaldığımız kanepeden bizi sıçratan o tanıdık, tiz ses... Semih bu kez hastanenin bahçesinden görüntülü arıyordu. Alabildiğine aydınlıktı bahçe. Semih arsız akşam güneşini önüne almış bağırıyor, bense yüzünü bile seçemiyordum. Seçebildiğim tek şey sesine dolmuş neşeydi; beni teskin etmek adına sergilemek için kendini zorlamadığı, sahici bir neşe. Bebek doğmuştu, bir kilo

yüz elli gramdan ibaret minicik bedeniyle hayata tutunmuş minicik bir Bilge. Sare de iyiydi, Semih'in birazdan içeri yürüyerek bize ekrandan tek tek göstereceği annem, babam, eniştem de öyle, herkes... Herkes o gün tanışmıştı seninle. Ama yalnızca seninle de değil, diye düşünürüm hep. O gece Bilge ile beraber hepimiz yeniden doğmuş gibiydik veya bilmediğimiz bir acının içinden hep beraber geçerek adım attığımız yeni bir dünyada, yeniden tanışıyor gibi...

Seninle de öyle.

Tanışmak böyle bir şeydi çünkü Çağla. Tanışmak hâlâ böyle bir şey.

Bir şeylerin içinden beraber geçip giderek yaşanan bir şey.

Memnun oldum o yüzden, bir kez daha, sayın avukatım, ama tanışıyoruz biz sizinle.

- dünyanın biz istiyoruz diye döndüğünü düşünüyorum bazen •

“B iftekte *kavrulmuş fıstığı* bilemedim be abicim... Ama buranın *spesiyalitesi* bu *Pom*'sa, deneyelim tabii, di mi aşkım?”

Ahmet senden daha dikkatliydi. Girdiği ortamın sırrını çözmüş, bu restoranın ismini taşıyacak kadar iddialı olan o tabağı gözüne bir şahin gibi kestirmişti. Çözemediği onca şeyin ağırlığını ise üstünde hiç hissetmiyor gibiydi. Biftekte kavrulmuş fıstığı *bilemese* de yeni şeyler denemek gerektiğine inancı tamdı, oysa yeni şeylerin kimisi, Çağla, kavrulmuş yer fıstığı, kuru üzüm, nar ve onlarca yıllık geçmişin sosunda demlenip gelir.

Ve Ahmet bunu da bilemez.

Ahmet'in isteği üzerine, bir süredir masanızda misafirdim. Onun karşısında, senin yanında oturmam rastlantı değildi. Tesadüf hiç değildi. Sen aksini düşünsen de ben de en az senin kadar şaşkın ve keyifsizdim.

Ahmet'in ne kadar iyi bir hikâye anlatıcısı olduğunu izliyorduk, hep beraber. Gerçi bu senin muhtemelen çok iyi bildiğin bir şeydi, gizlemeye çalışsan da yüzünden geçen onca duyguyu okuyabiliyordum ve şaşkınlık bunlardan biri sayılmazdı. Ya da şaşkınlığını gizliyor değildin; kalan hislerini onun içine yediriyordun daha çok. Gergindin; rahatsız, evhamlı, endişeli...

Ahmet benimle birkaç hafta önce, koşuda tanıştığını anlatıyordu sana; Amerika'dan yeni gelmiştim ve seneler sonra yeniden kürkçü dükkânına yerleşme çabası içindeydim. "Kafa biri bu adam belli, dedim," demişti Ahmet benim için. Kafa biriydim ama bir derdim olduğu da ortadaydı. Kendimi tamamen restoranın işlerine gömmüş olmam, davet ettikleri tek bir aktiviteye bile iştirak etmemem asosyalliğimden olmasa gerekti. Sonunda çıkarmıştım ama baklayı ağzımdan... Anlamıştı tabii Ahmet! Bingo! Kaçınılmaz sona yuvarlanmış bir *erken evlilik*... Tam da beklediği gibi! Ama sorun değildi. Hiç sorun değildi. Doğru insanı tanıyordu Ahmet ne de olsa, ben işi ona bırakabilir, oldu bilebilir, gönül rahatlığıyla restoranımı açabilirdim. "Kendisi Manhattan'da isim yapmış bir şef olur," diye eklemişti burada Ahmet, hangimiz adına duyduğunu bilmediğim yersiz bir kıvançla. "West Village'da bir restoranı varmış biliyor musun Çağla, hiç rastlamadık hayret!" Rastlamanız olası değildi, sen tam burada ilk kez ağzını açmış ve "En az beş yıldır New York'a gitmedik," demiştin. Bana bakmamıştın bunu söylerken. Ahmet'e baktığından da şüpheliydim. Senin gözün menüdeydi. Nar sosunun kaç dakikada koyulaştığını düşünüyordun belki, kim bilir.

"Güzel olmuş... Kavrulmuş yer fıstığı çok hoş... Kuru üzüm sevmem, ona rağmen beğendim... Yine de sosu için başka bir fikrim var. Böyle minik minik taneleri olan, mayhoş bi' fikir! Ama karışmayacaksın bu sefer Sarp, çünkü neticede bu kimin kutlama yemeği? Benim!"

"Öyle ama, değil mi aşkım?"

Sesler birbirine girmişti. İçerideki sesler ve dışarıdakiler. İçeridekilere geçirilebileceğim bir söz yoktu –dahası hangimizin içinden geliyordu bilmiyordum, sen mi o sosu kaynatıyordun ben mi, belirsizdi– ama Ahmet sorusuna cevap bekliyordu. "Öyle ama, değil mi aşkım?" diye tekrarladı. Doğru söylediğine emin olduğu

bir şeye nezaketen iliştiirdiği bir *değil mi aşkım*. *Öyleydi* mutlaka. Ahmet öyle diyorsa, öyleydi.

“Ben... bilemiyorum,” demiştin sonunda. Ahmet’in sorusunun cevabının bu olduğuna hiçbirimiz emin değildik. Sen, Çağla Narlıoğlu, Ahmet’in –kendisinden sonra– tanıdığı en cevval avukattın ve şayet talebim o yönde olursa müstakbel eski eşimi suya getirip susuz getirebilecek kişiydin ama bu su götürmez gerçeği saçlarının deniz tuzu kokan dalgalarını savurup ince bir tevazu ile onaylayacağın yerde *bilemediğini* söyleyerek hepimizi bir miktar germiştin. Veya sadece Ahmet’i germiştin, zira senin ve benim gerginliğim buradan, benim müstakbel boşanma davamdan çok başka yerlere uzanıyordu. Çok daha derin çukurlara gömülüydü. Beş senedir ışık görmemiş çukurlar açılmıştı önümüzde ve zifirî karanlığa alışık gözlerimiz ışıktan kör olmuştu. Göremez haldeydik.

Ahmet de göremez haldeydi. Önümüzdeki iki ay çok fazla işin olduğunu söylerken acıyla kıstığın gözlerini, üç yeni müvekkilin işini daha aldığın için bütün programının şimdiden dolu olduğunu belirtirken sıkıntıyla birbirine bastırdığın dudaklarını, babandan devralman gereken o birkaç davanın da her şeyin üstüne tuz biber ektiğini söylerken saçlarının arasında dolaşan parmaklarına kadar titrediğini fark etmiyordu. Ahmet’in *seni* görüp görmediğini düşündürmüştü bu bana, düşünmek istediğim en son şey olmasına rağmen bunu düşünmek beni daha da altüst etmişti. “Ama yaparsın sen aşkım, halledemeyeceğin iş mi!?” Kalkıp gitmeliydim oradan, halledemeyeceğin işimi de alıp derhal kalkıp gitmeliydim. Kendime daha fazla işkence etmem yersizdi, bize dair her şey yersizdi, *biz* yersizdik. “O kadar emin olma Ahmet! Halledemeyebilirim. Dava çetrefillidir belki, kim bilir?”

Ama gitmemiştim.

“Çok rahat boşarsınız bizi Çağla Hanım... *bilakis*,” demiştin onun yerine.

“Biz gayet iyiyiz, aramızda da anlaştık... *Yeşim’le*,” diye de eklemiştim.

“Yine de sizi bu özel gecenizde daha fazla rahatsız etmeyeyim, haftaya sekreterinizi arar, bir görüşme ayarlarım,” da demiştim ama son sözüm bu bile değildi.

“Size *spesiyalitemizden* gönderiyorum. Orta pişmiş. Bu arada kavrulmuş yer fıstığı şahanedir, Ahmet, ama o sosun asıl sırrı nardır. Afiyet olsun.”

Yaklaşık bir saat sonra kalktınız. Ahmet sana önce tatlı, ikna edemeyince de kokteyl menüsüne bakmayı önermişti ama sen kendini iyi hissetmiyordun. Kendini iyi hissetmediğini söyleyerek tuvalete kapanmış ve veda faslını Ahmet’e bırakmıştın. Mideni üşütmüştün muhtemelen, aralık ayında incecik trençkotlarla dolışmaya devam ettiğin için elbette kaçınılmaz sondu bu. Ya da öğlen yediğin somonlu salata dokunmuştu, hiç güvenmiyordu Ahmet o ofisinizin yakınındaki küçücük, derme çatma kafeye. Kavrulmuş yer fıstığı, kuru üzüm ve nar soslu bifteğin midene dokunmuş olması ise imkânsızdı zira Pom bugüne kadar yediğiniz en hafif, en lezzetli, en nefis yemeklerden biri olmaya kesinlikle adaydı. İki kişilik bir kanaatmişçesine telaffuz ettiği bu övgüler iki kişilik değildi ama benim bunu fark ettiğimi Ahmet fark ediyor değildi, ediyorsa da umursuyor değildi. Tarifini bir ara muhakkak almalıydı benden. Gerçi kendisi mutfakta beceriksizdi ama sen birkaç denemede -kusura bakmamalıydım ama- benimkinden bile iyi sonuç çıkarırdın. Hâkim karşısında olduğun kadar mutfakta da harikaydın, tabii içinden geldiğinde. Ahmet elini dostça omzuma koymuştu bunu söylerken, söylediklerinin herhangi birine ikna edilmeye ihtiyacım varmış gibi. Oysa bir insanın gerçekten neye ihtiyacı olduğunu, Çağla, mesela miden bozulduğunda sana en iyi gelen şeyin 9,5 dakika haşlanmış lor peynirli makarna olduğunu ve bunun gibi pek çok şeyi başka bir insanın bilmesi çok ender rastlanan bir şeydir.

Ve Ahmet bunu da bilemez.

Ertesi sabah, sinsi bir baş ağrısıyla uyandın. Boynunun tutulduğunu hissediyordun. Yerine yatmamıştın ama yerine yatmadığının farkında değildin. Ne zaman ne şekilde uyuduğunun da farkında olmamıştın. Uyuduğun uykunun bir şeye benzemediğinin ise farkındaydın, hatta bunu hepimiz fark etmiştik.

Hepimiz derken, On Bir ve ben.

Seni benden önce tanıyan o oldu. Beş sene, insandan çok fazla şeyi alıp götürebilen bir süre; misal, bazı sabahlar uyanırken hissedilen ayarsız neşeyi, taze çekilen kahveyle fırından yeni çıkmış çikolatalı kruvasan kokusunun bünyeye zerk ettiği iştah ve coşkuyu, birdenbire gelen ıslak toprak üstünde çıplak ayakla koşma isteğini ve hatıraların çoğunu. Zannedilenden de fazlasını.

Yine de hepsini değil.

On Bir seni hemen hatırlamıştı. Tanıdığı şey daima bir sırasını atlayarak çapraz bağladığın ayakkabı bağcıkların da olabilirdi, sırt çantanın sapına taktığında bir ucu mutlaka sarkıp yerlere sürünen şalın da olabilirdi, sen de olabilirdin bütünüyle; ışığın, sesin, kokun.

Tatlı tuzlu kokun...

On Bir seni görür görmez tanımıştı. Tasmasına aldırmadan derhal koşup bacaklarının arasına girmiş, sonra da yapmayı hep çok sevdiği biçimde burnunu sol ayak bileğine sürttükten sonra ayaklarının dibine yatmıştı. Birkaç ay önce taşındığım ama tanışmadığım bir mahallenin ufacık kafesinde oluyordu bütün bunlar; biz New York'tan hiç dönmemiştik, sen beni hiç bırakmamışsın, ben seni hiç bırakmamışım, beş sene hiç geçip gitmemiş gibi. Oysa beş sene geçmişti ve ben cumartesi sabahları restorana gitmeden önce alışmaya çalıştığım hayata alışmanın sırrı buymuşçasına mahalle kafelerini geziyordum ve beni oraya çeken şey belki taze çekilmiş kahve kokusu bile değildi; alışmakla alışmamanın farkını yok etme arzusuydu. Seninse aynı kafede

ne aradığını bilmiyordum ama her ne arıyorsan bulamamış gibiydin. Yorgun, dalgın ve düşünceliydin. Yorgun, dalgın ve düşünceli Çağla bulamadığı şeyi dudaklarının arasına götürdüğü sigarada arıyor gibiydi. Bazı şeyler değişmez.

“Aç midenize o sigaranın iyi geleceğini hiç sanmam Çağla Hanım,” demiştim sana orada. “Hele hasta midenize, hiç...” Benden, benim irademden bağımsız çıkan sözcükler... Konuşmakla konuşmamanın farkını yok etme arzusu muydu bu da? Sana iyi bir şey söylemeden ama kötü bir şey de söylemeden *bir şey* söylemek... Saçlarının arasından sabah rüzgârına karışan o tuzlu deniz kokusuna birkaç da sözcük karıştırmak. Bana bir iki saniye bakmıştın, iyi de olmayan, kötü de olmayan bakışlarla. İkisi de olamıyor gibiydik ve adamakıllı bir tesadüfe ihtiyacımız vardı. Böyle anları, olmadık tesadüfler böler en iyi. Tesadüfler ama, rastlantılar değil. O an kapıdan fırlayan ortak bir arkadaş, mesela, devrilen bir çöp kovası, ansızın esen ve masadaki boş kâğıt bardakları üstümüze savuran sert bir rüzgâr... Hiçbirisi olmadı. On Bir bile kıpırdamıyordu yerinden. Dünyanın niyeti sanki durmaktı, birimiz buna bir son verene dek.

“Koşudan mı?”

“Spordan mı?”

Dünyanın biz istiyoruz diye döndüğünü düşünüyorum bazen.

Güldün. İki dudağının arasından tamamen istemsiz çıkan o tuhaf, neredeyse komik, tanıdık ses... On Bir'i ayaklandıran, seni utandıran, benim yüzümde ise senin sorunun cevabını ayan beyan ilan eden bir *kıkırtı*.

İyi dim, artık kötü olmama imkân yoktu.

“Ben ancak ‘*spora*’ olabilirim bu saatte... tahmin edersin ki,” dedin.

Ve sustun bunu söyler söylemez.

Birbirimizi artık tahmin edemeyeceğimizden mi susmuştun yoksa tahmin etmememiz gerektiğini düşündüğünden mi, bilmiyordum. Ben düşünmeyecektim. Belli ki sen de

düşünmeyecektin. Saçını düzeltmiş, çantayı takmış, yerlere sürenen şalını toplamıştın. Gidecektin.

“Tahmin edebilirim,” dedim, seni neredeyse durdurmaya çalışır gibi. “Daha doğrusu edebilirdim... Ama bir cumartesi günü öğleden önce ayaktasın işte, yani insan değişiyor demek ki... Ya da belki değişmiyor... Sadece sen, o insanı tanımadığını fark ediyorsun...”

Görüyorsun ki bir insan bir insana, Çağla, sırf gitmesin diye en söylenmeyecek şeyleri söyleyebilir.

Veya *tahmin edersin* ki.

“Siktirtme oğlum 30 saniyeni! Kayış gibi oldu etler!”

Ortalamanın üzerinde trafiği olan bir restoranda cumartesi akşam servisinin ilk saatlerinde böyle cümleler duymak normaldir. Çat pat iş yapması bile yeterlidir aslında, mutfak kaostur. Olabilecek en iyi ekipmanlarla donatılmış, en profesyonel şekilde yönetilen, en disiplinli ve hatta en despot şeflerin çalışma alanları bile öncelikle savaş alanlarıdır. Mutfağın her bir cephesi her gün yeniden açılır ve her bir kalesi her gün baştan fethedilir. Tekrar tekrar ve aynı şekilde.

Bu meslekle ilgili sana en şaşkınlık veren şeylerden biri buydu sanırım: aşçılığın sanattan çok zanaat oluşu. Kurulu ve işleyen bir düzeni düzgünce devam ettirmenin, o düzeni yıkıp yenisini kuracak türden bir deha sergilemekten –çoğu zaman– daha önemli olması. İyi bir şefin sırrının, her gün birbirinden değişik tarifler yaratması, yaratıcı dehasını yemeğin malzemesine bol kepçe boca etmesi olduğunu düşünerek başlamıştın bu yolculuğa sen, oysa durum bundan çok başkaydı. Yine de bir mutfağın kapalı kapılarının ardındaki Hanya’yla Konya’yı anlayan çok zaman almadı, gerçeğin çirkin –ya da *yağlı* ve *kokmuş*– yüzünün etten kemikten timsali olarak yanında ben duruyordum.

Ta ki durmayana dek.

Kalabalık bir cumartesiydi. Salon iki masa hariç dolmuştu. Pom!, dev bir çocuk parkını andıran bu şehre, kumların içinde daima büyük iddialar taşıyarak oynayan büyümüş de küçülmüş kız çocuklarını andıran rakiplerinin arasına, süssüz, iddiasız ve belki bundan ötürü biraz da ürkütücü varlığıyla yavaş yavaş karışıyor, kendine kuytu ve sıcak bir yer açıyordu. *Kuytu ve sıcak* ilk andan itibaren düşündüğüm şeydi, hatta düşünceden evvel bir his; aylar evvel Bebek'te yürürken rastladığım mekânın ben-de uyandırdığı gelecek duygusu. Kendime bu şehirde kuytu ve sıcak bir gelecek hayal ediyordum. Niyetim, restoranı çok daha sessiz sakin bir yerde açmaktı aslında, tam da bu nedenle. Uğrak olmayan bir ara sokakta mesela. Pek girilip çıkılmayan bir hanın tepesinde. Yerin bir kat altında. Hayatımın, gözden uzak olmak dürtüsünün peşinden sürükleneceğim dönemindeydim. Bir süre bocalayacak olmak sanki benim kaçınılmaz sonumdu ve sonumdan kaçmaya çalışmayarak kaderin oyununu bozacak, böylece yeniden başlayabilecektim.

Sonra, Pom!'u gördüm.

Pom!'u gördüm burada, bir akşamüstü, birdenbire ve öylece... Önceki restorandan kalan, harfleri sökülmiş ama beyaz çerçevesi hâlâ bir hayalet gibi kapının tepesinde sallanan tabelanın sol alt köşesine kusursuzca yerleşebilirdi *Pom!*; üç harf, bir ünlem işareti. Sanki koca şehirdeki tüm boşlukların içinde o boşluk, o üç harf ve ünlem işareti için yaratılmıştı. Dış bahçeye girmiş, biraz etrafa bakınmış, kapıda yazan telefonu aramış ve açılmasını beklemiştim. Çok fazla pazarlık yapmaya niyetim yoktu çünkü o çok önemli bilgiye, mahrem bir sırra çoktan ermişçesine hâkimdim: Boşluk önemlidir. Doğru boşluk bazen içine bir hayat alır.

Pom! kendi boşluğuna sessizce yerleşirken, etrafa bilmediği sesler yayıyordu, farkında değildi. Meraklı gözler ilgiyle izliyordu dünyalarına adım atmak üzere olan bu garip, ketum misafirlerini. Son âna kadar bir adı bile olmayacak bu mekânın mutfağında, oyunbaz bir kuzgundan çok başını toprak altına gömmek

isteyen huysuz bir devekuşu olduğunu meraklı gözlerin anlamasını bekliyor değildim. Kuzgundan bozma devekuşu. Beni benim bile pek anladığım söylenemezdi.

Duygu fark etmişti, senden önce. Aynı cumartesi akşamı ben On Bir'i alıp, karşılaştığımız o kafeden çıktıkdan, sen yogaya gittikten, eve dönüp biraz daha uyuduktan, uyanıp biraz kitap okuduktan, oyalanmak için biraz daha kitap okuduktan ve zaman geçsin diye dava dosyalarını okumaya başladıktan sonra Duygu'yla nihayet buluştuğunuzda, şöyle demişti sana Duygu: "Sarp mı? Sarp'ın restoranı? Bizim *Sarp*'ın!? Biliyorum ben orayı abla! Günlerdir görüyorum! Merak ediyorduk biz de hatta, açıl-sın da bir öğle yemeğine damlatalım diyorduk! Adı neymiş?"

Adını söylemiştin, biraz durduktan sonra. Pom! Küçük bir boşluk... *Pom!* Senin de araya bir boşluk koyman gerektiğine şüphem yoktu Çağla, çünkü sen de biliyordun, evet.

Boşluk önemlidir.

"Benim demin ne dediğimi hatırlıyor musun Sarp? Hatırlamıyosun tabii! 'İşime karışmayacaksın bu sefer, çünkü neticede kimin kutlama yemeği bu? Benim!'"

Beş sene önce işine karıştırmıyordun. Hayatında katıldığın ikinci yemek kursunu –bir makarna workshop'u– başarıyla tamamlamıştın, artık yaldızlı bir sertifikan bile vardı ve aralık ayının en soğuk gününde evine misafirlğe gittiğin adamın *mesleğinin* bu olması senin için pek önem teşkil etmiyordu. Oysa taze aşçı Sarp –pardon, *Rotisseur Sarp*, o hafta itibarıyla Upper West Side'da küçük bir otelin ızgarasının başına geçen ve küçük dünyaları şimdiden fethettiğine şüphe duymayan Sarp!– o akşam sana özel, henüz kimseye denetmediği bir tarif hazırlamıştı. Yer fıstıklarını kaya tuzu ve biberiyeyle fırınlamış, ince öğütücüden geçirmiş, kuru üzümle pişirmiş ve hepsini sızma zeytinyağında dinlendirip senin gelmeni beklemişti. Ama beş sene önce

işine yine de karıştırmamıştın Çağla, ve Pom, senin eserindi. Kimseyi işine karıştırmaman gerekiyor.

Kavrulmuş yer fıstığı ve kuru üzümün hafif keskin, asidik bir aromayla dengelenmesi gerektiğinin ben de farkındaydım aslında. Ama tercihim büyük olasılıkla nar olmazdı. Misket limonu... Greyfurt belki. Bir avuç... *vışne*? Emin değildim.

Sense nar olması gerektiği konusunda ısrarcıydın. Normalde nar suyuna bayılmıyordun bile ama bu sosun ihtiyacı olan tam da o “aynı anda hem ekşi hem tatlı hem de acı” bulduğun tattı. Bütün bunların beni, bizi nerelere götüreceğinin farkında olmadan o keskin aralık soğuşunda dışarı çıkmış, köşedeki markette taze sıkılmışını bulamadığın için –elbette bulamazdın, adamlar üç aydır jeneratörlerini tamir ettirmiyordu– ta *Foragers*’a kadar yürümüş ve bulabildiğin en büyük narı almıştın. *Narları*. Üç tanesini. Bütün bunların bizi nereye götüreceğini bilsen yapar mıydın?

Önce o nar soslu bifteğe, sonra narların kalanıyla hazırlayacağımız kokteyle (tam altı kadeh çıkmıştı ve tadı şahaneydi), sonra da açacağım ilk restorana adını vereceğini bilsen, yine de yapar mıydın, *Pom*?

Belki de yapmazdın.

• yılbaşı programlarını sevmezdin sen •

“ ‘m sorry, what?’
“Çağla.”

“... ”

“ÇAĞ-LA!”

“Pom, man, just Pom! Pom is fine.”

Dünyanın en saçma konuşması. Veya hafta sonları köpekleri gezdirmeye çıkmadan önce kahve almak için uğradığımız neredeyse her kafede baristalarla kurduğumuz mecburi diyalog. Ya da başlangıçta senin kurmaya *çalıştığın* ama adının içine bol kepçe serpilmiş kuyruklu ve şapkalı harflerin azizliği sebebiyle kurmaya muvaffak olamadığın ve sonunda benim müdahalemle diyalog da olmaktan çıkan girift bir iletişim gayreti.

İşbu sebep sana artık “Pom!” diyorduk.

İşbu sebep doğru olmayabilirdi, evet, ama sen zaten *Pom!*’u da kabul etmiyordun.

Olur olmaz her yerde sana *Pom!* diyerek sinir etmek en büyük eğlencelerimden biri olmuştu. 27 yaşındaydım, bir seneye kalmadan *souschef* olup en geç üç yıla kendi restoranımı –unutma ki adı *Pom!* olacaktı– açacağıma emin olacak kadar olgun ve iddialıydım ama bunun gibi ana sınıfı şakalarından da vazgeçecek gibi hissetmiyordum. Her defasında bana gözlerini devirip,

bir tür davaya adanmışlıkla, usanmadan baristaya dönmen ve bilmem kaç milyon kilometrekarelik kıtanın kim bilir hangi ücra köşesinden kopup Amerikan rüyasının peşinden gelmiş insana *Çağla*'yı telaffuz ettirmeye çalışman gerçekten takdire şayandı. *Çağla Narlıoğlu*. İnsanlardan gerçekten bunu söyleyebilmelerini bekliyordun oysa insanlar genelde her şeye üşenir.

“Safran soslu levrek... Mantarlı ve kabak kremalı linguine... Pom... orta pişmiş... Afiyet olsun...”

Ekibe bu hafta katılan genç garson siparişleri eksiksiz tekrarlayarak servis etti. Menüye hâkim olmak konusunda hiç fena çıkmamıştı ama aynı şey fiziksel duruşu için söylenemezdi. Çocuğun üstünde bir pelerin gibi taşıdığı, neredeyse elle tutulur bir ağırlık vardı ve varlığının her zerresine sinmiş, nüfuz etmiş bu ağırlığı gittiği her yere götürüyordu. Ağır ağır yürüyor, ağır ağır konuşuyor, sanki yaşamaya üşeniyordu. Yaşamaya üşenmek için çok gençti ama bu konuda ona laf anlatmak mümkün müydü bilmiyordum. Genelde değildir.

Bu saatlerde, Çağla, ya da biraz daha geç, biraz daha gece yarısına yaklaşan saatlerde, sen de bir şeylere üşeniyordun. Telefonun daha fazla çalmasını diye aramayı sonunda cevaplamış ve o an aklına gelen tüm bahaneleri sıralamaya koyulmuştun: Vücudunda bir kırıklık vardı. Dün gecedен yorgundun. Miden biraz ağrıyordu. Üstelik –evet, pazar olmasına rağmen– yarın çalışacaktın. O gece lise arkadaşlarıyla Arnavutköy'e inebilecek gibi hissetmiyordun.

Telefonu kapadığında hissettiğin ilk şey, garip bir iç ferahlığıydı şüphesiz. O kadar rahatlamıştın ki iştahın yerine gelmişti. Hatta o kadar yerine gelmişti ki dolapta ne var ne yoksa önüne döküp, trans yağ ve işlenmiş şekere gömülmek yerine üşenmeyip kendine bir şeyler yapacaktın. Zencefilli kurabiye mesela. Limonlu kek. *Lor peynirli kiş...*? Kafan karışıktı ama önemli değildi. Artık üşenmek yoktu.

Yaklaşık yarım saat sonra yan apartmanın girişindeki bakkala indiğinde ise kimyon arıyordun. Kurabiye, kek ve kiş kesmemiş olacaktı ki, köfte yoğurmaya karar vermiştin. Gecenin on ikisiydi ama önemli değildi çünkü köftenin saati yoktur. Ya da Çağla'nın yoktur, ikisi de olası.

Bakkal sana –Bakkal Hayrettin– “Çağla Hanım neden aramadınız, biz yollardık,” dedi, sen rafların arasında gezerken, ya da bunun gibi bir şey. Ama ne olacaktı, sen artık üşenmiyordun, değil mi? Kolunun altına iki bira, patlamış mısır, tuzlu fıstık ve iki paket çikolata da sıkıştırmıştın üstelik inmişken; bakkalın çırağına gecenin o saatinde ne istediğini anlatmakla mı uğraşacaktın?

Kredi kartını pantolonunun hangi cebine sıkıştırdığını bulmaya çalıştığın sırada, bakkalın telefonu çaldı. Bakkal Hayrettin bu kez “Efendim abi?” diyordu, aynı tanıdık alakadarlığıyla. “40 watt var, olur mu? Yollarız abi... Biliyorum, karşı apartman abim ya!” Bakkal Hayrettin başını kasanın yanındaki camekândan yukarı doğru uzatmıştı: “Gördüm gördüm, zaten dün de yollamıştım ya çocuğu...” Sen de başını kasanın yanındaki camekândan yukarı doğru uzatmıştın, gayriihtiyari. Karşı apartmanın orta katında, pencerenin önünde duran benimle ve havada asılı kalan sol elimle karşı karşıya gelmek üzere...

Görüyorsun ki, Çağla, neredeyse aynı günün aynı birkaç saatinin içinde böyle karşı karşıya gelmiştik, *üçüncü* kez. O akşam eve girer girmez holdeki ampulün patlaması yetmişti bizi bir kez daha karşı karşıya getirmeye çünkü tesadüfler çoğu zaman bu kadar yanı başımızdadır.

Tesadüfler ama, rastlantılar değil.

O küçük mahalle kafesinde o sabah ne aradığını da anlamıştım böylece Çağla; beni henüz kucaklamayan dünyaya, sen sığınyordun. Senin için evin dört duvarı arasında aydınlanmayan gün, belki o evin bir sokak ötesindeki küçük bir kafede demlenen bir fincan sıcak kahveyle aydınlanabilir diye düşünmüş ve o kafeye gelmiştin. Olağana ve alışıldık olana sığınıyordun,

her şey olağana ve alışıldık olana geri döner belki diye. Ama dönmemiştii ve karşına ben çıkmıştım. Şaşkınlıkla bakmıştın bana orada ve şimdi, yine, bir bakkalın camekânından bir kez daha şaşkınlıkla bana bakıyordun.

Ta ki bakmayana dek.

Kaşların çatıldı, kirpiklerin ince bir çizgi haline geldi. Bir saniyeliğine. Gözlerini kapattın ve açtığında bakışların kaçıp gitmişti çoktan. Elindekileri seri hareketlerle bir poşete doldurdun, Bakkal Hayrettin'i beklemeden, kendin doldurdun. Aynı seri hareketler seni çıkardı o bakkaldan hemen, o kapıdan çıktın, yandaki kapıdan girdin ve göz açıp kapayıncaya kadar binanın içinde kayboldun.

Sonra, ışıkların açılmadı. Bir süre. Nihayet sıkılana dek. Canına tak edene dek. Bana yeterince kızdığına karar verene dek. Hayatına bunca sene sonra bu kadar apansız, teklifsiz ve *küstahça* girmeye cüret ettiğim için benden edebileceğin kadar nefret ettiğine karar verene dek. Edecek nefretin kalmayana dek. Miden guruldamaya başlayana ve gönlün, köftenin harcını ziyan etmeye el vermeyene dek. Benden nefret etmeye de el vermeyene dek, evet, tam olarak buna dek, Çağla, çünkü insanın bazen kendini kandırması gerekir. Bazı durumlarda şarttır bu. Yine de uykusuz geçecek olan bazı gecelerde şarttır, kaçınılmazdır, işe yaramasa bile.

“Abla ne diyorsun, ne Londra’sı? Nereden çıktı böyle pat diye? Bakman gereken dosyalar var.”

Pazar günü öğle saatlerine kadar uyumak âdetim değildi. Doğrusunu söylemek gerekirse hayatımdaki ilklerden biri de sayılırdı. Restoranı İstanbul’a taşırken, hayatımda verdiğim en radikal kararlardan birini vermiştim: Pom! artık yedi değil altı gün açık olacaktı. Hiç bilmediğim bu şehirde, o bir günle ne yapacağımı da hiç bilmesem de.

İstanbul *hiç bilmediğim* şehirdi, Çağla, bunu söylemeye inatla devam edebilir, sonsuza dek devam edebilirim gibi hissediyordum. Burada doğmuş, hayatımın çoğunu burada geçirmiş olsam bile bu şehri artık bilmiyordum ve çevremde buraya ait olduğumu düşündüren çok fazla şey kalmadığını düşünüyordum.

Sen gitmiştin mesela. Londra'ya. O pazar günü, öyle birden, pat diye.

Pazar sabahı Duygu'yu aramış ve ben gidiyorum demiştin. Dosyaları yanına almış, uçakta bakacaktın, merak etmesine gerek yoktu. Ahmet'in peşine takılasın gelmişti. Hafta içi Londra'da toplantıları vardı, belli başlı müvekkillere senede birkaç kez yaptığı ziyaretlerden... Ahmet'in bütün hafta boyunca, kimisi şehre yüzlerce kilometre uzaktaki bu toplantılarda olacak olması, kuvvetle muhtemel akşamları da aynı kişilerle birtakım iş yemeklerine katılacak olması senin için önemli değildi. Londra'ya zaten Ahmet'le vakit geçirmeye gitmiyordun.

Ahmetse şaşırmıştı. Onunla Londra'ya gelmeni beklemiyordu. Senden duyduklarını duymayı muhtemelen hiç beklemiyordu. "Ben de sıkıldım, bana da değişiklik olur hem... doğum günümde... Hem... bu yılbaşında farklı bir şey yapmış oluruz belki..." Aşağı yukarı böyle şeyler. Aşağı yukarı böyle, ama hepsi birbirine, birbirinden anlamsız *hem*'lerle bağlı şeyler. Aralarına sığınacak ne çok *hem* var hayatta, değil mi Çağla? Ne çok *hem*, ne çok anlamsızlık...

Yılbaşı programlarını sevmezdin sen.

En azından Ahmet'in bildiği buydu. Sana, seninle yaşanan hayata dair önemli kurallardan bir demet: Yılbaşında bir şeyler yapalım diye direktmemek. Loş ışıklı St. Germain sokaklarında romantizmin dibine vuran çiftlerin arasında el ele yürüyerek, Venedik'te gondola binerek, güney yarım kürede bir yerlerde gündüz güneşlenip akşam çılgın bir partiye katılarak yeni seneyi yenilenmiş umutlarla karşılamak türünden tekliflerde bulunmamak...

31 Aralık 2013'te olmuştu ne olduysa.

Paris'teydiniz o yıl. Seine Nehri'nin kıyısından Eyfel'e doğru, tahminimce açık ama soğuk, en iyi ihtimalle kar toplayan bir havada, el ele yürüyordunuz. Eyfel'in karşısında bir 31 Aralık gecesi, bundan başka bir şekilde resmedilemez, Çağla, beni kınamamalısın. Yeni yıla o muhteşem şehrin manzarasını izleyerek girmek için saatlerdir kulenin dibinde sırada bekleyenler, hafif karla kaplı çimlerde koşturanlar, arkasına kulenin ışıklarını, nehrin ışıklarını, şehrin ışıklarını alıp fotoğraf çektirenler, öpüşenler, öpüşenler, öpüşenler...

Ve elbette evlenenler vardı.

Parmağındaki büyükçe tektaşla kameraya poz veren o Amerikalı kızla müstakbel kocasını gördüğünde sabrın taşmış olmalıydı. Sabrına o âna kadar mühlet tanıyorum. Ve fakat yine de, her şeyi başlatan –bitiren?– Ahmet olmuştu; sen içinde dalga dalga yükselen o tatsız kasveti yine de içinde tutmaya kararlıydın. “Baksana, sana bir daha evlenme teklifi etmem gereken yere gelmişiz Çağla! Tazelesem mi?” demişti Ahmet, şakayla karışık. “Aman!” Senin tepkin buydu. *Aman!* Zapt edemediğin, beklediğinden bile ayar-sız çıkan ve çıkar çıkmaz senin de itinayla şakaya karıştırmaya çalıştığın tepkin... Bu artık aranızda sözsüz, vaatsiz, *şakayla karışık* bir konuydu. Kapağını sıkıca kapadığınızı sandığınız ama sızdıran bir su şişesi. Sızdırıyordu çünkü kapağı kapanmamıştı. Sızdırıyordu çünkü dik durmuyordu. Sızdırıyordu çünkü çatlaaktı.

Ahmet'in aslında tam burada durması gerekirdi. Burada durması yeterli olurdu. Ama Ahmet şişeyi düzeltmek istiyordu. Belki de sızdığını anlamıştı. Yine de ben düzeltmek istediğini varsayacağım, Çağla, çünkü sızdığını fark etmek başka türden bir farkındalık gerektirir ve *Ahmet*'lerde bu tür farkındalıklar pek yoktur.

“Gerçekten, ne düşünüyorsun Çağla?”

Gerçekten... ne düşünüyorsun... Çağla. Düşünüyor musun Çağla? Ne düşündüğünü biliyor musun Çağla? Düşündüğün şeyin gerçek olduğunun –ya da olmadığının– farkında mısın Çağla? İşitmek istemediğin sessiz sorular.

Ahmet birdenbire ciddileşmişti. “Yani... bir sene oldu... Biz sanki seninle böyle... bir yere çıktık... tırmandık... ve orada kaldık gibi hissediyorum.”

Ne diyeceğini bilemiyordun. Düşünmek kısmını ise geçmek istiyordun: “Gerçekten mi Ahmet? Burada mı? Bu şekilde? *Eksi üç derecede* falan?”

Halbuki kar yağmıyordu.

“Evlilik fikrine bu kadar bayıldığını bilsem,” diye devam ettin, *gölerek*, “zamanında çok daha... gerçi *daha* ne yapardım onu da bilemiyorum, o zaman bildiğim tüm taktikleri kendi çapımda uygulamıştım! Bundan *çok daha* fazlası herhalde benden çıkmazdı!” Bitirdiğinde gülüşün daha da histerik bir hal almıştı. Soğuk, sevimsiz, safra tadında bir gülüş...

Bunu da böyle adlandırmalıyım, Çağla, ve sen beni yine kınamamalıydın.

“Peki ya şimdi?” demişti Ahmet. Sıra nihayet o kaçınılmaz olan soruydu. Kaçınılmaz olandan kaçmaktan usanmıştı zaten o. Onun anlayıp senin anlamadığın tek şey belki buydu: “Artık istemiyor musun?”

Neyi, demiştin önce. Neyi olacak, demişti o da sana. Sabrı azalıyordu ki *Ahmet*’lerin sabırları hepimizden daha hızlı azalırdı, sen bunu hepimizden iyi biliyordun. Ama yapabileceğin bir şey yoktu. “Konunun etrafında dönüp duruyoruz Çağla... Hatta hat çekmişsin, çoğu zaman dönemiyoruz bile. Beraber miyiz, ondan bile şüphe duyuyorum bazen.” Sense duymak istemiyordun. Şüphe falan değil, bunların *hiçbirini* duymak istemiyordun. Sana göre bu konular kapanmıştı. “Hiçbir şey konuşmamışız gibi davranıyorsun şu an Ahmet!” Sana göre bu isyan yeterli olmalıydı ama aldığın cevap “Konuştuk mu?” olmuştu. Hatta, dahası: “Konuşmamayı kararlaştırdık bence daha ziyade. Hatta, sen kararlaştırdın. Kendin... New York’tan bir gün, apar topar döndün ve zamana bırakalım dedin. Sonra, aylarca görüşmedik.

Şimdiyse... böyle bir aradayız... bir şey yaşıyoruz... beraber Paris'e falan geliyoruz yeni yılda ama-

Sabrının taşıdığı yer *burasıydı*, özür diliyorum.

"Ama evde oturup bebek bezi mi değiştirmemiz gerekiyordu?!"

Söyler söylemez pişman olmuşsun. Bu, olmamalıydı. Sen, bu olmamalıydın. Sen bu kadar kızgın da olmamalıydın. Ama kızgındın. Ardı ardına patlayan havai fişeklerin altında fotoğraf çektiren kızlara... Onların karşısında, kenarları buz tutmuş çamur birikintilerinin içinde sürünen, ellerindeki kameralarla iki büklüm olmuş oğlanlara... Bu büyülü ânı dudak dudağa ölümsüzleştirmeye çalışan aptal âşıklara... O gece evlenme kararı alanlara... Evlenenlere... Evde bebek bezi değiştirmek zorunda olanlara... Ahmet'e... Bana...

Artık adını bile duymak istemediğin bana.

"Özür dilerim. Bak, ben böyle itici itici konuşmak istemiyorum... Hiç... Sadece... Sadece ben burada değilim artık Ahmet... Yani burada değilim derken... Buradayım tabii... Sadece, aynı kafada değilim. Şuradan şuradan mezun ol. Şu şu yaştan önce evlen. Şu yaştan önce çocuk yap. 40'ına gelmeden bütün *checklist*'i tamamla. Böyle bir hayat istemiyorum ben, bu dayatmaların stresini yaşamak istemiyorum. İyi gelmiyor. Geldi mi? Gelmedi. Bence kimseye de gelmiyor! Yani bilmiyorum... Ben inanmıyorum en azından! Bunların hepsine çok... uzak hissediyorum kendimi! Çok uzak! *Çok!* Bu... bu neye benziyor, biliyor musun? Bu aslında ne, biliyor musun? Parlak, ama sadece dışı parlak, içi kof, içi boş, bomboş bir Amerikan rüyası!"

Bunu demiş olmamalıydın. *Bunu* demiş olmamalıydın.

Konuşmanızın bundan sonrası daha iyi hesaplanmış, daha bilindik, daha olağandı, yine de. Sanki bir çukurun dibine kadar inmiştin ve ancak en dipten alınabilecek türden bir kuvvetle yükseliyordun: Her ilişkinin kendi şekli vardı. Ya da "ilişki" denen şeyin bir şekli, *tek* bir şekli yoktu. Herkes illa o şekillere, kalıplara uymak zorunda değildi. Ahmet'le sen, birbirinizden

ilelebet bir şeyler beklediğiniz bir hayat yaşamak zorunda değildiniz. Olmamalıydınız. Bu sizin hayatınızdı, bu sizin *hakkınızdı*. Siz seçiyordunuz, başkaları değil! Etrafınızdaki pıt pıt evlenen, pıt pıt doğuran insanlar değil! Ama sen biliyordun, Çağla, hayat çok şey öğretmişti sana, Ahmet'in öğrenmesine gerek yoktu, düşünmesine de gerek yoktu. Sizin tek yapmanız gereken bırakmaktı. Alabildiğine klişeydi ama doğruydı. Mutluluğun, huzurun koşulsuz tek bir şartı varsa, o da buydu: Akışına bırakmak.

Böylece, bırakmıştınız.

Yılbaşı programlarını da, kalan her şeyi de.

Ama bilmiyordun. Bilmiyordunuz. Bilemezsiniz.

Akış bazen durur.

“Evet, beşincisi de geliyor şefim! *Whuuuuuooop!* Şu tabağa bak be!”

New York'ta dört sene beraber çalıştığım, restoranı kapamaya karar verdiğimde kendisini işsiz bıraktığım için bana neredeyse teşekkür eden –çünkü böylece seneler sonra nihayet tatil yapmaya mecbur bırakılmıştı–, İstanbul'a uçacağım gece ise tatilini yarıda kesip kapıma dayanan ve benimle en azından işleri toparlayana kadar İstanbul'a geleceğini söyleyen Luigi, Amerika'ya geri dönmekten toptan vazgeçmiş gibi duruyordu.

Az evvel beşincisinin geldiğini söylediği somon onun özel tarifiydi; zencefilli balkabağı püresi yatağında ızgara somon, *Lui-stili*. Yardımcı şefim usta bir adamdı; sadece malzemeler konusunda değil, mutfak, insanlar, hatta hayat konusunda da. Hünerli, becerikli ve eli yatkın. Bizimkilerin damak zevki açısından biraz *müşkülpesent* olduklarını kendisine yeterince iyi ifade etsem de –hatta ona “Kuzgunlar alengirli şeyleri kolay kolay beğenmezler,” kadar açık konuşsam da– Lui'nin özel reçetesine güveni tamdı. Somon balığı sevmeyenlerin bile karşı koyamadığı bu tabaklar tamamen silinip süpürülmüş olarak geri geldiğinde görüşmemiz gerektiğini söyleyerek beni mutfaktan yolladı.

Böylece Bilge'nin domates soslu spagettisiyle ben önde, Lui'nin somonları arkada, kurtlar değilse de kuzgunlar sofrasına yem olmaya gidiyorduk ve hangimizin haklı çıkacağını görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

Lui haklı çıkmıştı, haddinden bile hızlı üstelik. Annem, babam, Sare, Semih, Mustafa; hepsi birden tek bir ağız olmuş, bayıldıklarını hatta “parmaklarını yaladıklarını” söylüyorlardı. Tabaklar Lui'nin beklediği ve birazdan haklılıkla böbürleneceği kadar boştu ama bunun altında bir başka sebep aramadan da geçemiyordum. Bizimkilerin tavırlarına belli belirsiz bir iftihar hatta bir tür *huşu* kokusu sinmişti sanki, ailemi yıllar sonra ilk kez kendi evimde ağırlarken çok iyi bir iş çıkarıyormuşum gibi hoşnut ve gururlu-lardı. Her şeye sahiden benim inanmamı istedikleri kadar bayılıp bayılmadıklarını bilmeme imkân yoktu. Pek de önemli değildi zaten. Hisler ne zaman birbiriyle amansız bir yarışa tutuşsa, galip gelen niyet olur.

“Her akşam böyle tıklım tıklım mı oluyor yavrum?”

Annem sesindeki telaşı gizleyememişti, seyreltilmiş turunç şerbetiyle lezzetlendirilmiş tiramisuyu servis ederken iyi, hat-ta iyiden de iyi idare ettiğimizi görüyor olmalıydı ama annem buydu; daima biraz evhamlı. Sare'nin *daima*'sı ise had safhada kontrolcü olmaktı ama bundan rahatsızlık duyduğunu söylemek güçtü: “Benimkinde konyak falan yok, değil mi?” dedi. Ellerini karnına yaslamış, gülüyordu. “Malum iki kişilik yiyorum ben, bıdık şimdiden ‘Dayım beni sarhoş etmeye kalktı,’ demesin!”

“Onu demeyeceğini garanti ederim ama bir an önce oradan çıkıp şunun tadına kendisinin bakmak istemeyeceğini garanti edemem annesi!” dedim. Sare ikinci hamileliğinin on dördüncü haftasını henüz doldurmuştu ve bu tip konuşmalar belki biraz yersiz kaçıyordu ama Bilge'nin gelişinde yaşadıklarımızı bir tür demlenmiş neşeyle anıp talihsizlikle dalga geçmeyi yıllar içinde âdet edinmiştik. Ondan korkmayarak kötü şans kapıdan baca-dan kovalıyoruz gibi hissediyorduk.

“Maşallah diyelim! Yemekler yıkılıyor, mekân yıkılıyor, hep böyle dolsun taşsın, maşallah!” dedi Semih. Kucağına aldığı Bilge’ye tabağında bıraktığı profiterol toplarından sonuncusunu yedirmeye uğraşıyordu. Bilge ise oralı değildi. Önüne bir boyama kitabı almış, salonun köşesine itinayla yerleştirdiği bir yılbaşı ağacını boyuyordu. Kendisini izlemekte olduğumuzu fark ediyor ve bundan duyduğu gizli saklı hoşnutluğu daha iyi gizlemeye çalışıyordu. Neden sonra birden durdu, ağacın dibine bir tarih attı ve henüz tamamlanmamış eserini gururla kaldırıp bize çevirdi. 27.12.2017. Sadece bazılarınıza has o benzersiz dişil sabrı ve kudreti bir gün damarlarında taşıyacaksa da, o güne belli ki daha vardı.

“Senin yılbaşı ağacın var mı Sarp? Bizim evde aynen böyle bir tane var, altına da bir sürü hediye koyduk!”

Yoktu.

“Senin yılbaşı ağacın var mı?”

Yıllar önce, son kez toplandıktan sonra bir yüklükte tozlanmaya bırakılmış bir ağaç... O ağacının altına seneler evvel, tam *beş* sene evvel bir 27 Aralık akşamı özenle yerleştirdiğim küçük kırmızı hediye kutusu... Kutudan çıkan bakır rengi, nar şeklinde küpeler... O küpeleri ilk ve belki son kez taktığın akşam yediğimiz ve senin “Bu insanın çişini kokutur,” derken çok neşeli, ilk değilse de belki son kez çok neşeli olduğun kuşkonmaz çorbası... O akşamın anıları. O akşamdan geriye kalanlar. Anılarla kalanların arasına atılan o kalın, keskin çizik. Geçmeyen çizikler.

Hepsi vardı ve bir o kadar yoktu.

- mahkemeye başvurulmaz,
dava açılır •

“**R**estoranın üst katı konut, biliyorsun... Şikâyet olmuş geçen hafta. Havalandırma konusunda. Zabıtaya intikal etmiş konu. Bir de yan taraftaki kafeyle dış mekân ısıtıcılarının yerleşimi konusunda bir anlaşmazlık çıkınca, Sarp da bize hukuki yolları danış-”

“Anladım.”

Dinlemiyordun. İlgilenmiyordun. Havalandırmayla, zabıtayla, yan taraftaki kafeyle, dış mekân ısıtıcılarıyla; *hiçbiriyle* ilgilenmiyordun. Duygu’nun odasının kapısını, Duygu’yla benim suratıma çarpıp çıkabilirdin bile, ama en azından bunu yapmamıştın. Asistanından her defasında “Maalesef Çağla Hanım henüz dönmedi,” cevabını aldığım kim bilir kaçınıcı günün sonunda –sabır timsali Nesrin Hanım’ın hiçbir koşulda nezaketini bozmaması takdire şayandı– sudan bir sebep hatta sebepler icat ederek bürona çıkıp gelmiş olmamla da ilgilenmiyordun fakat buna şaşırmıyordun da. Hayatını fütursuzca delip geçmiş serseri bir kurşundum ben, zabıtayı bahane ederek ofisine gelmem küçük bir detaydı.

Duygu’yu yine de sükûnet içinde dinledikten ve birkaç kez sakince kafa salladıktan sonra, bizi yalnız bırakacağını söyleyerek

odadan çıktın. Yalnız bırakılanın *sen* olmasını tercih edeceğin aşikârdı. Uzatmalı Londra seyahatinin daha fazla uzatılacak tarafının kalmaması ve kaçamayacağın hayatına geri dönmüş olman yeterince bunaltıcıydı senin için, benimle aynı çatı altında olmak gökyüzünü sadece daha da karartıyordu.

Yine de masana geçtin ve beklemeye başladın. Beni beklemeye başladın. Kaçamayacağın şey hayatın değil, bendim. Zabıtayla uğraşacak, belediyeyle yazışacak başka avukat bulamamış gibi soluğu sırf senin kanına dokunmak için kardeşinin yanında alan ben... Kaçmaya çalışmanın lüzumsuz bir çaba olduğunu biliyordun ve kaçmanın anlamsızlığı, yaşayacağın sıkıntıdan bile ağır basıyordu. Oysa ben senin kanına değil, sana dokunmak istiyordum, Çağla, ama bu imkânsızdı. Kanın bile artık soğumuştur.

Bir süre daha bekledikten sonra –belki yarım saat, belki bir-odandan çıktın. Asistanının yanına uğradın. Asistanını yerinde bulamadın. Zavallı Nesrin Hanım belki ufuktaki infilakı sezip ortadan kaybolmuştu. Belki beni daha o sabah kapıdan içeri girerken gördüğünde tabanları yağlamıştı. Ya da belki bir kahveye veya sigaraya ihtiyacı vardı sadece; sebep her ne ise, sonuç aynıydı. Nesrin Hanım ortada yoktu. Ben de yoktum. Sonunda, kaçınılmaz olandan kaçmamayı seçerek Duygu’yu aradın ve *çıkarken uğrayabileceğimi* söyledin. Şimdilik programın müsaitti. *Önemli işlerine* henüz başlamamıştın. Önümüzdeki bir saatin *boştu*.

“Sarp gitti abla.”

Boşluk, görüyorsun ki Çağla, boşluk doğuruyordu.

Sarp gitti... *Sarp*. Eski bir arkadaş gibi basit, içten, tereddütsüz, öylece *Sarp*... Yaşanan onca şey yaşanmamışçasına, Duygu seneler önce bir bahar tatilinde senin yanına New York’a gelip kısa sürede bizim –kendi deyimiyle– “favori üçüncü tekerleğimiz” olmamışçasına, benimle bir olup ablasının New York’taki dairesi için en güzel hediye –o yeşil çay esanslı mumu– bulmak için üç gün boyunca West Village’in altını üstüne getirmemişçesine, cuma akşamki son dersini kırıp bizimle aylaklık etmeye bir türlü ikna olmamanın

cezası olarak sana özel hazırladığımız *Muhteşem Katsby*'yi -nefret ettiğin tek meyve olan kiviyle yaptığımız o meşhur kokteyli- burnundan püskürtüşünü izleyip katılarak gülmemişçesine, sana, bana, bize dair her şeye, *her şeye* sessiz sedasız şahitlik etmemişçesine, *Sarp*... Anlayabilirdim. Kanına dokunmuştu.

Duygu'ya yine de kızamazdın. Bana da kızamazdın. Geçmiş, çok fazla his ile yüklüydü bunun için; kızdığın yerde paslı bir iğnenin ucu ağır ağır sivriliyor, ateşe değmiş gibi parlıyor ve geçmişe değip onu patlatıyordu. Sızıntısının altında kalırdın. Boğulurdun. Kızamazdın.

Böylece, günler geçti. Seni aramadığım -*avukatımla iletişime geçmediğim*- günler... Düşüncelerin, hislerin gibiydi aynı; hudutsuzca şekilleniyor, pervasızca başkalaşıyorlardı. Belki de boşanmak istemiyordum. Belki bütün bunlar bir oyun, sinsi bir palavraydı. İstanbul'a gelir gelmez seni nereden bulmuşsam bulmuş, böylesine çirkin bir hikâye uydurup sana musallat olmuştum. Belki de bu bir rastlantı değildi, bir tesadüf hiç değildi; Ahmet'i bu pis dalavereye bilerek alet eden, hatta onu sırf bu art niyetle arayıp bulan bendim. Acınacak hayatımın terk derdini sen ilan etmiştim ve seni, yaptığım onca şeyi unutmuşçasına hayâsız bir intikama kurban etmekte sakınca görmüyordum.

Günler geçti. Bir sabah, tam dokuz gün sonra bir çarşamba sabahı, telefonun çaldı. Hattın ucunda Nesrin Hanım vardı. Sana bağlamak üzere olduğu diğer hattın ucunda ise ben. Seni bir davayla ilgili rahatsız ediyordum. Anlaşmalı boşanma konusunda danışacaklarım vardı. Burnumu düşürmüş, seni arıyordum ve tamı tamına dokuz gün olmuştu.

İntikam soğuk yenen bir yemekti Çağla, ve evet, ben iyi bir soğukçuydum.¹

¹ Aşçılıkta soğuk yemekleri ve mezeleri hazırlayan kişiye verilen isim.

“Bizim öncelikle bir hazırlık süresine ihtiyacımız var... Sarp Bey.”

Telefonda kurduğun ilk cümle bu olmuştu. İlk cümleli talih-siz bulduğunu tahmin edebiliyordum. Öncelikle, *biz* kimdi? Bir anlaşmalı boşanma davasına kaç kişi bakacaktınız? Bir *hazırlık süresine* ihtiyacınız olduğu muhtemelen doğrudu fakat bunun için de öncelikle *sizin bizimle* zahmet edip görüşmeniz gerekiyordu.

Oysa sen bu cümleyi beni başından savmak için kuruyordun.

Sana “Hay hay,” demiştim. *Hay hay* da benim kurduğum cümlelerden sayılmazdı ama amacım seni gafil avlamak değildi. Amacımı bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bunu bir can acıtma yarışına dönüştürmek istemiyordum ama kalp kırık sa can bir yerden sonra acır. Çok kolaydır bu.

Telefonu kapattıktan sonra, Nesrin Hanım’ın masana bıraktığı dosyaya bakmaya başladın. Dosyama. Mal Paylaşım Sözleşmesi. Sözleşmeyi zavallı kadına sanırım altıncı veya yedinci gelişimde bırakmıştım, büronuzun kapısından her defasında boş boş dönmek abes kaçmaya başlamıştı. *Senin* Londra’dan dönmediğini ve mümkün olduğunca uzun bir süre dönmeyeceğini anlamam ise aslında üçüncü veya dördüncü gelişime rastlıyordu ama inatla her gün büroya uğramaya devam etmiştim. Bir kez daha hayatıma girmiştin ve bir kez daha alışkanlığımdın. Bu da çok kolay olmuştu.

Görüşme saati yaklaşıyordu. Çarşamba günü, öğleden sonra üç... Allah’ın hakkı da üçtü ama Sarp’ın hakkı belli ki ondu. Nesrin Hanım onuncu merhabamı, hiç görmediğim dişlerini gösteren mükellef bir gülüşle karşılamıştı. Anlayabilirdim. Niha-yet kurtuluyordu, hakkıydı.

Bundan sadece birkaç dakika sonra duyacakları ise hakkı *değildi* ama *senin* elinden de başka türlü gelmiyordu. Beni apar topar odana aldığı için asistanına çıkışmak istememiştin ama istemesen de bunu yapmıştın. Seni de anlayabiliyordum. Seni çoğunlukla anlıyorum Çağla. Bu da çok kolay.

Nesrin Hanım, hatasının bilincinde ve bu sebeple mahcup bir halde, odandan çıktı. Benimle beraber. Onu takip etmemi rica ediyor, beni uzunca bir koridorun sonundaki toplantı odasına yönlendiriyordu. Bir tür sırat köprüsü gibi hiç bitmeyecekmişçesine uzayan o koridorun sonuna geldiğimizde Nesrin Hanım ağır kapıyı açtı ve bana baktı. Sanki utangaç bakışlarına, burada bir müddet beklemem gerekeceği sinyalini yerleştirmeye çalışıyordu. Bekleyecektim tabii. Canını sıkımtık. Tahmin ediyordum. Kolaydı.

Yine de çok bekletmedin. Elinde kocaman klasörlerle bir fırtına misali içeri daldığında beş dakika bile olmamıştı. Çok işin olmalıydı. Acelen olmalıydı. Ya da işkence bir an önce başlasın ve bitsin istiyordun. Hepsi olasıydı.

Pencerenin karşısına yerleştirilmiş geniş ahşap masanın arkasındaki sandalyeye oturdun. Arkana yaslandın. Beraberinde getirdiğin dosyalara, *dosyama* bakmaya başladın. Masa kalabalıktı ama kendi içinde bir düzeni olduğu anlaşılıyordu. Birbirinin üstüne yığılmış klasörler; sırt sırta vermiş kalın ciltli, eski kitaplar; kalemler, dolma kalemler, ayraçlar, ataşlar; imzalanmayı bekleyen birtakım evraklar... Evrağa *evraklar* diyordum ama sadece senin anladığını düşündüğün düzeni ben de anlıyordum. Bu da çok kolaydır. Sadece senin ve benim kim olduğumuza bakar.

Bir zaman sonra, yerinden kalktın ve odanın içinde ezberden yürümeye başladın. Bu toplantı odasının da sana ait olduğunu düşündüm o an işte; sanki zamana, mekâna, hayata sığmadığın zaman bu odaya kaçıyordun. Aramızdaki geniş, masif ahşap masaya; hemen arkasındaki ince uzun, dar ama kullanışlı kitaplığa; odanın en karanlık köşesinde inzivaya çekilmiş kadim bir aile yadigârı gibi dikilen ayaklı lambaya... bu odaya, her şeye sinmiş garip, neredeyse elle tutulur bir aidiyet hissi vardı. Sana aidiyet. Karşımızdaki ufak dikdörtgen pencereden odaya cılız bir gün ışığı sızıyordu. Pencerenin önündeki büyükçe deri *chester*'in tepesinde, o kanepenin üstünde geçirdiğin yorgun, uykusuz saatlerin

anıları sanki asılı duruyordu. Kokun asılı duruyordu. Bakışlarım da birkaç saniye asılı durdu o kanepenin tepesinde.

Sonra, sana baktım.

Bana bakıyordun.

O kanepeye bakıp çok, çok yanlış şeyler düşündüm Çağla, ve yalnız olmadığımın farkındaydım.

Ama bazen olur öyle. Bazen olur.

Çok kolaydır bu.

“Bu kadarı *hazırlık* için yeterli mi... Çağla Hanım?”

Nesrin Hanım, kahveleri bırakıp çıkmıştı. Gayriihtiyari bir tez canlılıkla benim için de söyleyiverdiğin iki sade Türk kahvesi-ni. “Bize iki sade...” *Değil mi?* diye sorma ihtiyacı duymamıştın. Cümlemin hemen bitiminde dudaklarını sıyrıp geçen o ince tereddüt senin yerine soruyordu, sormana gerek yoktu. Kahveleri soğumaya bırakmıştık. Bizi de soğumaya bırakmıştık. Odada inceleyebileceğim nesne kalmamıştı. Sen elindeki çok da uzun olmayan belgeyi ezberlemene yetecek kadar çok kez okumuştun ve sanırım sona varmıştık. Sadede gelmemiz gerekiyordu.

“Mal rejiminde değişikliğe mi gittiniz?” dedin sonunda. Üstümüzde sallanıp duran rahatsız edici sessizliği ancak bu kadar uzatabilmiş olmalıydın. *17 Mart 2017*. Sorunu sorarken bana değil, belgenin sağ üst köşesindeki bu tarihe bakıyordun.

Aylardır neyi beklediğimizi düşünüyor olmalıydın.

Belki de *yıllardır* neyi beklediğimizi düşünüyordun.

Bilmiyordum Çağla. İki sorunun cevabını da bilmiyordum.

Sense sakindin. Az önce olduğundan ve muhtemelen benim olduğumdan daha sakin. Hâkimiyeti eline almış, duruma vakıf, buranın *senin* çöplüğün olduğunun farkında... Burası senin alanındı ve kendi alanında kendi ritmini tutturmaya en azından yakındın. Birazdan, hukuken yapılması gerekenleri alabildiğine tekdüze cümleler halinde ardı ardına sıralayacak ve teşekkür edip

gerisini biz hallederiz diyerek bana kapıyı gösterecek gibi duruyordun. Biraz daha susarsan yapacakların için düşünmek istemediğim alternatifler türetmeye başlayacaktım, oysaki soruyu soran sendin ve bir cevap bekliyordun.

“Evet.”

Mal rejiminde değişikliğe gittik, onlarca kez okuduğun üzere, *evet*.

Elbette bunu demedim. Sense neden sonra, belgeyi elinden bırakıp gözlüğünü taktın. Bunun, herhangi bir müvekkille herhangi bir davanın detaylarını görüşürken takınacağın profesyonel, ağırbaşlı, hatta biraz da sıkkın tavrın bir gerekliliği olduğuna inanıyordun. Ahmet kadar değilse de bir boşanma davası senin de elinin kiri olmalıydı. Haklı olmalıydın.

“Anlaşmalı boşanma davası açmak istiyorsunuz...”

Abartılı bir resmiyet.

“Kanunun hükmettiği anlaşmalı boşanma şartlarının sağlanması gerekiyor bunun için, o yüzden öncelikle size bunlardan bahsedeyim.”

Yeterince soğuk ve mesafeli.

“İlk şart, bir yıl evli kalmış olmak...”

Ölçülü, bilgiç.

“Ki siz bunu *rahatlıkla* sağlıyorsunuz.”

İlk fire.

Cümlelerin içine sızan o kinayeyi duymuştum. Sen de duymuştun. Pişmandın. Sana artık yeni hiçbir şey söylemeyen belgeye dönme ihtiyacı hissetmiştin. Bu kez, bana bakmadan konuşuyordun. “Bu noktada...” Dudaklarında, sana sorsak hesaplanmış olduğunu iddia edeceğin ama bana kalırsa istemsizce oraya yerleşip kalan bir alay oluşmuştu. “Maddi manevi tüm hukuki sonuçlar üzerinde uzlaştığınızı belirten bir anlaşmalı boşanma protokolü yapılması gerekli, ki yine beyanınıza istinaden, bunun şartlarını da netleştirmiş görünüyorsunuz.”

Acaba bunu daha ne kadar sürdürmeyi düşünüyordun?

“Ve mal rejimi sözleşmenize kadar *hazırlıklı* geldiğinize göre pekâlâ bir *arzuhalciyle* de işinizi görebilirdiniz ama bu davaya *benim* bakmam icap ettiğine göre-”

“Çağla tamam!”

Belli ki çok uzun süre değil.

Sana neden bağırdığımı bilmiyordum Çağla. Bugün sorsan bugün de bilmiyorum, oysa her şeyi kaldırabileceğime o kadar emindim ki... Bana kızmana, beni iğnelemene, bana hakaret etmene bile hazırdım fakat o an beni kolumdan tutup odadan atsan bile haklı olurdun. Hayatta bazı şeylere katlandıktan sonra her şeye hazırlıklı olunabileceği yalanına sığınmıştım.ve yalanım kendisini olanca şiddetiyle yüzüme çarpıyordu. Yüzüm acıyordu. Sana bakamıyordum.

Fakat sen...

Sen karşımda durmuş bana bakıyordun ve senin yüzünde kızgınlık yoktu, kinaye yoktu, beni kolumdan tutup oradan atacak hiddetten herhangi bir eser de yoktu. Durumumuz için yapılabilecek en yanlış tahlil olabilirdi bu ama karşımda durmuş, istemsizce öne eğilmiş, sanki hak ettiği sopayı nihayet yiyip rahatlamış küçük bir çocuğun garip, telaşsız sükûnetiyle bana bakıyordun.

“Efendim, *Sarp Bey?*”

İnan ki gülmemek için zor durmuştum.

“Yavaş ve sakın gidelim isterseniz *Çağla Hanım.*”

Seninse durduğunu söylemek güçtü çünkü yanılmıyorsam gülümsüyordun.

“Yavaş...?”

Yanılmıyordum.

“Ve sakın...”

“Ben gayet sakınım Sarp Bey. *Haddizatında* derhal görüşüp hazırlıkları süratle halletmek isteyen sizdiniz.”

“Zamanlama konusundaki hassasiyetiniz gözlerimi yaşarttı Çağla Hanım.”

“Fazla yaşartmasın ki devam edelim.”

“Hay hay. Buyurun.”

“Boşanma sebebi?”

“*Mukadderat.*”

Uğraşmaya gerek yoktu. Direnmeye hiç gerek yoktu. Uçurumun kıyısına varmıştık ve orada asla esemeyecek tatlı bir melteme kapılmış kuru yapraklar gibi, tanıdık bir derinliğe doğru ağır ağır süzülüyorduk.

NYU yakınlarındaki o büyük kafe, 2012 sonbaharında servis hayatının muhtemelen en yoğun günlerini yaşıyordu. O yaz San Diego’dan gelen tatlı şefinin menüye nereden esinlenip eklediğini bilemediğimiz –ve sevip sevmediğimizi de bilemediğimiz, düşüncelerimiz karışıkta– “dâhiyane icat” *cupshake*’ler sayesinde o küçük, kendi halinde mekân; sıkıcı bir kampüs kafesi olmaktan çıkmış, şehrin Instagram müptelalarının gözdesi olmuştu. Milkshake’in üstüne krema yerine cupcake kondurmak icat değil, bana sorarsan düpedüz ucubelikti ama o ufak telefon kamerasının hayatımızı iyiden iyiye abluka altına almaya başladığı yıllarda cupshake’ler daima gereğinden fazla göz alıcı görünüyordu. Bütün bunların sana geri dönüşü ise birkaç fazla kilo veya nur topu gibi bir insülin direnci değilse de, biricik ders çalışma mekânının elinden alınmasıydı.

Vizeler yaklaşıyordu ve ders çalışman gerekiyordu. Tek bir sınavı vermek için hatmetmen gereken kitapların görüntüsü bile dudağımı uçuklatıyordu. Ev, çalışmak için bir seçenek değildi çünkü evde ihtiyacın olandan fazlası vardı: Pürüzsüz sessizlik. Senin tabirin... Dikkatini en iyi şekilde verebilmek, odaklanabilmek, yine kendi tabirinle “orada olabilmek” için pürüzsüz sessizliklere değil, kalabalıklar arasında kendine yarattığın, uğraşılmış sessizliklere ihtiyacın vardı.

Bu duruma bir çözüm olarak, hayalindeki ideal çalışma koşullarını tam olarak sağlamasa da –bir kere, sabahtan akşama kadar sadece americano veya latte içmeye dayanamıyordun– okul kütüphanesinin çıkışındaki büyük, yüksek tavanlı, içeride daima bir rüzgâr uğulduyormuş hissi uyandıran o serin okul kafesinde çalışmaya başladın. Sabahtan akşama kadar americano veya latte içmene ise gerek kalmıyordu çünkü senin için günde bir iki kez içeri *cortado* sokmakta beis görmeyen bir arkadaşın vardı.

Aslına bakarsan, ben de çalışsam olurdu. İyi olurdu. Hâlâ vermemiş olduğum birkaç teorik ders kalmıştı; Gıda Teknolojisi, Maliyet Yönetimi, İş Güvenliği ve Sanitasyon... Gel gör ki pek oralı değildim. Ama oradaydım. Yanında kalabalık yaratmayı seviyordum. Kendi sessizliğini yaratmak için uğraşman gereken kalabalığın bir parçası olmak hoştu.

Kalınca kitaplardan birine daha gömüldüğün bir akşamüstü –üstelik bu kez kulaklıklarını bile takmıştın, çılgın kalabalıktan uzakta, muhtemelen *gerçekten* önemli bir sınava çalışıyordun– benim canım sıkılmıştı. *Çok* sıkılmıştı... Bunun dereceleri vardı Çağla, anımsarsın, idare edebildiğim zamanlarda sana bulaşmazdım. İdare edemiyordum. Önce kitabı elinden alıp rastgele bir sayfasını açtım ve içinden bir cümle okumaya kalkıştım. Yapmayı en sevdiğim şebekliklerden biriydi bu, seni en çok sinir edenlerden biri olduğundan. Okumaya kalkıştığım o cümleyi ise... söyleyemem bile. Aklımda tek kelimesi kalmadı. Yine de dil bilgimin sizinkinin yanında ilkokul iki seviyesinde kaldığını ve beni komplekse soktuğunuzu söylediğimi hatırlıyorum, o gün seninle beraber ders çalışan Meg’in buna akşama kadar kıkırdadığını da.

Buna akşama kadar kıkırdayacak olan Meg’di, ama kaytarmak isteyen sen olduğunu kısa sürede anlayacaktık. Önce beni susturmaya çalıştın ki bu bile kaytarmaya yer aradığının kanıtıydı, gerçekten susmamı istediğinde kendini tamamen kapatır ve beni kale almazdın. Şimdiyse bir yandan gülüyor bir yandan sus işareti yaparak “insanları rahatsız ediyorsun” kartını oynuyordun.

Nihayet pes ettin ve kitabı kapatıp bir kenara koydun. Meg ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen kendisine bir americano alıyordu. Birkaç saat önce içeri soktuğum cortadonun boş bardağını kitabın yanına ilâştirip gözlerini bana diktin. Hadi bana bir tane daha getir mi demek istiyordun?

“Sana bir uğraş bulmamız lazım.”

Bence hiç lazım değildi ama sen çoktan kalkmış, kütüphaneye girip gözden kaybolmuşsun. Geri geldiğinde ise elinde bir *ansiklopedi* vardı.

“Bana bir ansiklopedi okutabileceğini nereden çıkardın?”

İşin aslı, getirdiğin ansiklopedi falan değildi. 679 sayfa uzunluğunda, muhtemelen birkaç kilo ağırlığında bir *bestseller*’dı ve yayımlandığı yıl New York Times yazarlarını bile mest etmiş bu kitaba sadece seni kızdırmak için burun kıvırıyordum. Doğrusu bu kütüphanede *The 4-Hour Chef*’i bulmuş olman şaşırtıcıydı.

Oysaki kendi ayağına sıkılmıştın. Beni oyalamak için bulduğün çözüm, benden çok senin aklını çelen bir meşgale oluvermişti. Sana göre benim işimin teorisi en az pratiği kadar eğlenceli ve merak uyandırıcıydı. *Rinse, chop, stew, fry...* Tak tak tak. Kısa, net, basit. Yerimde olsan burada boş boş oturacağına bir sigara yakar, bu kitabı akşama kadar sıkılmadan okurdun. Sana göre şanslı piçin tekiydin ve kıymet bilmiyordum.

Bu muhtemelen doğrudu da, ama konumuz bu değil, öyle değil mi?

Aklına durduk yere getirdiğin sigara fikri hayırlı olmamıştı. Bir sigara yakmak için kalktın gittin bu sefer. Benim elimde olsa ben de sana sigara içmeyi yasaklardım ama o baş belası Medeni Hukuk dersini geçmek için günlerdir debelenirken ve önündeki tuğla kadar kitabın henüz yarısına bile gelememişken çaresizce medet umduğun üç beş eğlencenden birini elinden alamazdım.

Geri geldiğinde kitabı elimde buldun. Nihayet söz dinlemem takdire şayan gibi görünüyordu ama sorun şuydu ki senin kitabına dadanmıştım.

“*Corpus Iuris Civilis*. Bu ne ya? Okuyamıyorum bile! İngilizcesini kullansanız olmuyor mu, çok mu lazım şu... saçma laflar yani!”

Katıksız bir cahil gibi konuşuyordum. *Katıksız cahil* senin yakıştırmandı, bu seni epey eğlendirmişti, gerine gerine gülüyordun. Sonra, sabırla ve hatta bundan belirgin bir zevk de alarak açıklamaya giriştin: “Roma Vatandaşlık Hukuku,” dedin. “Tam karşılığı medeni hukuk derlemesi gibi bir şey oluyor. Senin dilin dönmüyor olabilir ama Latince, hukukun temelidir. Al sana hap bilgi, genel kültür olsun: Klasik sonrası hukuk devrinin en önemli külliyatı sayılır bu. İstanbul’da kaleme’ alınmış, Ayasofya’da Bizans imparatoru Iustinianus’a sunulduktan sonra yürürlüğe konmuş. *Institutiones, Digesta, Codex, Novellae* adlı dört kitaptan oluşuyor. *Corpus Iuris Civilis* adı altında toplanması yaklaşık bin sene sonraya tekabül eder.”

“Eeee teşekkürler, Bayan *Çokbilmiş*,” dedim. Elbette altta kalacak halim yoktu. “Benim aklımda sadece digesta kaldı, sağ ol. Bitir de Topsy’ye gidip birer *digestive* içelim, canım çekti.”

Aslında fikir olarak Topsy’ye gidip medeni hukuk yerine alkolün dibine vurmaya hazır değildin ama bir kere çivin çıkmıştı. “Ayrıca ben eski kelimeleri de çok severim!” dedin. “Eski Türkçe kelimelere hele, bayılırım, Arapça, Farsça kökenli kelimelere... Allah bilir senin bunlardan da bir tane bildiğin yoktur!”

Meydan okunmaya gelecek halim de yoktu, pek tabii.

“Yolla gelsin.”

“Efendim?”

“Yolla yolla... Hadi!”

Böylece oynamaya başladık. Dünyanın en saçma oyununu icat etmiştik. Sendin aslında icat eden. Facebook’ta görmüştün. Bunun yüzünden seninle günlerce alay etmeme maruz kalacaktın, kaçışın yoktu. *Eski kelimelere âşık Çağla, boş zamanlarında Facebook’ta oyun oynuyor!* Oyun değil, bir testti bu aslında, inatla açıklamaya çalışmıştın. Ve boş zamanlarında Facebook’ta oyun

oynuyor da değildin, sadece gördüğün şeylerden esinleniyordun. Ayrıca, sıkılmayayım diye oturup benimle oyun oynayacaktın ve beni en basitinden başlatıyordun, daha ne istiyordum?

“Evet. Ben bir kelime söyleyeceğim, sen de anlamını söyleyeceksin. Altı saniyen var.”

“Beş değil, on değil. Neden altı?”

“Bilmem... Canım istedi!”

Gerçekten değışiktin. *Müstesna*.

“Muhtasar.”

Müstesna ve acımasız.

“Yuh! O ne biçim kelime ya? En basiti bu muymuş?”

Acımasızdın ama insafa kolay geliyordun. Oyunu - Facebook'ta gördüğün gibi- çoktan seçmeli yapacaktın. Üç seçenek, altı saniye.

“1. Kısaltılmış. 2. Sansürlenmiş. 3. Yetersiz. Hadi bakalım hodri meydan.”

Elbette salladım. Fakat yetersiz, yeterli çıkmamıştı.

“Kısaltılmış olacaktı. Arapça kökenli. İkinci soru: Nedamet.”

Özellikle kazık olanları seçiyordun, emindim. “Sorsana şöyle *katiyen, intizar* falan!”

“Hah! Sanki intizarı bilirsin!”

“O kadarını biliyoruz herhalde! Sinsi sinsi bakmak demek değil mi? Hatta nazar değmekten falan geliyor.”

“Bak yalan yanlış şeyler biliyorsun işte! Bilakis, yolunu gözlemek anlamına geliyor. Nazar da zaten görmek, bakmak demek. *Bilakis*'i söylememe gerek var mı bilmiyorum...”

Muzip muzip suratıma bakıyordun. Keyfin alabildiğine yerindeydi ve muhtemelen medeni hukuktan kalacaktın.

“Devam hadi devam. Neydi o kelime az önce? N'li bir şey...”

“Nedamet. Şıkların: 1. Üzüntü. 2. Pişmanlık. 3. Teklik.”

Bu kez düşünecektim. Koskocaman altı saniyem vardı.

“Teklik!”

“Yanlış...”

Bu işte belli ki iyi değildim. Annemin liseden arkadaşı Nedret teyzenin isminin nadir olmaktan geldiğini söylediğini bile hatırlamıştım ama beni *nadir* olmaktan *tek* olmaya ulaştıran mantık zinciri, ancak müşkül duruma düşürmüştü.

Müşkül duruma düşmek? Belki de o kadar kötü değildim.

Sense müşkül duruma düştüğümü düşünmemiştin. Aksine *-bilakis-* çözümü değilse de çözüme giden yolu takdirle karşılamıştın. Bana sırf bunun için tam puan verirdin. Gerçek bir inektin Çağla.

“O zamaaaan... Benim sevdiğim bir kelime geliyor, bak şimdi: Sehven. Seçeneklerin: 1. Yanlışlıkla. 2. Tereddütsüz. 3. Zamanlı.”

“Yanlışlıkla.”

Heyecanla atıldın. “Aaaa, bildin!” Kafam belki de tamamen tenekeden değildi. “Nasıl bildin, nereden duymuştun?”

“Bilmiyordum ki, attım!”

“Pes yahu!”

Umutların azalıyor olmalıydı ama vazgeçmeyecektin, kararlıydın. Bir kelime öğretmenin kırk yıl kölesi olunacağı düsturundan mıydı bilinmez, azmini kaybetmiyordun.

Bunun için bir kelime öğretmene gerek yoktu ama bu da konumuz değil.

“Peki... Ne gelsin ne gelsin... Mukadderat gelsin. Hmm... Şıklar şöyle: 1. İnanç. 2. Yazgı. 3. Şans.”

Şans dedim. Bu kez atmamıştım. Bu kez düşünmemiştim bile. Tahmin etmiştim ve tahminimin çok yerinde olduğuna dair inancım tamdı.

Dişlerini sıktın. Dudaklarının arasından doğru yanıt yerine “Tüh!” gibi bir ses çıktı. “Cevaplar biraz şaşırtmacalıydı, kabul. Yazgı olacaktı. Kaderden geliyor, bak... Mu-KAD-derat.”

Düpedüz saçmalıktı.

“Yalnız bu soru bildiğin tartışmalı avukat hanım! Sonuçta kader aynı zamanda talih de demektir... Talih de şansa çıkar...

Senin anlayacağın, ben anlamam. Sorunun iptali için mahkemeye başvururum!”

Güldün. Telefonu elinden bırakıp arkana yaslandın. Her ne dense, üstüne sinen ve bana belli belirsiz kokusu gelen histen, eğlencenin bittiğini anlıyordum ki ortada bunun için bir sebep yoktu. Ve fakat o garip, anlamsız his senden yükselip beni de sarmıştı. Bu hisse verebilecek bir isim bulamıyordum. O ismi muhtemelen bilmiyordum. Latince, Farsça veya Arapça da bilmiyordum, belki ondandı.

“Tamam,” dedin, ölçülü, son derece ölçülü bir tebessümle. “Bu konuda taraflar olarak aramızda anlaşabiliriz, 50-50. Yüce yargıyı mukadderat için meşgul etmeye gerek yok.”

“Peki o zaman,” dedim. Yutkunduğumu hatırlıyorum. Acaba o hissi mi yutmaya çalışıyordum? Sen de mi aynısını yapmaya çalışıyordun? “Bundan sonra mukadderat hem yazgı hem şans olarak biline, lûgatlara da öyle yazıla!”

Muzipçe güldün, kaldığımız yere geri dönmeye çalışıyormuş, var gücünle buna çabalıyormuşsun gibi. “Lügat o, lûgat değil. Sondaki ‘t’ ince okunur. Yazılırsa, *lûgatlere* yazılır yani.”

“Bilmiş.”

“Bir de mahkemeye başvurulmaz, dava açılır.”

“Çok bilmiş!”

- sebeplerin çoğu, zaman kaybıdır •

A slında süreç basitti. Dilekçenin ve anlaşmalı boşanma protokolünün hazırlanması gerekiyordu. Akabinde dava açılacaktı. Normal şartlarda davanın, eşlerin altı aydır beraber ikamet ettikleri yerin aile mahkemesinde açılması gerekiyordu ama bizim durumumuzda... Yeşim, hayır, burada değildi ve ben de yaklaşık üç ay önce dönüş yapmıştım.

Söz konusu şartlar altında davanın Asliye Hukuk Mahkemesinde açılabileceğini söyleyerek devam ettin. Kesik kesik konuşuyordun, şart olmayan, fazladan tek bir kelime etmemeye gayret ederek. “Evlilik tarihi?” Az önce burada yaşadığımız –ve bir kısmını buradan çok uzakta, uzak bir geçmişte yaşadığımız– o son birkaç dakika, seni böyle davranman gerektiğine ikna etmiş görünüyordu. “*Evlilik tarihi?*” Sorunun soru işareti bile neredeyse işitilmiyordu.

“18 Şubat 2014.”

Başını kaldırmadan bana baktın, bir saniyelğine, bilemedin iki. Gözlerin not aldığın kâğıda döndü hemen, şaşkınlığını gizleyememiştin ama benimle de paylaşmayacaktın. Benim yüzümdeki ifadeyi ise muhtemelen görmek istemiyordun oysa baksan da göreceğin pek bir şey zaten yoktu.

Sandığından neredeyse *bir sene sonra* gerçekleşmiş olan bu evliliğin bende bıraktığı iz kadar okunaksız, belirsiz, boş.

Bu konuyu konuşmak istememiş olmalıydım, evet, sebep *konusmak istememem* olmalıydı, yoksa orada evlilik cüzdanını çıkarıp sana uzatmam düpedüz abes bir hareketti. Veya bilemiyordum, belki değildi, ilk kez boşanıyordum. Cüzdanı alıp hızlıca sayfalarına göz gezdirmiştin. Kaşların bile çatılmamıştı. New York eyaletinde yapılan ve Türkiye’de tanıtılan resmî evlilik tarihi 18.02.2014 olarak görünüyordu. En azından yalan söylemiyordum.

“Pekâlâ... Boşanma sebebi?”

Sense konuşmak istiyordun besbelli, hatta o kadar istiyordun ki bizi çok yanlış yerlere götüren bu soruyu bile yeniden soruyordun, bütün cüretini toplayarak. *Boşanma sebebi...* Boşanma sebebi, ne demekti? Sebebinin bir anlamı var mıydı? Bir karar değil miydi boşanma; bir sonuç, varılan lanet olası bir son durak? Bütün bunlar sebebi anlamsızlaştırmıyor muydu? Bazıları önemli diye, bazıları hayati diye tüm sebepleri önemli sanırsınız ama sebeplerin çoğu, zaman kaybıdır.

“Anlaşamıyoruz,” dedim.

Hiç olmazsa bir cevap almıştın. Almadan ilerlemeyeceğin aşikârdı ve durduğumuz yer, yer değildi. İlerlemek zorundaydık.

Ama sen ilerlemiyordun.

“Evet... Biraz daha açmanız gerekirse?”

Gerekir miydi? Aramızda anlaşmalı olarak boşanıyorduk işte, neyi nasıl bölüşeceğimizi bile netleştirmiştik, bunu daha fazla açmaya bir lüzum olmamalıydı, hatta olmamalı bile değildi, yoktu.

Fakat avukatım olarak mümkünse buna sen karar vermek istiyordun.

“Şiddetli geçimsizlik yazıp geçmenin *neyinize* yetmediğine beni ikna edebilirseniz, açalım Çağla Hanım,” gibi bir cümle işitmek zorunda kaldın, sırf bu yüzden. Bu kadar ısrar ettiğine göre duymak istediğin bu olmalıydı.

Zanlıdan beklediği itirafı nihayet koparmış bir sorgu memuru gibi gözlerin parladı sanki. Ya da klişe Amerikan filmlerinde, karşı tarafın savunmasını çürütecek argümanı bulmuş çakır pençe bölge savcısı gibi gerildin ve avına saldırmaya hazırlandın ki bu belki sadece klişe Amerikan filmlerinde olmuyordu ama ben de bilmiyordum, neticede ilk kez boşanıyordum.

“*Şiddetli geçimsizlik yazıp geçmenin mi?*” Sesin, kinaye olarak niteleyip geçemeyeceğim bir hınçla doldu birden. “İstersen sana boş dilekçe taslağı basayım bir tane, git bir arzuhalciye doldurt!”

Buna sadece gülebilirdim Çağla. Buna *sadece* gülebilirdim, o yüzden öyle yaptım.

Yüz hatların istemsizce yumuşadı. İstemsizce, hatta alabildiğine. Yelkenleri suya indirdin, ki bunu böyle niteleyip bu sefer geçeceğim için bana kızacaksın belki, ama olsun.

“Evet, dinliyorum,” diyerek yeniden başladın. Oysa dinlemiyordun da, devam ediyordun, ne dediğinin acaba farkında mıydın? “Her ne kadar bu anlaşmalı bir boşanma da olsa, evlilik birliğinin temelden sarsıldığına ve sürdürülemeyeceğine dair ikna edici, boşanmayı getiren olaylara değinen bir içerik oluşturmak her zaman faydalıdır... Sonuçta bunu tek celsede bitirmekten bahsediyorsunuz.”

Bu kez bitirmiştin. Arkana yaslanmış ve derin bir nefes bırakmıştın. Güç de olsa varmak istediğin yerdeydin.

Ve benim gönlüm, seni yerinden etmeye el vermiyordu.

Yeşim’le anlaşılamıyorduk. Birçok konuda fikir ayrılığımız vardı. Hayattan ve evlilikten beklentilerimiz farklılaşmıştı. Aramızdaki sevgi ilişkisi tükenmişti ve karşılıklı saygı çerçevesi de bozulmadan evliliği bitirmek istiyorduk.

“Pekâlâ,” deyip, söylediklerimi not aldın. Susmuştun. Söylediklerimin en az senin söylediklerin kadar sıradan ve basmakalıp olduğunun ben bile farkındaydım, senin farkında olmaman imkânsızdı. Kabuğu kaldıramamıştın ama kabuğu kaldırmayacağımı da anlamıştın. Susman bundandı. Ya da kabuğu kaldırmak istememen gerektiğini düşünmenden. Fark etmiyordu.

Böyle durumlarda çok az şey fark eder. Belki de *hiç*.

“Pekâlâ. Dilekçeyle protokolü hafta başı paylaşmış oluruz. Bu mal paylaşım sözleşmesinin detaylarını da ayrıca değerlendirip döneceğiz size. Akabinde de işlemleri başlatırız. Belge salı günü sizde olur.”

Böyle durumlarda çok az şey fark eder, ama çok aza katlanması her zaman çok zordur.

“Bir hafta çok. Bir haftalık bir iş olduğunu sanmıyorum!”

“ÜÇ İŞ GÜNÜ çoksa, her zaman arzuhalci var!”

Neyse ki, zor ile kolay her zaman birbirine epey dolaşık, Çağla. Bunu da kabul etmeyeceksek her zaman arzuhalci var.

O akşam kahveni aldın ve salonun köşesindeki L koltuğunun kenarına kıvrıldın. Kısa süre içinde elinde paralanacağından belki de endişe etmemiz gereken o mal paylaşım sözleşmesi de yanındaydı ama işini bilen cevval bir avukat olduğun için böyle bir şeyden endişe etmemize gerek yoktu. Bilgisayarını açtın, gözlüğünü taktın ve Meg'i aradın. Göreve hazırdın.

“İnanılır gibi değil,” diyordu Meg. Hayat bu kadar acımasız olmamalıydı. O da senin gibi senelerdir bu işi yapıyordu, seneler içinde bir sürü çetrefilli davayla uğraşmak zorunda kalmıştı ama hayat bazen çok acımasız oluyordu işte böyle, fazla acımasız... Hayat başka birçok şey *daha* olmamalıydı, sana göre, ama bunun devamını getiresin yoktu. Mal paylaşımı sözleşmesinin şartları, Meg'e anlattığın gibiydi işte, ne bir fazla ne bir eksik... Taşınmaz mülklerin tümü Amerika'daydı. Bir kopyasını da ona gönderdiğin sözleşmeye baktığında “Çok saçma değil mi?” diye sormuştu Meg. Upper West Side'da, park manzaralı daire. West Village'da da restoran. Hamptons'da iki katlı yazlık ev. Hepsi Sarp'a bırakılmıştı. Cipi de unutmamak lazımdı tabii, bir de o vardı. “Öyle deme,” demiştin sen burada, hafif tatsız ve alaylı bir ton takınarak, “diğer araç da Yeşim'de.” Meg çok özür diliyordu, gerçekten çok

özür diliyordu, Sarp'a bırakılan onca şeye bedel olduğuna emin olduğu o Prius'u *nasil atlardı?* Ya da belki her şeye bedel olan şey *tekneydi*; Sarp ve Yeşim'in yegâne ortak mülkü olan o küçük tekne. "Fantastik," demişti Meg bunun için. *Fantastik* benim seçeceğim sözcük olmazdı ama bununla yaşayabilirdim sanırım. Teknenin %5'inin bana, %95'inin Yeşim'e ait olduğunu belirten maddeyi hiçbir avukatın normal karşılayacağını zaten sanmıyordum.

Meg'e göre Yeşim varını yoğunu o tekneye yatırmıştı herhalde... Sahi, ne iş yapıyordu Yeşim? Pazarlama alanında çalışıyor olmalıydı, o alanda staj yaptığını biliyordunuz en son ve bildikleriniz orada kalmıştı. Orada kalmaya da devam etmeliydi zaten, buraları kurcalamak sakıncalıydı. Neyse ki Meg anlayabilirdi bunu ve istemediğin kadar da anlıyordu, mevzu üzerinde yasal çerçeveyi aşan hiçbir şey konuşmamanız en doğrusuydu.

Yasal çerçeve içinde en doğal hakkını kullanan Sarp ise sözleşmede beyan ettiği üzere, o teknenin *satışını* istiyordu. Fantastik olan diğer şey de buydu; fantastikti çünkü Yeşim tekneyi satmaya büyük olasılıkla yanaşmayacak, daha doğrusu satmasına gerek olmayacaktı. Tekne için aşağı yukarı biçilmiş olan ve kesinleştirilmesi beklenen değer %5'ini çok rahat ödeyebilir gibi görünüyordu Yeşim, muhtemelen Prius'u bile satmasına gerek kalmazdı. Ama ortak mülkiyet hakkına sahip oldukları bir malın satışını talep etmek de Sarp'ın yasal hakkıydı ve Sarp Kuzgun bu konuda da yasal hakkını kullanmakta son derece kararlı görünüyordu.

Böylece işin *oyuncaklı kısmı* Meg'e kalmıştı. Sıkıntını perdeleyip tatlı bir tavır takınmaya çalışarak söylemiştin bunu; acısını sen çekecektin, oyuncaklı kısmına Meg bakacaktı. Elbette, eğer karışmak istemezse, New York'ta teknenin değerlendirme konusunu takip edecek başka bir avukat da bulabilirdin, Meg'i zora sokmazdın. Meg ise dert etmemeni söylüyordu; elbette hallederdi, merak da etmişti zaten bu konuda neler olup bittiğini, ilgilenirdi, sorun olmazdı. Gayriihtiyari gülümsemiştin burada, az da olsa rahatlamış gibi ama gizleyemeyeceğin kadar da yorgun...

Gözlüğünü çıkarıp başını ovuşturmuştu. “Sen nasılsın peki? Yani... nasıl olacak bu böyle?” diye soruyordu Meg, yasal çerçevenin içinde, yasal çerçevenin olabildiğince içinde... Nasıl olunabilirse, öyleydin. Nasıl olunabildiğini düşünmüyordun. Belli belirsiz gülümsüyordun ve süngüyü bırakmıyordun. Yasal çerçeve hâlâ sağlamdı.

Pazartesi sabahı, yani tamı tamına iki iş günü sonra –bana sorarsan iki *buçuk*, ama bunun için seninle dalaşmayacaktım– koşuya çıktım. Bunu bir süredir aksatıyordum, tamı tamına değilse de neredeyse üç haftadır; Ahmet’e boşanma davasından bahsettiğim, Ahmet’in yemeyip içmeyip bu işi paslayacağı en iyi avukat olarak *seni* elinden tutup Pom!’a getirdiği günden beri.

Ahmet, tahmin edersin ki koşudaydı. Onun herhangi bir şeyi aksattığı yoktu. Beklendiği üzere programı fazlasıyla yoğun da olsa her daim çevik, enerji dolu, disiplinli ve programlı bir adam olarak sporunu ihmal etmiyordu. Nerelerde olduğumu da merak etmişti doğrusu, iş ciddiye binince boşanmaktan vaz mı geçmiştim yoksa? Gerçi Çağla’nın böyle bir şeyden bahsettiğini de hatırlamıyordu ama Çağla’yla iş konuşmazlardı zaten, hayır olaydı, her şeyin tıkırında olduğunu umuyordu.

Nefessiz bile kalmamıştı tüm bunları söylerken. Nefessiz kalan sadece ben olmuştum. Koşuya ara vermiş, yürümeye başlamıştık. Sabahın altı buçuğunda yoldan gelip geçen tek tük arabayı çekiştiriyorduk çünkü Ahmet, araba meraklısı tüm büyümüş erkek çocukları gibi, arabalara hâlâ meraklıydı ve Ahmet’le bizim konuşabileceğimiz daha iyi bir konu yoktu.

Belki de olmalıydı.

“Bizim kıza bu cipten aldım bu hafta sonu.”

Ahmet’in ağzında hiç de sırtımayan bir cümleydi bu, aslına bakarsan; *bizim kıza bu cipten aldım bu hafta sonu*. Oysa cümlesinin her bir ögesinin birbirinin yanında ne kadar sırtıttığından

Ahmet'in haberi yoktu. Belki de vardı. Belki de bu durum Ahmet'i rahatsız etmiyor, aksine eğlendiriyordu.

"Bizim kıza derken?"

Bunu soran kişi ise diğer araba meraklısı Oya'ydı veya o, arabalara değil, çekiştirme kısmına meraklıydı. *Bizim kız* olarak nitelenenlere, özellikle.

"Çağla'ya canım!"

Çağla'yaydı elbette! Bizim kız, başka kim olacaktı? Cipin içi, görüldüğünden çok daha genişti, bu arada, alçak tavanı bizi yanıltmamalıydı. Kırmızısının tonu *-firenze red-* son derece havalıydı. Fevkalade bir doğum günü hediyesi olduğu tartışmasızdı.

"Doğum günü hediyesi herhalde," diyen ise bendim, evet Çağla, bu ağzımdan tamamen gayriihtiyari çıkmıştı. *Son derece sevimsiz* bir şekilde de çıkmış olabilirdi, o anki son derece tatsız hissiyatıma söz geçirebildiğimi söylemek zordu. Ve fakat yanılmıştım. Cip, *başka* bir şeydi. Ahmet'in bize söylemediği, söyleyemeyeceği ve söyleyemeyeceği için birden çok daha gizemli, merak uyandıran ve fiyakalı hale gelen başka bir sürprizin parçası...

Bütün bunları daha ne kadar dinleyebileceğimi bilmiyordum.

Oya yeniden söze atıldı. "Ay, ben de çok beğeniyorum bunları!" Belli ki dinlenemeyecek şeylere ekleyeceği yenileri vardı. Bu İstanbul trafiğinde onca magandanın arasında bir kadın için gerçekten en iyisiydi bir cip. Ahmet'i şahane jesti için tebrik etmesi lazımdı. Beğenmiş olmalıydı elbette, *bizim kız*, öyle değil miydi? Dibi falan düşmüş olmalıydı.

Çok beğenmiştin Çağla. Ahmet'in yüzüne, sergilemeye her daim bayıldığı o kallavi gülüşü bir kez daha yerleştirecek kadar bayılmıştın. Dibin de düşmüş müydü emin değildim ama bazı anların, bazı anıları eteğinden çekip yere düşürüp göz açıp kapayıncaya kadar paramparça edebildiğini biliyordum.

Çok iyi anlamıştım.

Annem, pişirenin elinden yemeğe her türlü hissin geçtiğini söylerdi ben küçükken. Yemekle ilgili anımsadığım ya da öğrendiğim ilk şeylerden biriydi bu. Pişirenin elinden şefkat de karışırdı bir yemeğin harcına, neşe de karışırdı, öfke de, kırgınlık da karışırdı. Annemin bu söylediğinin doğruluğunu kanıtlaması ise fazla zaman almamıştı. Veya bu düşünce sebebiyle biz, yediklerimizin tadını almaktan çok hissetmeye şartlanmıştık. Semih'le bana komşu çocuklarıyla durmaksızın dalaştığımız için veya Sare'nin odasını altüst edip eşyalarını da hatırlamadığımız deliklere sakladığımız için kızdığı zamanlarda nasıl acı olurdu o kıymalı patatesler, pilavlar tatsız tuzsuz olurdu, kızarmış patlıcanlardan sadece acı su tadı gelirdi, lokmalara pudra şekeri eker dururduk ama bir tat alamazdık. Annemin de Sare'nin de gönlünü alırdık almasına akşama kalmadan -iki yanağa birer uslu öpücük, iki mahzun dudak büküş- ama yemek affetmezdi. Yemek asla affetmez.

Öğle servisinin sonlarıydı. Trüf mantarlı ve yaban mersinli risottolar servise hazır. Bir tutam parmesan ve birkaç nar tanesi ile süslendikten sonra restoranın en uç köşesine, muhtemelen bir iş yemeğine çıkmış ve yollarını tesadüfen buraya düşürmüş iki şık hanımefendinin masasına doğru yola çıkacaklardı. Kim oldukları hakkında en ufak fikrim yoktu, o öğlen Pom!'da servis verdiğim onlarca diğer insanın kim olduğunu da bilmediğim gibi. Ben sadece onların da annem kadar insafı, müşfik, kolay affeden insanlar olduklarını umabilirdim. Veya üzüntüden, hayal kırıklığından, yalnızlıktan... sevdadan anladıklarını.

Yarım saat sonra -veya birkaç servisi daha yenmeyecek hale getirmeye yetecek kadar uzun süre sonra- mutfaktan kapı aralığına çıktım. Biraz hava almam gerekiyordu. Doğru yerde olduğum ise kuşkuluydu. Saat iki buçuk bile değildi ama cadde trafiği, ruh halimden bile daha az katlanılır durumdaydı. Park edilmeyecek her yere inatla park eden araçlar, yolu durmaksızın tıkayan belediye otobüsleri, asla yeterince seri hareket etmeyen taksiler ve tek şeritli dapdar caddeyi mütemadiyen esir alan res-

toran valeleri... İstanbul'un bütün cipleri önüme diziliyordu sıra sıra; yolun ortasına bırakılan cipler, otoparklara sığmayan cipler, yola fırlayan küçük çocukları veya akli beş karış havada liseli oğlanları ezmeden durmak için ani fren yapan cipler...

Ve firenze red kırmızısı cipinle önümden geçip giden, sen.

Firenze red kırmızısı cipini *hangi* ruh halinle kullandığını düşünmemeye çalışıyorduk Çağla, anlamsız öfkesini koyacak yer bulamayan Sarp ve ben... Ciplere ne zamandır bayıldığını anlamak istiyorduk ve anlayamıyorduk; onlardan *nefret ettiğini söylediğin* o bunaltıcı derecede sıcak eylül akşamından beri ne kadar değişmiş olabilirdin? Aynen böyle bir trafik keşmekeşinin karşısında oturuyorduk hep beraber, o bunaltıcı derecede sıcak eylül akşamı, neredeyse beş yıl önce. "New York'ta, Manhattan trafiğinin göbeğine şu kamyon gibi ciple çıkıyorsan, tek bir kırmızı ışıktaki öyle sap gibi beklemeyi de hak ediyorsun, oh olsun!" diyerek öfke kusuyor ve bizi öfkenin şiddetiyle ve manasızlığıyla eğlendiriyordun. "Siz anca doğayı katledin bunlarla!" Cipleri sevdiğimi söyleyen *bendim*: "At arkaya eşyaları, ister kampa git ister balığa git... ister dağa çık... büyük konfor!" Sense kınayan bakışlar atıp "İstemez," diyordun buna, araba bile kullanmazdın sen, mecbur olmasan. Araba belaydı, cip ise bildiğin terördü. Evin büroya da yakındı hem, işe başlayınca yürüyerek gidip gelecektin, yağmur çamur vız gelecekti sana, üstelik spor olacaktı.

Acaba şimdi ne oluyordu?

İçeri döndüm. Personel yemeği çıkmak üzereydi. Hareketler ağırlaşmış, kokular hafiflemiş, ortalık durulmuştu. Huzur, ince bir uğultu halinde sinmişti mutfığa, oysa huzur böyle zamanlarda sadece bozulmak için insanın üstüne siner.

Tekrar dışarı çıkıp seni aramam işte tam o âna denk geliyordu; önlüğü yeniden takıp kendimi mutfağın tekdüze uğultusuna bırakmam gereken, ama bunu yapmak yerine seninle uğraşmak zorunda hissettiğim o uğursuz âna. Aramıştım ve açmamıştın. Açmaman için sadece iki kez çaldırıp kapattığımı da biliyordum

ama bunu kendime itiraf etmeye niyetim yoktu. Telefonu kapattım ve sana bir mesaj attım. Belki *firenze red* cipinden inmemiştin daha. Sana bir mesaj yetmek durumundaydı.

“Evrakları bekliyorum. Pazartesi demiştik.”

Pazartesi dememiştik, ayrıca evraklar da değildi o. Ama önemi var mıydı? Bana sorarsan hiç yoktu.

Aşağı yukarı bir saat sonra büronuzda, Nesrin Hanım beni gördüğüne bir kez daha çok memnun oluyordu. Bunun ezberlenmiş bir karşılama cümlesi olduğu gerçeği ile ilgilenmemeye karar vermiştim. Ayrıca gerçekten memnun da olabilirdi bu kez Nesrin Hanım; elinde renkli şeker hamurlarıyla süslenmiş çikolatalı küçük cupcake’lerle çıkagelen müvekkilleri herkes asık suratlı müvekkillere tercih eder, öyle değil mi?

Nesrin Hanım getirdiğim cupcake’lere sahiden de bayılmıştı ama çok üzgündü maalesef, bana yardımcı olamayacaktı. Çağla Hanım’ın öğlen çıktığını söylemişti ve bugün geri geleceğini zannetmiyordu. Cupcake’ler sanat eseri gibi görünüyordu ama ne yazık ki fazla yiyemeyecekti, bugünlük tatlı kotasını doldurmuştu... Gözleri, bankonun üzerinde duran ve içinde birkaç tane kurabiye kalmış geniş çanağa gitmişti bunu söylerken. *Çağla Hanım’ın elindendi* bunlar da... Sabah getirdiğinde dumanı bile üstünde tütüyordu henüz, kahvaltı falan da hak getirmişti tabii ondan sonra. Bazen içinden gelirdi onun öyle... Esip gürlerdi çok yoğun ve stresli olduğu zamanlarda ama altın gibi kalbi vardı Çağla Hanım’ın. Mutfakta da çok maharetliydi işte... Tabii, *bizler kadar olmasın*.

Olabilirdi aslında, Çağla. Olabilirdi, buna itirazım olmazdı. Bana uzatılan kâsedan yükselen kokuyu tanımlamak için sen “tereyağı ile taze çekilmiş kakao” derdin belki, içine kattığın bir tutam muskatı söylerdin, ama o kokunun gerçekte ne olduğunu *ben* biliyordum.

Sevginin kokusuydu o, şefkatin kokusuydu.

Senin kokundu ve kokun, beni mahvediyordu.

Dört gün daha geçti. Bana boşanma protokolünü göndereceğini söylediğin ve gerçekten sabahın erken saatlerinde gönderdiğin o salı günü ve üstüne geçen üç gün daha... Seni aramaya son vermiştim. İletişim kurmayı bırakmıştım. Ölü taklidi yapmayı seçen bu kez bendim. Durumumu düşününce çok zor bir seçim sayılmazdı.

Aynı hafta cuma günü, öğle vaktinden belki bir belki iki saat sonra Bebek'e inen yokuşlara kendini vuransa sendin. Yağışlı, asık suratlı bir gündü; ağır çantan sırtında, büyük bordo şemsiyen elinde, çizmelerin ayağında, iniyordun sahile ağır aksak. Yağmur çamur vız geliyordu işte sana, seneler geçmişti ve sözünü tutan sen olmuştun; işinin peşinden koşan sen, her şeye rağmen kimseyi yarı yolda bırakmayan sen. Ben küsüp köşesine çekilen küçük çocuk. Dağa küsmüş tavşan. Dağını sırtına almış, yamacıma gelen sen ve kıyıya yaklaşmış fırtına. Hortum.

Dört gün boyunca her şeyi düşündüm Çağla. Senin de düşüncekerin çoktu muhakkak; mesela ne kadar fırsatçı ve gaddar bir herif olabileceğimi düşünüyordun (esefle), öfkenin, hıncın gözümü daha ne kadar karartabileceğini düşünüyordun (korkuyla), eski karımdan ne istediğimi, eski sevgilim bile olmayan senden ne istediğimi düşünüyordun (endişeyle, hatta dehşetle), böyle şeyler... Benim sürüncemelerim ise seninkilerin yanında çok basit, çok gösterişsiz, çok *sakil* kalıyordu belki, hatta budala ve aptal da: Değişmiş miydi Çağla? Artık başka biri miydi Çağla? Tanıdığım, sevdiğim Çağla değil miydi Çağla?

Buna ihtimal verememektir beni bu kadar yıpratana zaten... Çağla, Çağla'ydı. Bir gün hayatımdan öylece çıkıp gitmesine rağmen, Çağla. Ne kadar değişirse değişsin değişmeyecek olan Çağla. Akan zamanın erozyonuna uğramayacak bir mihenk taşıydın sen, değişemezdin. Şirazeydin, kayamazdın. Çekip gitmiş olsan da

bazı şeyler değişmezdi, ya da değişirdi ama dünyanın ekseni kayardı böyle işte. Dünyanın ekseni kaymıştı. Zemin kaymıştı.

Kaygan zeminde yürümenin zor olduğunu reddetmiyordum. İnsan kaygan zeminde neye çarpacağını, kime takılacağını, nereye varıp ne zaman nereden çıkacağını bilemiyordu. İşbu sebep ben de Oya'ya çarpmıştım ve gerisi gelmişti. Bu cümlede birden fazla yanlış vardı ama yapacak bir şey yoktu, zemin bir kez kaymıştı.

Restoranın arkasında, bizim çocukların sigara içtiği bölüm-deydik. Caddeyi yandan gören, kapıyı arkadan gören, gelenin gidenin pek farkında olmadığı o ağaçlıklı, her daim kuytu bölge... Çok kapalı ve kasvetli olmayan ama çok ayan beyan ortada da olmayan, saklı, korunmuş, tarafsız alan.

Ve saklı, korunmuş, tarafsız alanın ortasında öylece beliriveren, *sen*.

Bizi elinle koymuş gibi bulmuştun. Topuk seslerini metreler öteden duyabilmiştim. Ayağında, yıllar evvel üstünde nasıl duracağını asla bilemediğini söylediğin ama üstünde çok güzel durduğun, *çok güzel durduğun* stilettoların değil, yağmur çizmelerin vardı. Yağmur çizmelerinle gelmiştin, bir de köşedeki bar sehпасının üstüne ağır bir külçe gibi fırlattığın dosyanla. *Dosyamla*. Günler önce hazırlayıp bir kenara koyduğun, günlerdir akıbetini sormamı beklediğin ama sormadığım, günlerdir açmak istemediğin ama açmadıkça da sana geçit vermeyen bir sur kapısı gibi önünde dikilen o lanetli dosyanın ıslak sehpada ıslanmasını bile umursamıyordun. Hiçbir şeyi umursamıyordun. Bunu asla kabul etmezdin ama bana sorarsan o an oracıkta ikimizin katili bile olurdun.

“Müsaade ederseniz, hanımefendi, müvekkilimle konuşmam gerek!”

Sana birkaç saniye bakıp arsızca güldükten ve bir şey fısıldayacakmış gibi bana doğru eğilip bir şey fısıldamaya uğraşmadan dosdoğru dilini kulağıma değdirdikten sonra, çıkıp gitmişti Oya. En iyi kısa film için yarışabilecek bir performanstı, *non?*

Sense, uzun metrajlıydın. Ve bunun o kadar farkındaydın ki farkındalığın kanıksanmış, olağanlaşmış, geçip gitmişti bile senden. Aynı anda hem karşımda hem yanımda olan ve ilelebet uğraşmam gereken, *sendin*.

“Ben de iki üç sayfa bir şeyi okuyup geri dönmekte ne var bu kadar diyordum... Meğer beyefendi çok meşgulmüş!” dedin, tükürür gibi.

“Ne istiyorsun Çağla?” dedim, yarabbi şükür.

“Ben? *Ben* ne istiyorum...? SEN ne istiyorsun acaba? Mesela *boşanmak* istiyor musun?!”

Bölmek istemediğim kadar eğlenceliydi her şey o an. An uzadıkça uzuyordu sanki ve bana sorarsan içine düşüp kaybolabilirdik ânın.

Elbette bana sormuyordun.

“Hayır, pek *istiyor* gibi davranmıyorsun da! Alt tarafı iki sayfa bir şey okuyup tamam diyeceksin. Ve günlerdir dosyayı gönder diye başımın etini yiyen sensin! Ne oldu? Bir haftadır keyfinizi bekliyoruz! Buyur bak, cuma oldu. Keyfin bilir, bir hafta daha evli kal! Hoş, belli ki keyfini bozduğu yok bu durumun!”

Susuyordum. Gülüyordum hatta. Çok eğleniyordum Çağla, üzgünüm bile diyemiyordum.

O an, *bir* an, gözlerin parlar gibi oldu. Bütün bunları oracıkta bırakacağın, süngüyü düşürüp benimle umarsızca, sersemce gülmeye başlayacağın bir saniye oldu, belki iki, eminim buna. Sonra ciddileştin. Kaşlarını çattın ve dişlerinin arasından öfkeli bir nefes bıraktın, bir yardımı olur diye umarak. Mesleki kalkanlarını çıkarıp arkasına sığınmaya hazır, acar bir avukattın artık, mesleğinin kalkanlarından fazlasıyla memnundun.

“Ayrıca böyle... uluorta... *bu vaziyette* görünerek, kendi ayağına sıkıyorsun... Hiç güvenme öyle, ‘anlaşmalı boşanıyoruz’ falan...”

Veya değildin. Bu halinle mesleğin senden memnun olmazdı.

Ağızından çıkanların pişmanlığıyla bakışlarını bana dikmiş halde -veya *dikmemiş* halde, dürüst olalım- geri geri gittin. Gayri-ihiyari uzaklaşmış, kendi kendini köşeye sıkıştırmıştın. Sözlerin, bedenini yönetiyordu ve sanma ki sadece seninkini yönetiyordu.

“Birincisi, Çağla,” dedim.

Arkandaki son boşluğu da doldurdun ve duvara yaslandın.

“Burası uluorta falan değil.”

Aramızdaki mesafeyi açmaya çalışıyordun.

“Ancak birinin *hususî* peşimden gelmesi lazım.”

Kendini geri çekebilirdin ama beni sarıp bırakmayan o tatlı tuzlu kokunu?

“Senin gibi.”

Boşunaydı.

“Hem bence sorun da olmaz... Baksana, panter gibi avukatım varmış. İyi, az önce Oya’nın saçını başını yolmadın...”

Başarmıştım. Çileden çıkmıştın. Ben ne ara sana olan öfkemden, hıncımdan çıkmıştım, onu bilmiyordum. Bu mesafeden umursayabileceğimi sanmıyordum.

“Bana ne Oya’dan falan! Ben sana tamamen hukuki bir riskten bahsediyorum!”

“Bu kadar yakından mı bahsetmek gerekiyor?”

Bakışlarınla beni ittin bu kez, ellerinle de ittin ama daha çok bakışlarınla. Sehpaye attığın dosyayı toparlamaya başladın. Elim tutuşturduğun nemli kâğıtları bugün içinde okuyup sana akşama kadar geri dönmemi söylerken arkanı dönmüş, çoktan uzaklaşmaya başlamıştın.

“Okudum ben onları!”

Durdun. Ağır çekime alınmış hareketlerle arkanı döndün. Kıstığın gözlerini bana diktin ve *uyumadan masal niyetine okuyup okumadığımı* sordun. Dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışıyordun, oysa anlamayan sendin Çağla. Hiçbir şey anlamıyordun.

“Pardon... Bir anlaşmalı boşanma protokolünün *nesini* anlamamış olabilirim acaba?” dedin.

Üzerine doğru yürüdüm. Bunu bu şekilde hatırlamamı yadırgama, sadece ciddiyetimi anlamana uğraşıyordum. “Mal paylaşımı ile ilgili olan bölümde, teknenin bedelinin %5’ine karşılık olan tutar müvekkilime ödenecektir yazmışsın. *Teknenin satışından elde edilecek tutarın %5’i* olmalı o... Satılacak o tekne.”

Saçmalama der gibi yüzüme baktın. Bana ait olan payın karşılığının ödenmesi yeterliydi. Teknenin piyasa değeri ile ilgili kesin görüş bu hafta çıkacaktı. O da dosyaya en kısa zamanda eklenecekti. Teknik olarak ve mantıken talebin bu şekilde belirtilmesi en doğrusuydu.

“Benim *talebim...* o *teknenin...* *satılması*, Çağla.” Sözcükleri eze eze, seninkileri de ezip geçmeyi umuyordum. “Yeterince *net* değil mi? *Anlaşılmıyor* mu?”

Anladığını sanmıyorduk, sen ve ben. Anlamıyorduk ve oradaydık.

Aynı şeyi bambaşka sebeplerle anlamadığımız yerde.
Bir kez daha oradaydık.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
<https://t.me/ayisigikitap>

- kötü olan şeker değil, mahrumiyetti •

“Kestane unu, hurma püresi ve susam. Tahin de olabilir istersen. Evet, gerçekten bu kadar! Bir dahaki sefere çikolatasını da kendim yapacağım, bu seferlik %85 kullandım.”

Duygu dikdörtgen masanın başköşesine kurulmuş, dün akşam yapmayı denediği vegan pastayı anlatıyordu. Bunu organik tarifler paylaşan bir blogda görmüştü, bana da mutlaka bakmamı söylüyordu. Mutfağa yönelik ilginiz için rahatlıkla *kalıtsal* diyebilirdik. Farklı ekollere ait olsanız da –misal, herhangi bir tatlı yapmak için sen asla kakao oranı %55’ten yüksek bir çikolata kullanmazdın ve kestane ununun *varlığından* muhtemelen habersizdin– Duygu da sen de tezgâh başında olmayı, elinizi kirletmeyi seviyordunuz. Narlıoğlu kızlarına, aileden geliyordu.

Mal paylaşımına ilişkin karşılıklı arapsaçına çevirdiğimiz mesele, bıraktığımız yerde kalmıştı. İkimiz de bir süredir kendisine elimizi sürmüyor, sanki bundan çekiniyor, hatta korkuyorduk. Kös kös oturarak yapabileceğimiz tek şey şaheserimizden gurur duymak gibi görünüyordu, ama senin bunu bile yapıp yapmadığını bilmiyordum; seni görmüyordum.

Aslında bu konuda tüm yükümlülüğü üstüme alacak değilim. O gün öğle üzeri büronuza uğrama sebebim sendin, gel gör ki kapıdan Duygu’yla çıkmıştım.

“Ofisteki herkesten çok sıkıldım bugün,” diye hayıflanmıştı Duygu, peşime takılırken. Sabahtan beri toplantıdaydı ve insanlarla *münakaşa* etmekten yorulmuştu. Sözcük seçimine güldüğümü fark etmemişti, sanmıyorum. Hızlıca çıktık. Öğle yemeği için bana askıntı olmasında sakınca olmayacağını umuyordu. Restoranın yoğunluğu içinde onunla hususi ilgilenmeme kesinlikle gerek yoktu, kenarda köşede ufak bir masaya ilişip kafasını dinlese yeterdi.

Kenarda köşede ufak bir masaya ilişememişti ve fakat. Kafasını dinleyebildiğini ise sanırım söyleyemiyorduk.

“Bana öyle göz devirme Kerim, görüyorum! Hatta sen de devirme Semih, seni de görüyorum!”

Pom!’un en geniş masasının başköşesindeydi ve bir masa dolu adam ona göz deviriyordu.

Duygu’yu tam istediği şekilde kuytu bir masaya yerleştirmiştim oysaki... Öğle servisini kontrol ettikten sonra yanına muhakkak uğrayacağımı söyleyerek onu huzurlu sessizliğine bırakmıştım. Yaklaşık on beş dakika sonra geri döndüğümde ise Kerim, Tarık ve Semih’le beraber aile masasına kurulmuşlardı ve buraların yabancıları benmişim gibi bana bakıyorlardı.

İşin aslı Kerim –Duygu’nun müstakbel nişanlısı– ve Kerim’in abisi Tarık, o gün öğle yemeğinde buluşup sahile inmeye karar vermişlerdi. Acaba vakti var mıdır diye Duygu’yu aradıklarında da onun burada olduğunu öğrenmişler, hızlıca yanına uğramışlardı. Semih’in ise işi bu şehirde bile değildi ama o da bu tesadüfler zincirine, bütün günler içinde bugün Pom!’a uğramayı seçerek katılmış bulunmuştu.

Sohbet iyiden iyiye koyulaşmış gibiydi. Benim hangi ara geldiğini bilmediğim bir ortak paydada buluşmuşlardı ve payda, Duygu’nun –topluca göz devirdikleri– kestaneli vegan kekinin tarifini içeriyordu. Müstakbel damadın, ara sıra, Semih’e ve bana meraklı bakışlar attığı gözümünden kaçmamıştı. Rahatsız veya şüpheli bakışlar değildi bunlar, kendisine vaktiyle anlatılmış

birtakım eski hikâyelerden edinilmiş bir tanışıklık, aşinalık yüklü bakışlar... Buradaki tesadüfler zinciri hakkında ne düşündüğünü bilmiyordum. Hakkımda ne düşündüğünü bilmiyordum. Senin nerede olduğunu bile bilmezken bilmediklerime zaten şaşırmıyordum.

“İş arasında Bebek’e inebilmek büyük lüks,” dedi Tarık. Kerim’le o, genelde sabahtan akşama kadar yerin iki kat altında günü öldürüyor, en fazla yarım saat hastanenin kafesine çıkabiliyorlardı. Duygu buna “Bir hematolog ve bir perinatalog kadar yoğun olmayabiliriz ama, biz de her öğlen sahile inip keyif yapmıyoruz,” diye cevap vermişti gülerek. Bir kere, ne zaman niyet etseler durakta taksi bulunmazdı. Arabayla buraya zaten hiç inilmezdi. Hepsinin üstüne burada hafta içi, cumartesi gecesini aratmayan feci bir “brunch kadınları trafiği” olurdu ki bu özel araç veya taksi trafiğinden bile beterdi ama yine de bu civarın koca/baba parası yiyen, 25-55 yaş kadın nüfusuna fazla laf da etmemeliydi, neticede buraların velinimetleri de onlardı.

Yine de, Çağla, seni çağırmayı denemişti Duygu. Bir telefon edip sorayım demişti. Belki yakınlardaydın, atlayıp gelirdin sahi-den. Ama gelemiyordun. “İnmesem daha iyi,” diyordun.

Otopark yeri bulmaya uğraşamayacaktın.

“O koca ciple uğraşamaz tabii, doğru...” dedim. Demiş bile bulunmadım; kelimeler arsız, adresini şaşırmış birer serzeniş gibi doğruca dilimden koptu.

Duygu’nun buna tepkisi şaşırtıcıydı. “Sen de gördün demek o çirkin, gudubet şeyi!” diye çığırdı, küçük bir kahkaha patlatarak. Neyin bu kadar komik olduğunu bilmiyordum, bilmek istediğime de hiç emin olamıyordum. “Mecburi hizmet, kaldı 29 gün!” dedi. Bir şen kahkaha daha atarak.

Ne oluyordu?

Olanı biteni böyle öğrenmek utanç vericiydi Çağla, en çok da *böyle öğrenmek*, aksini iddia etmem komik olur. Olan biten de bir ölçüde komikti zaten ama o an bunu komik bulmaktan

çok uzaktım. Ufuk açıcı olduğunu söyleyebilirdik belki, zorlarsak. Fakat ufkumun böyle açılması da kendi adıma komik değil, ancak gülünç olabiliyordu.

Tamam, bildiğin ahmaklık.

Olan biten şuydu. Ahmet, seninle bir iddiaya tutuşmuştu. Konu, cemiyet ünlüsü bir armatörle karısının çetrefilli boşanma davasıydı. Sen kadının avukatıydın ve müvekkilin için Arnavutköy sırtlarındaki villayı talep ediyordun. Ortada bir ihanet de söz konusuydu ama elinizde geçerli, daha doğrusu çürütülemeyecek kadar sağlam bir delil yoktu. Duygu detayları hatırlayamıyordu bile, davanın en az iki üç senesi vardı. Ahmet, senin senelerdir boşa kürek çektiğini iddia ediyordu; karşı taraf o milyon dolarlık villayı size hayatta koklatmazdı. Adamı biliyordu, avukatını tanıyordu, her iddiasına girerdi ki ne yapıp eder, bir yolunu bulurlardı.

Oysa seninle her iddiasına girilmezdi Çağla. Seninle her türlü iddiaya tutuşulmazdı. "Ahmet her nasılsa bunu bilmiyordu," demeyeceğim, zira *Ahmet*'ler böyle şeyleri bilmeyi de egolarına ters bulur.

Böylece iddiaya girmiştiniz... Daha doğrusu, Ahmet seni iddiaya zorla sokmuştu. İddia biraz acayıptı. Ya da Duygu'nun deyimiyle: "Ahmet'in işleri işte!" O villayı almayı başarırsan, Ahmet sana bu davanın şanına yakışır, *afili* bir hediye alacaktı. O kazanırsa da sen Ahmet'e o aylardır gözlediği Harley'i hediye ediyordun. Sen başta yanaşmamıştın, bu neydi böyle, çocuk muydunuz? Ama Ahmet'in savunması hazırды: Çocuk değildiniz ama biraz korkuyordunuz galiba Çağla Hanım? Halbuki o kadar da iddialıydınız! Hayırdır, duruşma yaklaştıkça kendinize güvenmemeye mi başlıyordunuz?

Bir masa dolusu kahkaha. Herkesin birbirine attığı, kanıksanmış *böyle olacağı belliydi* bakışı. Gülüşmeler. Aralara karışan soru işaretleri. Tokuşturulan kadehler.

"İyi de benim bildiğim Çağla kullanmaz ki cip falan! Nasıl kabul etti bunu?" dedi Kerim.

“Etmedi zaten!” dedi Duygu. “Ama Ahmet de bu sefer ‘Böyle yan çizersen, iddianın şerefini iki paralık edersin,’ kartını oynadı. Sonuç: Cart kırmızı ciple 30 gün mecburi hizmet!”

Firenze red kırmızısı.

“Biliyor tabii adam kırk yıllık sevgilisinin huyunu!”

“Kırk yıllık sevgilisinin davayı *kazanacağını* da biliyormuş bana sorarsan!”

“Eee, Tarık... Ahmet’ten bahsediyoruz!”

“Bence Çağla’dan da bahsedelim ya! Müvekkile villa, Çağla’ya cip! Kızın ıskası yok ıskası! Bir gün boşanırsak davamı Çağla görsün, olur mu sevgilim? Darılmaca yok.”

“Keriiiim!”

Ben gülemiyordum.

Erkekler sırayla kalktı. Kerim’le Tarık tanışıklarına çok memnun olmuşlardı ama hasta beklemezdi, görev başına dönmeleri lazımdı. Semih ise gitmeden bir kez daha uğrayacağına ve bu kez daha fazla kalacağına söz veriyordu. Restoran iyiden iyiye boşalmış, üzerimizde belli belirsiz çatal bıçak seslerinin karıştığı ince bir uğultu asılı kalmıştı. Bir kez daha Duygu’yla baş başaydık.

“Kalkmadan bir içki?” diye sordum.

“Görev başında değil misiniz, *şefim*?” dedi Duygu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kardeşin de senin kadar vardı. Nükteyle gülümsemiş, kokteyl menüsünü elimden alıp incelemeye başlamıştı.

“Siz de mesai saatleri içinde görev başında sayılırsınız, sorun olmasın *avukat hanım*? Tatlı ve hafiftir, ama sağlam çarpar.”

Duygu bir kez daha gülümsedi. İşaret parmağı hâlâ –belki farkında bile olmadan– kokteyl menüsünün en tepesindeki satırda duruyordu. “İsminin hakkını verir diyorsun...”

Pom’s on the Rocks.

“Verir mi görelim bakalım. İki olsun.”

Sırt çantayı sandalyenin arkasına astın. Ceketini almaya gelen hosta yüz vermemiş, onu da kendin katlayıp Duygu'nun yanındaki boş sandalyeye koymuştun. Evrak çantan, masanın ayağına dayanmak suretiyle ortadan kalkmıştı. Koyu lacivert etek-ceket takımının altında deri spor ayakkabıların vardı ve Duygu meraklı gözlerle seni izliyordu.

“Abla, gelemiyorum demiştin?”

Aslında yemeğe *gelemiyordun*, o kadarı doğruydı. Fakat gün içinde *aniden gelişen bir durum* sebebiyle toplantılarını ofis dışına almak zorunda kalmıştın. Mecburen... Aslında durumun aniden geliştiği falan yoktu, bugün ofis klimalarının bakımı yapılacaktı ama her nasılsa bu bilgi tamamen aklından çıkmıştı. O kargaşada toplantı yapman, haliyle mümkün değildi. Normal şartlarda dışarıda çalışmayı tercih etmezdin ama demiştin ya, mecbur kalmıştın. Duygu da bu bakım meselesini unutmuştu herhalde, gözlerini onunkilere şiddetle dikmene, kaşlarını bir kaldırıp bir indirmene rağmen bir türlü hatırlamıyordu.

Yalanının ne kadar iyi bir yalan olduğundan emin değildik Çağla, Duygu ile ben. Daha doğrusu, *sırıtmadan duramayan* Duygu ile ben, yalanının ne kadar iyi bir yalan olduğundan emin olamıyorduk ve olabilecek gibi görünmüyorduk. Neden sonra –ki nedeni açıktı– Duygu, klima bakımını değil ama çok önemli bir işi olduğunu hatırlayıverdi. Bugün çok önemli bir müvekkiliyle görüşmesi vardı ve bakınız şu işe, hemen çıkmazsa geç kalırdı.

Duygu'yu orada bir süre zorla tuttun. İçkileri getirdiğim sırada Duygu'nun yüzünde oluşmuş garip ve bilmiş tebessümüne bakarsak orada zorla tutulduğu anlaşılıyordu. Pek tabii ne kadar eğlendiği de anlaşılıyordu. Madem o kadar istiyordun, oyununa katılacaktı. Ve madem oyununa katılıyordu, onun da açmak istediği bir el vardı.

“Sarp... Bu kokteylin sanki bir hikâyesi olacaktı, yanlış mıyım?” dedi bana dönüp. “Bir arkadaşın bulmuştu hatta formülünü... Anlatsana onu biraz... Madem... *oturuyoruz*.”

Ahmet boşanma davamı pekâlâ Duygu'ya da paslamayı düşünebilirdi zira suya götürüp susuz getirmek konusunda iki kardeş yarıştıydunuz.

“*Pom's on the Rocks...*” dedim. Oynuyorsak, oynayacaktım. “New York'tayken çıktı bu, haklısın. Topsy diye bir bardaydım. Orada staj yapıyordum. Hazırlıkçıydım. Hani şu, kokteyllerde kullanılan elma, greyfurt, portakal dilimlerini falan hazırlayan çömez. Sabahtan akşama kadar her tülü meyvenin suyunu sıkkan gariban... Sabahın erken saatleriydi. Servisin başlamasına epey vardı. Bir arkadaşım uğradı, çat kapı. Bana... ayak bağı olmaya bayılan bir arkadaşım.”

Duygu ilgiyle dinliyordu. Sen de öyle dinliyor olmalıydın ama emin değildim, sana bakmıyordum.

“İşte bu... arkadaşım ‘hadi bir şeyler deneyelim,’ dedi. Okuyordu o, New York’a yüksek lisans için gelmişti. Bir sürü sınavı olduğunu söylüyordu, çalışması gerekiyordu ama bana sorarsan akıllı fikri kaytarmaktaydı. Belki de tembelin tekiydi ve beni kandırıyordu...”

Duygu içkisinden büyük bir yudum alıp güldü. Neredeyse yarılarmıştı, hızlıydı. Seninkisi ise duruyordu.

“Ben de bir şeyler karıştırmaya başladım... Yaptıkça ona denetiyordum, yaptıkça denetiyordum. Ama kendisi biraz... *müşkülpesent* biriydi, anlarsın ya, bir şeye kulp takmadan bırakmazdı. Beni böyle bezdiremeyeceğini anlayınca yeni bir eğlence buldu. Bu sefer ben karışımları hazırlarken o bakmayacak, içindeki malzemeleri tahmin etmeye çalışacaktı.”

“Kaç farklı malzeme olabilir ki?” diye itiraz etti Duygu, itiraz edebileceği insanlarmışız gibi.

“Zencefil... Biber... *Wasabi...*”

İçkini püskürtür gibi oldun ama kadehine hâkim olmayı da başardın.

“Kokteyle wasabi mi koydun?!”

“Ben o kadar abartmadım...” dedim, sana bakmadan. “Ama gelen *tahminler* için aynısını söyleyemem.”

“Arkadaşın senden yaratıcıymış,” diyerek güldü Duygu.

Yıllar önce bu restoranın imzası olmuş her şeye o imzayı atmıştın, bu sorgulanamazdı ve orada olmadığın tüm o yıllarda bir kez bile sorgulanmamıştı.

“Sonra, sıkıldı,” dedim. “Biraz ayran gönüllüydü de, doğruya doğru... Dedim ki, hadi sıfırdan bir şey yaratalım. Hatta, sen yarat. Senin buluşun olsun. Önce yan çizdi. ‘Ama ben çok beceriksizim!’, ‘Bulaşık suyu ile kezzap arası bir şey olur benim karıştıracığım şey!’ falan filan...”

“Öksürdün. Bu kadarını da hatırlamayacağımı mı düşünüyordun? Nasıl düşünüyordun ki bunu?”

“Tabii ki işin sırrı, bam teline basmaktı... Mutfaktaki iddiası *fos* mu çıkmıştı yoksa? Düpedüz cesaretsizdi herhalde, yoksa bir kokteyl karıştırmakta ne vardı?”

“O an bar tezgâhının arkasına koştu, değil mi?” diye bağırdı Duygu neşeyle. “Her iddiasına varım bunu yapmıştır!”

İddiaya girmeye gerek var mıydı? İddiaya gerek yoktu. İddialardan payımızı bana kalırsa yeterince almıştık.

“Gibi... ‘O zaman şöyle yapalım!’ diye atladı heyecanla. Ben her bir temel malzeme için ona üç dört alternatif verecektim... O seçtikçe, ben ona uygun, yakışacak malzemeyi söylemeye devam edecektim. Bir yandan da beni tehdit ediyordu, beni oyuna getirmeye kalkma, ne çıkarsa benimle beraber içeceksin falan diyerek... İşte, öyle öyle, bir şeyler denemeye başladık... Bazıları ciddi iyi oluyordu. Bir kısmı... iğrenç, söylemesi ayıp... Ben de uzman değildim sonuçta... Toydum.”

Herkes ciddileşti sanki bir anlığına. Sanki bir an zaman durdu ve hepimiz birbirimize baktık.

Sen hariç. Sen bakmıyordun.

“Neyse... Bir süre sonra, tezgâhta renk renk renk, boy boy, bir sürü kokteyl olmuştu... Bir tanesini seçecektik. Çok zor da değildi zaten.”

“*Pom’s on the Rocks*,” dedi Duygu gülümseyerek. Menüü önüne almış okuyordu. “Tekila, üzüm-misket limonu-nar suyu, bal, zencefilli soda. Nar taneleri ve nane.” İçkisinden, bu defa test eder gibi bir yudum daha aldı. “Söylesene, işin sırrı hangisiydi sence? Hani, *key ingredient* derler ya... Bir şef olarak profesyonel fikrini soruyorum... Artık toy sayılmazsın.”

Bakışlarını nihayet masanın örtüsünden kaldırıp bana baktın.

İşin sırrı diye bir şey yoktu. Sır, hepsinin bir araya gelmesiydi. Her şeyin doğru yerde, doğru zamanda, doğru ölçüde birbirine karışması. Sır, hep budur.

Ama sonunda tüm doğrular yanlışa karışır.

Duygu’nun gitmesinin üzerinden yaklaşık yarım saat geçmişti. Çalışmaya geldiğin için seni *yıldız*’a almıştık, restoranın köşesindeki iki kişilik pencere kenarı masasına. Adı *yıldız*’dı çünkü salonun en kuytu köşesinde, deniz manzarasını en iyi gören masaydı ve neredeyse hiçbir zaman paylaşılamazdı; en geniş kolonla ana salondan ayrılıyor ve oraya oturan şanslı kişileri dünyanın kalanından biraz olsun soyutluyordu. Bugünün şanslı kişisi ise sendin çünkü Pom!’un ortasında dünyanın kalanından soyutlanmaya en çok senin ihtiyacın vardı. Bilgisayarını açmış, birtakım belgelerin üzerinden geçmeye başlamıştın. *Çalışmaya geldiğin* için seni fazla rahatsız etmiyorduk. Bir yarım saat daha... Yemek menüsü? Hayır, istemiyordun. Birazdan müvekkilin gelecekti zaten. Çay, kahve? Bir... *limonlu kuşburnu* alırdın. Asla ağzına sürmediğin kuşburnu nereden çıkmıştı? Aramızda herhangi bir anısı olmayan lezzetler atlasının, hiç açmadığın bir sayfasından, muhtemelen.

Çalışmaya çalışıyordun Çağla, ama telefon kulağından düşmüyordu. Toplantı yapacağın ama hâlâ gelmemiş olan müvekkillerinle görüşüyor olmalıydın. Geç kaldıkları için özür diliyorlardı muhakkak. Belki de restoranı bulamamışlardı. Sahildeki trafiğe takılmış da olabilirlerdi. Vale trafiği berbattı, *non*?

Konu sana cuma günü gönderdiğim e-maile de gelmişti tabii, bir noktada. Sana ikinci kuşburnunu getirdiğimde. Limonlu. Diğerini içmeden soğutmuştun, ikincisini isterdin muhakkak. Cuma gönderdiğim e-mail... Evet, e-maili almıştın. Kapı aralığındaki küçük ve ıslak *münakaşamızın* birkaç saat akabinde protokole ve dilekçeye “Tamamdır” yazmıştım. Sen de aynı kayıtsızlıkla şimdi “E-mailini aldım,” diyordun. Bana ters davranarak sana ters davranmamı garantilemek istiyordun. İstedğin buysa, yapardım. Bundan sonra nasıl ilerleneceğini sormuştum. Mahkemeye başvurabilirdik artık herhalde? Bir an önce başvur-sak iyi olurdu. Sense *dur bakalım* der gibi suratıma bakıyordun, uzun süre ilgisizce önüne baktıktan sonra. Birincisi, mahkemeye *başvurmayacaktı*, onun adı dava açmaktı. İkincisi, *malum tekne-nin* değerinin belirlenmesi için halen ekspertiz raporu bekleniyordu, daha çıkmamıştı. Hızlandıramaz mıyız diye sormuştum. Bilmem, demiştin, bir kaşın kalkık. Hızlandırabilirdiniz herhalde... Herhalde keyfinin kahyasına soracaktın.

“Zaman benim için önemli, Çağla *Hanım*. Bir an evvel bitsin şu boşanma işi.”

“Medeni durumunuz özel hayatınızı çok da etkiliyor gibi görünmüyor, *sayın müvekkilim*. Gönlünüzü nasılsa rahat rahat eğliyorsunuz.”

“Müvekkilinizi denetleyip, olası risklere karşı korumak için mi peşindesiniz böyle, *sayın avukatım*?”

“Çağla!”

Yüzündeki yersiz, zamansız, istemsiz gülümsemeyi silmeye çalışıyordun, fosforlu pembe spor taytı ve turuncu sweatshirt’ünün içinde hoplaya zıplaya masana gelen müvekkiline sarılırken.

Müvekkiline... Müvekkilin seni görür görmez boynuna atlamış ve “Çağla!” diye bağırmişti. “Nerelerdesin ya, görünmüyorsun ne zamandır?” Sarılmayıp ne yapsaydın?

“Neden yürüdün Nilay?” diye sordun kızcağıza, sanki halinden anlaşılan tek şey buraya yürüyerek gelmiş olmasıymış gibi. Koşarak bile gelmiş olabilirdi bana sorarsan, buraya seninle herhangi bir hukuki mesele hakkında konuşmaya gelmediği ortadaydı.

Nilay da limonlu kuşburnu alacaktı. Nilay’ın herhalde bu konuda bir söz hakkı yoktu zira ona sormuyordun. Tereddütlü gözlerle sana baktı *müvekkil* Nilay, bunu nerden çıkardığını anlamayarak. Nilay yalnız değildi. Onu hiçbirimiz anlamıyorduk.

“Acaba kahve falan mı alsak Çağla?”

“O zaman iki double espresso alalım biz!”

“Hay hay,” dedim, saatlerdir içinde tutmuşsun gibi dudaklarından anında dökülüveren bu küçük feveran karşısında tebessüm ederek. Tebessüm etmeden edemeyerek. “Derhal Çağlacım.”

Kahvelerle geri geldiğimde, Nilay’a *Çağlacım*’ı anlatmaya çalışmış gibi duruyordun. *Sayın Avukatım*’dan *Çağlacım*’a uzanan o ince, keskin çizgiyi anlatmak zordu, ama uğraşmıştın. Nilay espressoyu alırken beni baştan ayağa süzdü.

Kesinlikle anlatamamıştın.

Bir süre konuşmaya devam ettiniz. Halin, tavrın ölçülüydü; kısık sesle konuşuyor ve konuşturuyor, profesyonel sınırları çizen şey oymuş gibi gözlüğünü gözünden inatla çıkarmıyordun. Gözlük başını ağrıtmıştı muhtemelen ama kalan her şey de kalbini ağrıtıyordu. Kalbindekine katlanabiliyorsan, başındakine de katlanırdın.

Sonra, masanıza bir tabak geldi. Bir tatlı tabağı. Tabaktaki ne bakakaldın. Başını kaldırmadın ama başını kaldırmaya gerek yoktu; bugün ayaklarının seni istemsizce sürüklediği bu restoran kadar, kavrulmuş fıstık, kuru üzüm ve nar soslu *Pom* kadar, sade yerine zencefilli soda koyunca bambaşka bir şey olan *Pom’s on the Rocks* kadar ve seninle boyuna değil, enine değil, sadece derinine

doğru genleşen o kısacık zamanda farkında olmadan biriktirdiğimiz onca an, onca anı kadar bu tabak da bir zaman yolculuğuydu. Geçmişe yolculuk... Hayatın hâlâ tatlı olduğu bir zamana açılan, ardından nefis kokular yükselen bir kapı... Kestaneli sufle, beyaz çikolata soslu. Kestane unuyla değil, gerçek kestaneyle yapılmış. Yanında çikolata parçalı dondurma. Kakao oranı %85 değil çünkü biz, Çağla, acı çikolata yiyemeyecek kadar çok acı çekiyoruz.

Nilay sufleyi yiyemeyeceğini söyledi. Canı sıkılmışa benziyordu. Fazlasıyla akıllı çelinmişti ama bozarsa kendisini hiç affetmeyeceği bir “şekersiz 28 gün” diyetine başlamıştı. Şekersiz 28 gün zor olmalıydı. Herhangi bir şeyden mahrum kalınan bir gün bile iyi olamazdı. Kötü olan şeker değil, mahrumiyetti. Bir şef olarak şekerini kayırıyor değildim. Kalbi kırık bir adam olarak mahrumiyeti seçiyordum.

Menüyü *daha masum* bir tatlı var mı diye incelemeye başladı, müvekkil Nilay. Keşke Duygu’yu yollamamış olsaydık, kestaneli vegan pastası Nilay’ın tam aradığı şey gibi duruyordu. Ve fakat menüde kestaneli vegan pasta yoktu.

Menüde kestaneli sufle de yoktu.

2012 Eylül... Belki de ekim, hatta kasım ayı. Sobamız yoktu ama kestane mevsiminin gelişini mutlulukla karşılamıştık. Gerçi o akşamüstü Topsy’de ders çalışmaya uğraşırken –evet, barda çalışmaya başlayacak kadar durumu abartmıştın– pek mutlu sayılmazdın. Anlattığına göre en zor sınav gelip çatmıştı. “Eee, bana ne yolluyorsun mutfaktan?” diye mesaj atıyordun ikide bir, yakıt ikmali lazımdı.

“Fırın patates var?”

“Patates mi? Sen çok yanlış anladın arkadaşım, jet yakıtı lazım bana jet yakıtı!”

O hafta, tatlı bölümündeydim. Şefin üzerimde bu kez uyguladığı işkence yöntemi, kaç –kesintisiz– saat boyunca yumurta akı çırpabileceğimi görmektir. İşin aslı Topsy’de tatlı bölümü *yoktu* ama o hafta sonu patronun kız kardeşi nişanlanıyordu ve tören için hazırlanacak yüzlerce –şaka değildi, tam 150 tane yapmıştık– *Cosmopolitan Cupcake* bizim elimizden öpüyordu.

Lanet *Cosmopolitan*’ları neden insan gibi içmediklerini kesinlikle anlamıyordum.

Bana anlatsan da anlamayacağım, hatta muhtemelen telaffuz bile edemeyeceğim birtakım terimleri ezberlemeye çalıştığın sırada, masanda küçük bir sürpriz buldun. Bir tabakta değildi o zaman; bir kutunun içinde, masaya çok daha fiyakalı bir çıkartma yapmıştı. Kutuyu hemen açman gerektiğini yazmıştım. Sense “Amma kolaycı çıktın,” diye cevap vermiştin buna. Sürprizin tadını çıkaracaktın çıkarmasına ama bana laf çarpmanın tadı bambaşkaydı. Çok kolaycı olduğumu düşünüyordun; kesin o yüzlerce cupcake’ten şekli azıcık bozuk olan birini almış, jet yakıtı diye yutturmaya çalışmıştım.

Böyle düşünüyorsan harikaydı, çünkü birazdan beyaz çikolata soslu kestaneli sufleyi görünce fena moraracaktın.

Birazdan dediğim süre, yaklaşık on beş dakikayı bulmuştu. Ve mutfağa geldiğinde mor değil, daha çok kırmızıydın. Bu kısmın tam olarak cupcake’le alakası yoktu gerçi; elinde kutunun içinden çıkan not kâğıdıyla –*jet değil, ROKET!* yazmıştım– boynuma atlayıp, yanağımın ortasına patlatıverdiğin o sulu öpücüğe mutfakta benimle beraber yumurta çırpın en az beş tane iri kıyım Porto Rikolu’nun şahit olmasını beklemiyordun sadece, o kadar...

“Gidin kendinize bi’ oda tutun dostum!”

Bizim kendi odalarımız vardı, çok teşekkürler! Hatta kendi evlerimiz vardı, ayrı ayrı. Yine de genç Porto Rikolu dostlarımıza bunu anlatabilecek gibi durmuyorduk, hatta sadece onlara değil, giderek kimseye anlatamaz olmuştuk. Önyargı en hızlı kalıplaşan şeydi; öyle bir kuruyup sertleşiyordu ki hava almıyor,

gevşemiyor, hiçbir şartta çatlayıp kırılmıyordu. Bir kadın ve bir erkek tüm kalıpları yıkıp dost olabilirdi halbuki. Bizden olmuştu işte, taş gibi, anlamayan varsa kendi ayıbıydı.

Oysa anlamayan bizdik. Hiç anlamayan, *hiç anlamayan* biz... Herhalde tüm ayıplar bize yazılıyordu. Hak ediyorduk.

Sağanak başlamıştı. Bütün gün yüzünü sadece birkaç dakika gösteren güneş hepten kaybolmuştu. Önce Duygu'yu, ardından Nilay'ı, ardından burada toplantı yapacağın müvekkillerini –pardon, onları değil, çünkü onlar hiç *gelmemişlerdi*– uğurladıktan sonra senin de artık gitmen gerekiyordu. Hızlıca hesabı kapattın, eşyalarını topladın, bana fark ettirmeden kendini dışarı attın.

Ve orada mahsur kaldın.

Yağmurun bu kadar abartacağını kim tahmin edebilirdi ki? Şemsiyen yoktu, ceketinin kapüşonu bile yoktu ama birkaç saat önce buraya gelmek gibi bir planın da yoktu zaten. Yokluklarla sınanıyordun.

Kapının önünde seni bulduğumda, artık bir bilgisayarının da olmayacağı noktaya çok yaklaşmıştın. Dakikalardır altında dikildiğin pervazın kenarından damlayan sularla çantan sırlıslam olmuştu ve ruhun duymuyordu. Beni gördüğün sırada sükûnetini koruyabildiyse de –hâlâ taksi arıyormuş gibi gözün yoldaydı– susuk gibi olmuş çantayı fark eder etmez içeri sıçradın. Neredeyse, üzerime. Ufacık bir kapı aralığıydı, yapacak bir şey yoktu.

Seni orada zorla alıkoyacak değildim ama şimdiden su aldığına emin olduğum o spor ayakkabılarınla istesen de bir yere kıpırdamamayacak gibi görünüyordun. Oflaya poflaya telefonuna bakmanın miadı da dolmak üzereydi. İki kelam edecektin artık, elin mahkûmdu.

“Teşekkürler.”

İki kelamdan birisi için fazla kolaycıydın Çağla, fazla kolaycı.

“Neden? Daha seni eve bırakmadım.”

Güldün. Yine de kolaycı cevaplarla karşılık verme refleksin henüz fazla su almamıştı. “Eve gitmiyorum. Toplantım var...”

“Buraya gelmeyen müvekkillerinle herhalde...”

Bu kez ses çıkarmadın. Herhalde biraz daha insafli olmalıydım, daha yavaş mesela.

“Tatlı falan göndermişsin... onun için... teşekkürler yani.”

Konuyu açmak istiyorsan açardık. “Jet yakıtı.”

Kaşların kalktı, istemsiz. “Roket,” diye mırıldandın.

“İyi miydi o kadar?”

İnsafli olmaktan anlamadığım ortadaydı. Bunu sormakla yetinmeyip, evet ya da hayırdan birini talep eden bakışlarımı yüzüne dikmiştim. Zaten yağmur canına okuyordu, benim okumama gerek var mıydı? Senin çaresiz bakışlarının sorduğu da buydu.

Tekrar içeri, restorana girdim. Nihayet bunu bir insaf emaresi olarak yorumlayacaktın belki ama üzgünüm, insafa gelirken seni de bir yerlere bırakabileceğimiz senaryoyu seçiyordum.

Peşimden gelmeye ikna olman yine de kolay olmadı. Ardımda nihayet belirlediğin sırada arabaya neredeyse varmıştım. Ama peşimden gelmemiş olsan, tekerleklerden sıçrayan çamurlu sularla ıslanmaya inatla devam ettiğin kapı aralığından da alırdım seni, başka çare yoktu.

Geldin ama.

“İşte... Trafikte kullanmaktan nefret etsen de... Araba tam böyle anlar için şart,” dedim.

Sessizlik.

“Hatta bir cip en iyisi...”

Daha büyük bir sessizlik.

“Gerçi sen de kabul etmişsin herhalde artık bunu...”

Daha da derinleşen, bir uçuruma dönen sessizlikler.

“Hayırlı olsun, gördüm. Güle güle kullan.”

Sığacak yer bırakmayan sessizlikler.

Ne diyeceğini bilemeyen kararsız, umarsız bir ifadeyle bana döndün ama bu kez ne diyeceğini bilememek sana engel

olmuyordu; bu kez sen de beni, seni sürüklediğim çaresizliğin içine çekmek istiyordun.

Oysa ben zaten oradaydım.

Sonra, ne diyeceğini *biliyormuş* gibi dudakların aralandı. Derin bir nefes bile aldın, içindeki öfkenin ateşini körüklemek istercesine. “Sen *ne* biliyorsun da konuşuyorsun?” diye feryat edebilirdin o ateşle. “Sen *kim* oluyorsun ve beni *neyle* suçluyorsun?” diye haykıracak kadar kordu gözbebeklerinin içi, görebiliyordum. Sonra, söndü o ateş. Sustun ve başını çevirdin. Bana bakmıyordun. Baktığın yere bile bakmıyordun. Hiçbir şey bilmediğimin, kimse olmadığımın, seni suçlayacak en son kişi bile olmadığımın bir ilanıydı suskunluğun. Öfkeyi çok fazla kelime anlatır; çok söz söyleyebiliriz onun adına, çok süslü laf, çok feryat figan feveran... Ama hayal kırıklığını anlatan ses, tektir.

Yalnızca sessizliğin içinde duyulur.

• yürüyüp gidiyordun çünkü gidebiliyordun •

“Önemli bir şey yokmuş, standart kasılmalarıymış bunlar hamileliğin son haftalarında, yazdım ya sana... Kontrol için geldik hastaneye. Sare iyi, merak etme.”

Babam, söz ettiği konuda bu türden bir açıklamanın benim için geçerli bir telkin olmadığını hâlâ öğrenememişti. Beni rahatlatacak şeyin bu olduğuna emin bir ifadeyle kolumu tutmuş, diğer eliyle de sırtımı sıvazlıyordu. Hayata henüz pamuk ipliğiyle bağlı, bir avuçluk bir canlının durumundan bahsediyor olmanın ciddiyetini kavradığını sanmıyordum. Veya kavramadığı benim ciddiyetimdi. Kadın doğum bölümünün ışıkları soluktu, havası soğuktu. Klimalardan atmosfere sanki serin hava değil, kesif bir kasvet ve huzursuzluk yayılıyordu.

Annem Sare'nin yanında olmalıydı, hatta Mustafa ve Bilge de öyle, ortalarda yoklardı. Babam aklımı okumuşçasına Mustafa'nın Bilge'yi eve götürdüğünü söyledi. Burada durmayacakları kadar mı *önemli bir şey yok*'tu? Veya ailenin evhamlısına her şey olup bittikten sonra mı haber vermeyi uygun bulmuşlardı? Tam olarak kaç saat sonra?

Koridorun sonundaki kapı açıldı ve annem odadan çıktı. Hâlâ aralık kapıdan içeriye bakmaya devam ediyor ve ona söylenmekte olan bir şeye —yanılmıyorsam— *gülüyordu*. Yavaşça kapıyı kapadı

ve önüne döndü. Beni görür görmez aydınlanan ifadesi sesine belli belirsiz bir şaşkınlıkla yansımıştı:

“Sarp! Geldin mi oğlum? Bak seni de meraklandırıdılar boşuna, hay Allah!”

Sanırım asla vazgeçmeyeceklerdi.

“Gelsene,” dedi annem, koluma girip beni odaya doğru götürürken. “Seni Tarık’la tanıştıralım.”

Annemin henüz birkaç saat evvel Tarık’la tanışmış olduğumu bilmemesini yadırgayacak değildim; Duygu’nun nişanlısının abisi Tarık’ın, Sare’nin doktoru Tarık Yörüklü olduğundan benim de haberim yoktu. Hayatımın son bir ayını esir alan bu tesadüfler zincirinin ilk halkasının kim olduğunu ben bile bilmiyordum artık, sen? Ahmet? Başlı başına *ben*? Dünyanın küçüklüğünü umursamak için yanlış zamandı.

“Dünya ne kadar küçük, değil mi? Bak kimi bulduk! Meğer Sare’nin de doktoruymuş Tarık!” diye gülüşerek yanıma geldi Semih. Onun bunu umursamak isteyebileceğini unutmuştum; dünyanın ne kadar küçük olduğu, insanların şaşkınlıkla karşılamaya bayıldığı bir konudur. Semih yüzüme baktı ve gördüğü manzaradan memnun olmadı. Bana haber vermenin iyi bir karar olup olmadığını sorgulayan soru işaretlerini gözlerinde görüyordum. Gelir gelmez herkesin ruh halini ekşittiğimin farkındaydım ama benim de elimde değildi, bu konu beni geriyor, kalın bir lastik gibi değdiği yerde etimi sıkıyor, iz bırakıyordu.

Sare’nin çok iyi görüldüğü doğruydum. Doğruya doğru. Görünüşe aldanmamak gerektiğinin ise bilincindeydim, eğer buna aldanacaksak benim de hayatla hiçbir alıp veremediğimin olmadığına inanmalıydık ve bu bir yalandı. Ama Sare’nin sadece hafif pembeleşmiş yanakları değil, gözlerinin içi de parlıyordu ve şimdi değilse de çok yakında dünyaya kendisinden bir parça daha armağan edecek olmanın heyecanı ile içi kıpır kıpırdı, yerinde duramıyordu. Kasılmalar geçmişti. Bir sıkıntısı kalmamıştı, rahatlamıştı. Yattığı yerden Semih’e laf yetiştirme fırsatını bile es geçmiyordu

mesela: Bir âlem di gerçekten şu Semih! Öyle bir konuşuyordu ki duyan da Sare'nin Tarık'a yoldan geçerken tesadüf ettiğini sanırdı. Oysa Türkiye'deki tüm perinatoloji birimlerini didik didik edip bulmuştu onu Sare; Bilge'nin doğumundan sonra işi bir daha şansa bırakmamaya kararlıydı ve Tarık riskli hamilelikler konusunda alanının bir numarasıydı. Tarık, estağfurullah diyor, mahcupça başını öne eğiyordu. Herkes huzurla ve iç rahatlığıyla birbirine gülümsüyordu. Benim yabancı olduğum bir dünyanın, onlar tarafından kanıksanmış hudutları içinde, bir kadın doğum doktoru bile aileme benim geldiğimden daha iyi geliyordu.

Hastaneden çıkıp eve döndüm. İsmi ni koyamadığım ya da koymaktan uzak durduğum bir mutsuzluk içinde yüzüyordum. Gece yarısına pek bir şey kalmamıştı. Başımı kaldıracak halim de kalmamıştı ama yine de kaldırıp sana baktım. Çapraz apartmanın orta katındaki dairene. Güneye bakan geniş pencerelerine. Kendimi mutsuzluğa yeterince kaptırırsam, kalorifer peteklerinden yükselen ısıyla belli belirsiz hareket ettiğini hayal edebileceğim perdelerine, tüllerine... Yoktun. Belki de vardın. Bir karanlıktaydın. Karanlıklarımız yarışıyor. Benim içimdeki karanlığın hududunu bilmene imkân yoktu bana sorarsan, ama acaba *tahmin* ediyor muydun? Bu gece, *bir gece*, ışıkları açarak veya açmadan, pencerenin kenarına sızarak veya tülle camın arasına girerek karşıya bakar mıydın? Bana bakar mıydın? Tek gerçek vardı ki şimdi bakmıyordun. Işıkların yanmıyordu. Dünyanın tüm kapıları, tüm pencereleri, tüm camları bana kapalıydı.

“Hmm... Bir düşüneyim abicim... Enteresan bir fikre benziyor, orası kesin.”

Ahmet koşarken kayan çoraplarını düzeltti, boğazını temizledi ve cümlesinin devamında üstüme boca edeceği fiyakalı telaffuzla sesini hazırladı: “*Restaurant-takeover* diyorsun...”

Öyle diyordum.

“Ben bunu bir yerden biliyorum sanki ya! O televizyondaki yemek şeylerinden biri olmasın?”

O *yemek şeylerinden* biri olduğu doğrudu, evet —eğer televizyon programlarına böyle diyeceksek— ama benim planım kimseyi televizyona çıkartmak değildi. Bir plan bile değildi o sırada. Olsa olsa histerik bir çabaydı.

Ahmet o sabah saat 7 koşusunu kaçırmıştı. Neden kaçırdığını uzun uzadıya anlatmak istediği de kesindi ama sahile inip kulaklıklarını ve beresini taktıktan sonra bir umut benim aklımı çelme fikriyle restorana uğradığında, beklemediği bir manzarayla karşılaşmıştı. Mekânın girişi için düşündüğüm ve haftalar sonra nihayet sırası gelen kahve standının kurulumunu yapıyorduk. Sabahın erken saatlerinden itibaren kahve servisi verecek küçük bir stant olacaktı bu; özel çektiğimiz, farklı aromalı kahveler, o haftaya özel tatlar, mevsimine göre hazırlayacağımız minik atıştırmalıklar... Sahil şeridi boyunca çok fazla kahveci olduğu doğrudu; şehrin bedenini sarıp sarmaladıktan sonra nihayet boğazına kadar dolanan kahve zincirleri, kapılara kadar uzayan kuyruklar, bütün yolu boyayan aynı yeşilli beyazlı, aynı mavili siyahlı kâğıt bardaklar hegemonyası içinde birileri de değişiklik istiyor olmalıydı. Ben istiyordum. Bir heves bu işe kalkışmıştım.

Ahmet çok iyi yaptığımı söyledi. Buralarda iyi kahve yapan pek bir yer zaten yoktu. Çağla mesela, diyordu, hep şu karşıdaki pasajın içindeki küçük dükkândan alırdı kahvesini. Yol üstü alternatif bir mekân muhakkak iş yapardı. Yiyecek bir şeyler de düşünsem iyi olurdu başlamışken... Düşünmüş müydüm? İyi etmişim, aferindi bana.

Ahmet'in biraz çene çalıp gitmeyeceği belliydi. Hazır ben de eşofmanlarlaydım, zaten burada dikilmekten başka pek bir şey de yapmıyordum, biraz koşsa mıydık? Hareket olurdu. Üstelemedim. Neden bilmiyorum. Hâlâ bir planım yoktu.

Ahmet pek formunda değildi zaten. Sarsak sarsak hareket ediyor, tempo tutturamıyordu. Dün akşam içkiyi kaçırmıştı biraz,

kaçırmıştınız, kalkamamıştınız. Detayları bilmeme gerek olmadığı kesinlikle düşünmüyordu. Ufak ufak yağmur çiselemeye başlamıştı. Yanımızdan kırmızı bir araba geçti. Çok hafif ıslanmış asfaltta duramamış, neredeyse önündekine toslamıştı. Sabahın dokuz buçuğunda bile sahil trafiği enteresan manzaralara gebeydi. Sarışın, gençten bir kadın pencereden başını uzattı ve önündekine “Ne ani fren yapıyorsun arkadaşım bu yağmurda!” diye bağırdı. Öndeki araçtaki adam bir süre duraksadıysa da bir karşılık vermeden yoluna devam etti. Hadise kendi kendini dağıtıyordu; sabah saat dokuz buçuk, bu türden bir keşmekeş için bile fazla erken olmalıydı.

“Abicim, valla bu kadınlar çok zor!” dedi Ahmet.

Bir şey demedim. Tam olarak neyine laf edecekse, baklayı ağzından kendi çıkarmalıydı.

“Ne yapacaklar, neyi isteyecekler, neyi istemeyecekler... kestirmek mümkün değil resmen!”

Cipi ona geri verdiğini anlamıştım.

“Bizim Çağla mesela, tutturdu *kullanamayacağım ben bunu* diye. Hayır, biliyorum, onun derdi hediye olmasıyla... Kız hediyelere düşman!”

Demek sana zorla verilen, emrivaki hediyelere düşmandın. Enteresan.

Kadınlara hediye beğendirmek zordu. Değerli olmalıydı, özel olmalıydı, düşünülmüş olmalıydı, zor zanaattı. Bunları Ahmet değil, ben söylüyordum; şeytan, burnumdan aldığım solukların arasından içime kaçmaya başlıyordu.

“Evet, abi!” diye yüksek yüksek katıldı Ahmet bana, hele Çağla’ya beğendirmek bin kat zordu, bir bilsem! *Bir bilsem...* Sevmiyordun öyle özel gün hediyelerini. Hele büyük, gösterişli hediyelere resmen alerjin vardı. Acaba Ahmet ne zaman yerli yer-siz “resmen” demeyi bırakacaktı, bana bunu böyle kullanmanın doğru olmadığını sen öğretmiştin ama görünen o ki Ahmet bil-miyordu, belki hiç öğrenmemişti, belki sen hiç uğraşmamıştın.

Oysa ne kadar uğraşıyordu Ahmet; ilk zamanlar nasıl da kasıyordu, sana havalı hediyeler alsın, afili sürprizler hazırlasın... Halbuki ne gerek vardı. Sana kalsa ufak bir şey yetiyordu. Önemli olan beraber olmaktı, falan filan. Böyle düşünüyordun Çağla. *Falan filan.*

Yine de Ahmet emindi, istemezdin ama... isterdin de bir yandan! Bütün kadınlar isterdi. Bütün kadınlar düşünüldüklerini bilmeye bayılırdı. "Ahmet, bak ne diyeceğim," dedim, çünkü korkarım ki birazdan *bütün kadınlar çiçektir* demeye de başlayacaktı, "onun sevdiği şeylerden mi yürüsen?" Acaba hödük herif ne sevdiğini biliyor muydu? Saçmalamaya başlayacağımı hissediyordum. Belki de susmalıydım.

"Hmm..."

Ahmet durmuş, etrafa bakmaya başlamıştı. Aheste aheste denizi izliyordu. Ne sevdiğini mi düşünüyordu? Ne sevdiğini düşünmüyor olmalıydı. Bunu düşünmesine gerek olmamalıydı.

Belki de başına gelecekleri hak ediyordu.

"Çağla mutfağa, yemek yapmaya meraklı sanırım..."

"Tencere takımı mı al diyorsun abi?"

Ahmet'e bunu demiyordum. Kendime, sakın ol diyordum.

Sorusunu duymazdan gelerek devam ettim: "Sen öyle demiştin diye hatırlıyorum... Hatta şu dava için görüşmeye gittiğimde, ofiste yaptığı kurabiyeler elden ele geziyordu. Eli... yatkın sanırım."

Kendimden nefret etmeye başlamıştım.

"Evet evееееet! Bak bir keresinde, çok perişanız, ikimiz de çok uzun saatler çalışmışız o hafta... Ofisten gece yarısı falan çıkmışız... Bir baktım o saatte kalkmış, mutfakta bir şeyler yapıyor. Elmalı tart mı... Elmalı kurabiye mi... Artık neyse işte, bilmiyorum... Deli misin, otur dinlen dedim. 'Hamur yoğurmak bana terapi gibi geliyor,' dedi. Yorulunca mutfak işi yapan tek kadın herhalde!" Bir kahkaha attı.

Belki de kendimden nefret etmek saçmaydı.

Amerika'dayken bir geleneğimiz vardı. Bir tür özel organizasyon. Türkiye'de henüz yapan yoktu ama belli servislerde, belli akşamlarda, ya da belli saat aralıklarında, diyelim, restoranın başına misafir bir şef geçiyordu. Profesyonel bir şef olması da şart değildi bu kişinin. Hatta çoğu zaman da olmazdı, mutfağa ilgisi olan herhangi biri de olabiliyordu. Misafir şef, restoranın ekibiyle beraber çalışıp kendi menüsünü oluşturur ve o akşam onun menüsü, onun sunumuyla servis edilirdi. Arkada mutfağı bizzat yönetirdi, serviste bire bir çalışırdı. Kapalı bir organizasyon gibi de yapılabiliyordu bu, sadece seçili davetlilere özel... *Restaurant-takeover* denmesinin sebebi de buydu zaten; misafir şef, mutfağı şeften devralırdı.

Ahmet ilgiyle mi yoksa kuşkuyla mı dolu olduğunu tam kestiremediğim bir ifadeyle beni dinliyordu. Bunu burada da yapmak istediğimi söyledim, mekân biraz oturduktan sonra. Önce kapalı devre tabii. Küçük, tanıdık gruplarla, denemeler şeklinde... New York'taki restoranda çok sevilmişti, her ay birkaç seans yapmaya başlamıştık, bir tür gelenek olmuştu.

Ta ki... olmayana dek.

"Çağla'ya öyle bir şey hediye etsene," dedim. "Madem mutfağı seviyor, bir şeyler deniyor, bizzat yapmaya da hevesli..."

Zorlu.

"Çok büyük bir şey olmaz, birkaç saatlik özel bir davet gibi mesela... Arkadaşlarını falan çağırırsın, doğum günü kutlaması gibi de olur hem... Çünkü... doğum günü diyordun..."

Çok zor.

"Zaten arkada koca bir ekibiz biz. Bize başlangıç, ona da değişik bir tecrübe olur."

Gülümsedim. Göz bile kırptım.

"Al sana *düşünülmüş* bir hediye..."

Ahmet ilginç bulmuştu, bu sefer kuşku yoktu. İlginç. *Entere-san*. Yine de nasıl olacağını pek hayal edemiyor gibi görünüyordu.

Onun hayal etmesine hacet yoktu.

“Yani... doğum günü hediyesi olarak kıza mutfak işi hediye et diyorsun!” Gevrek bir kahkaha attı.

Herhalde enteresan fikirlere böyle alışıyordu.

Dişlerimi sıktım. “Anlattığın kadarıyla ona iş gibi gelmez sanki,” dedim. Çok tatlıydım. Nasıl nazik, nasıl tatlı... Ama tabii son karar onundu. *Onun*. Herhalde sihirli kelime buydu. Biraz daha düşündü Ahmet. Düşünür gibi yaptı. Bayağı iyi olurdu sahiden! Çağla buna bayağı şaşırdı. İşte bu hakikaten, sıradan olmayan bir hediye olurdu! Sıradan olanlara dudak büküyordu ya, buna artık lafı olmazdı. Hadi bakalım!

Ahmet üşümeye başlamıştı. Poyraz çıkmıştı. Soğuktan suratı kızarıyordu. Benim de kızarıyordu belki ama sebebinin poyraz olduğuna emin olamıyordum, son bir saati içten yanmalı yaşamıştım. Ahmet taksi çevirmeye çalışıyordu ama gelip giden bir araç yoktu. Yağmur da hızını arttırmıştı. Sonunda köşeden dönen bir taneyi yakalamayı başardı. Taksi ağır ağır bize doğru yaklaşırken, ellerini cebine sokmuş, zıplayarak ısınmaya çalışıyordu. “Ama bak!” dedi, son sözünü söyler gibi, “gözü korkar mı ya da altından kalkabilir mi, bilmiyorum. Senin riskin, ben karışmam!” Taksi yanaşmıştı ama Ahmet riskini henüz sıfırlamamıştı, taksici bekleyecekti mecbur. “Mutfağı yakarsa falan, sorumluluk kabul etmem yani, biraz deli çalışır bizimki, haberin olsun.”

Olaclardan sorumlu olmadığını söylemesine gerek var mıydı, Çağla, bilmiyorum hiç. Ama her koşulda haklı çıkmaya bayılan bir adam olarak doğru kararı verdiğini söyleyebilirdim, kararı onu haklı çıkaracaktı.

Olaclardan Ahmet sorumlu değildi.

Olamazdı.

Duygu pencereyi aralayıp “Aaa? Seninki bu saatte evde ne arıyor?” diye sorduğunda, günlerden cumartesiydi, saat ise aşağı yukarı akşam beş buçuk. Sorusu son derece haklıydı, pencereyi aralayıp evi havalandırmak isteyişi de öyle. Saatlerdir aynı

dosyalara bakmaktan beyninizden dumanlar çıkmaya başlamıştı ve biraz nefes almanız gerekiyordu ama sen alamıyordun çünkü bir şeyler bir kez daha seni boğuyordu.

Seninki düşüncesi ve bizzat kendisi.

Oysa iyi bir hafta geçirmiştik Çağla, enteresan, ama iyi bir hafta... Ahmet'in sana, bu kez *düşünülmüşlüğü* ile iftihar ettiği hediyesini, onun kibir olduğunu farkında olmadığı bir gururla takdim edişinden bir gün sonra, yeniden koşmaya başlamıştın mesela. *Tempolu yürüyüşe*. Senin için de enteresan bir haftaydı, seneler sonra spora dönüyordun. En kalın kıyafetlerini üstüne geçirip bereni ve eldivenlerini takıp sabahın köründe sahile inerken, aklını, nihayet yüzünü gösteren güneşin çeldiğini düşünecektin. Veya haftada sadece bir iki gün yoga yapmanın spordan sayılmadığını, arada bir sabahları erken kalkıp tempolu yürüyüş yapmanın sağlıklı yaşam için elzem olduğunu, hatta belki şart da olduğunu... Ne de olsa artık 30'dun.

Hava ummadığın kadar ılıktı o sabah, bundan tam bir hafta önceki o cumartesi sabahı. Yürüyüşünü yarıladığın, adımlarını yavaşlattığın ve Pom!'un önünden geçtiğin sırada saat belki ona, belki on buçuğa geliyordu. Sahil hareketliydi; yağmurlu beş günün sonunda nihayet güneşi gören mahalle halkının yaratacağı türden bir hareketlilik. Ama kapımızın önünde gördüğün kalabalığı yine de beklenmedik bulmuştun. İhtiyatlı adımların biraz daha yavaş katetmişti o son birkaç metreyi. Gördüğün manzara ise daha da umulmadıktı. Küçük bir kahve standı... Ne zamandır buradaydı? Nasıl haberin olmamıştı? Nereden olacaktı?

"Se-selam... Hayırlı olsun," dedin.

"Sana da."

Yürüyüp geçebileceğini nereden çıkarmıştın?

Seni, sadece içeriden bir anda fırlayarak gafil avlamakla yetinmiyorduk, Çağla, On Bir ile ben, görüyorsun ki formumuzdaydık. On Bir gelip ayağının dibine yatmıştı. Anlamayarak bana baktın. Burnun kızarmıştı.

"Koşuya başlamışsın..." dedim.

Sıcakla soğuk, bedenine eş zamanlı hücum ediyordu. Bereni çıkardın ve saçlarını karıştırdın. Burası artık kahve kokmuyordu. İyi olmuyordu.

“Yürüyüşe, diyelim... Arada çıkıyorum... Yani çıkacağım. Ama tabii sadece hafta sonları.”

Ahmet’le çıkmayacağın, çünkü onun uykusundan feragat etmediği ve etmeyeceği cumartesi sabahları, belki pazar sabahları... Söylemene gerek var mıydı? Hem var hem yoktu.

Güzel olmuştu burası. *Şirin*. Kahve olacaktı herhalde sadece, değil mi? Ne saçma bir soruydu, koskoca tabela asmıştık! *Filtre kahve. Espresso. Macchiato. Americano. Cafe latte. Flat white.* Basit. Kısa ve öz. Birkaç da küçük atıştırma... Anlıyordun. Ellerini ovuşturuyordun. Güneş gitmişti, belki birazdan rüzgâr çıkacaktı ve birden soğursan hasta olacaktın. Sağa sola sallanıyordun. Gitmekle gitmemek arasındaydın.

Hep bunun arasındaydık.

Telefonun çaldı. Montunun iç cebine erişmek için fermuarını açtın. Boynuna iki kez doladığın atkı başına bela oluyordu. Arayan her kimse o da aynısını yapıyordu. Sessize alıp telefonunu tekrar cebine koydun. Sana uzattığım kahveyi ancak fark ediyordun.

“A-aa... Peki, teşekkürler.”

Kahvenden bir yudum aldın. Bu bir espresso, macchiato, americano, cafe latte veya flat white değildi ama sen bir yudum *cortado* ile dudaklarından içine doğru akmaya başlayan geçmişin tadına yine de şaşıırıyordun. Çünkü geçmiş, Çağla, ne olursa olsun kapalı bir kutudur, kolay kolay açılacağını sanmadığımız bir kutu.

Yutkundun ve sessiz bir soluk bıraktın.

“Bu... yemek... yani davet işi...”

Kelimeler cümle olamamıştı ama sen de zorlamayacaktın. Devam etmeyip bana baktın. Sen benim gözlerime bakıyordun ama üst dudağında kâğıt bardağın bıraktığı o küçük, küçücük kahve damlası benim aynısını yapmamı zorlaştırıyordu.

“Evet...”

Çok.

“Evet, yani benim fikrimdi. Evet.”

Birbirimize baktık. Bu kez gözlerine bakıyordum çünkü dudğındaki o küçük, küçücük damlayı fark edip oradan almıştın ve artık bakabileceğim sadece gözlerin vardı, çok kolaymış gibi.

“Başarılısın,” dedin.

“Ne konuda?”

“Hayır demeyi imkânsız hale getirmek konusunda.”

O an seni hayal ettim, karşımdaki suretine bir de hayalin ekleniverdi; bir kış sabahı, üzerinde renkli pardösünle ve yağmur çizmelerinle ve bir elinde On Bir’in tasmaı, diğer elinde cortado’yla, o kapının önüne çıkaracağımız sandalyelerden birine ilişivereceğın ve dudğının kenarına kendisini yine bırakacak olan o damlayı alırken bu kez sadece gülümseyeceğın, gülümsemekten başka hiçbir şey düşünmeyeceğın o anın hayali.

Her şey daha da zor oldu.

“Bir akşamlığına bu mutfığı yönetmenin,” dedim, sana doğru eğilerek ve gözlerimi kaçırmadan, “beni boşamak kadar sıkıcı bir aktivite olduğunu sanmıyorum.”

Gözlerini kaçırdın. Muhtemelen sana da bana olduğu kadar kolay olduğundandı ama bu bir alışkanlık meselesiydi Çağla, alışılıyordu, sen de alışırdın.

Aperitif: *Somon tartar. Avokado, armut püresi ve çıtır pirinç yatağında, susam yağı ve soya sosuyla lezzetlendirilmiş.*

İlk servis: *Fesleğenli Panna Cotta. Nar ekşili roka üzerinde, balzamik sirke topları, parmesan çıtırları ve karamelize cevizle beraber.*

İkinci servis:

Üçüncü servis: *Tereyağında ıstakoz. Tatlı patates püresi ve arpacık soğanında sotelenmiş ıspanak kökü, turp ve pancar yatağında. Haşlanmış asparagus şeritleriyle.*

Tatlı: *Zencefilli, tarçınlı cheesecake. Keçiboynuzu unuyla yapılmış glütensiz bisküvi tabanı üzerinde, bal-limon soslu. (Küçük kardeşe saygı duruşu / abla selamı.)*

İkinci servis?

Sebzeli lazanya. İçeriği *halen* tartışmaya açık. Tekrar ıspanak olmaz. Pazı belki. Kereviz? Havuç... Havuç çok beklendik. Peki, yerine ne? Bezelye? Istakozdaki pancarla bezelyenin yeri değişse nasıl olur? Ve sürprizli bir malzeme daha... Senin özel tarifin olan sebzeli lazanyayı, herkesin bildiği bir şey olmaktan çıkaran bir şey... Haşlanmış balkabağı belki? Gün kurusu? *Lahana turşusu?*

Restoranın önünde karşılaştığımız cumartesi gününün akşamına doğru, bana menü için önerilerini göndermeye başlamıştın. Bu konuda, haftalardır henüz *açmayı* dahi başaramadığımız dava için çalıştığımızdan daha iyi çalışıyorduk. Acaba aramızdaki iş birliğinin düzlemini mi değiştirmemiz gerekiyordu? Belki de adliye koridorları yerine yemek salonundan mutfığa açılan koridoru yürümek konusunda daha hevesliydin, ya da acaba beni boşamak mı istemiyordun? Gerçi sana bu konuda haksızlık yapmamalıydım; günlerdir tekne konusunun halledilmesi için Meg'le yazıştığınızı biliyordum ve Amerika'daki sözüm ona değerlendirme eksperlerinin gereksiz prosedürlerini hızlandırmak konusunda, her biri itinayla cevapsız bırakılan e-mailler göndermekten başka bir şey gelmiyordu elinizden.

Halledilmeyen işler her zaman olduğu gibi canını sıkıyordu ve bana sorarsan sana bu süre zarfında halledebileceğin bir iş çıkardığım için bana müteşekkik olmalıydın. Ama bana sormuyordun. Sana çıkardığım işin *uzmanı* olmama rağmen bana sormuyordun. Düşünüyor, vazgeçiyor, yeniden düşünüyor, fikir değiştiriyor, dönüp dönüp başa sarıyor ve kabul etmesen de eğleniyordun. Bu yüzden sana karışmıyordum. Nasılsa sonunda karışırdım. Zamanlama her şeydir, Çağla, bunu bildiğimin o sırada farkında değildim ama biliyordum.

Sen de biliyordun elbet. Zaten zamanlamalar senden sorulurdu. Hiç yoktan kucağına düşen bu *hediye*'nin hakkını vermeye baş koymuştun bir kere, gereğini yapacak ve yaptıracaktın. Pom!'da sabahları mutfağı kaçta açıyorduk? Dokuz? Tamam, provalar için altı buçukta orada olurdun. Malum, senin de bir işin vardı; bakman gereken davalar, yeri geldiğinde boşaman gereken müvekkillerin... Ayrıca, öncelikle malzemeler konusunda da anlaşmalıydık. Bir: Malzemeler toptancılardan mı geliyordu, günlük mü alınıyordu? Hangilerini, nerelerden seçiyorduk? Herhalde bu işe dün girmediğimiz için tüm bunların olması gerektiği şekilde yapıldığına *güvenebilirdin*, ama ideal dünyada pişireceğin sebzeleri bir bir elinle seçmenin, domatesleri koklamanın, avokadoları mıncıklamanın ve peynirleri tatmanın tercih sebebi olduğunu söylemene gerek yoktu. Ve fakat vakit de yoktu. Bu bağlamda, her şeyin önden hazır olması şarttı. Istakozları kıskaçlarından kırıp bağırsaklarını *senin* temizlemen gerekmeyecekti herhalde, değil mi? Istakozların kıskaçlarından kırılmadığını bilmediğin için, gerekmeyecekti tabii. Sorun yoktu Çağla. Pom!'un cefakâr mürettebatı bu günler için değilse neden vardı?

Tartarı, panna cotta'yı, cheesecake'i ve istakozu —evet, birkaç saat evvel senin için kırılmış, temizlemiş, kaynar suda haşlanmış ve şoklanmış istakozu— belirlediğimiz reçetelere uygun şekilde hazırlayıp, gerekiyorsa yeniden hazırlayıp ve gerekiyorsa tekrar hazırlayıp en iyi hallerine getirmeyi başarmıştık. Kabuklu deniz mahsulü alerjisi geliştirmemize yetecek kadar çok istakoz pişirmiş olabilirdik; eserlerini cadde üzerindeki dükkân sahiplerine ikram etme fikri bu yüzden çok makuldü, üstüne üstlük sana bir sürü hayran da kazandırmıştı. Bizim de bir hafta boyunca neredeyse her sabah fazla mesai yapmamıza değdiği kesindi, tariflerinden bazılarını menüye eklemeyi sahiden düşünüyorduk. *İzninle*. İznini alırız diye tahmin ediyorduk Çağla, Pom!'un cefakâr mürettebatı ve ben, ne de olsa artık hepsiyle kaynaşmıştın. İnsanların kaynaşması için soğuk kış sabahları altı buçukta ayağa dikilmek gibisi yoktur.

Sabah altı buçuk ve bazen de akşam altı buçuk.

Lazanya kalmıştı. Lazanya sona kalmıştı. Sırayı inatla lazanya getirmiyordun. Sebzeli lazanya *senin* icadındı; diğerleri de öyle elbette ama dürüst olalım, onların nihai reçetelerini birtakım pazarlıklar sonucu beraber belirlediğimizi kabul ediyordun. Lazanya ise senindi; *senin imza tabağın*, senelerdir yaptığın şey, denenmesine bile gerek olmayan, çalışan bir formül. Denenmesine gerek olmamasından başlayarak, lazanya konusunda *seninle* taban tabana zıt fikirdeydik. Öncelikle, bana göre lazanyanın böyle bir menüde yeri bile yoktu. Benzer bir alternatif konusunda ısrarcıysan bir ravioli, tortellini düşünebilirdik ama lazanya? Tatlı patates püresi, arpacık soğanında sotelenmiş ıspanak kökü, turp ve pancar yatağında ıstakozun yanında lazanya? *Sebzeli lazanya*? İçinde eser miktarda dil balığı veya karides kullanmaya bile onay vermiyordun.

Kavga etmemek için ikimiz de lazanyanın peşini bırakmıştık. Bıraka bıraka, bir cumartesiye diğerine bağlamıştık. Ve davet pazar akşamıydı, artık bir tam günümüz bile yoktu ve sen o cumartesi sabahı saat altı buçukta beni aradığında, restorana *gelemeyeceğini* söylüyordun. Hatta belki pazar da gelemeyeceğini söylüyordun. Belki davetin iptali bile söz konusuydu.

Tahmin edemeyeceğim kadar önemli bir işin çıkmıştı.

Tahmin edemeyeceğim kadar önemli işini tahmin de etmek istemiyordum zaten Çağla. Durum tahammül sınıırımı aşmıştı ki tahammül sınıırımın bu kadar yere yakın olduğunu da ben tahmin etmiyordum. Önemli işini bana açıklamaya da niyetlenmiştin aslında. Ama seni buna öyle pişman etmiş olacaktım ki durumu bana son dakika haber veriyor olmanın sana verdiği sıkıntı ve mahcubiyet, anlayışsızlığım hatta düpedüz kabalığıma duyduğun öfkeye bırakmıştı yerini. Anlatmana gerek yoktu Çağla, tamamdı, istiyorsan iptal ederdik, anlatmana gerek yoktu ve *o kadardı*. Telefonu kapatmıştım.

Beni yeniden aramamıştın bile, aramamakta haklıydın. Babanın cuma akşamı hatırlı bir müvekkilinden son dakika devraldığı

ve pek çok sebepten dolayı almaktan başka çaresinin olmadığı bir sözleşmeyi, pazartesi sabahına kadar satır satır düzenleyip teslim etmen gerekiyordu. *Senin* düzenlemen gerekiyordu çünkü bu konuda en iyisi sendin, baban senden başkasına güvenmiyordu. Günlerdir hazırlandığın, başta ihtiyatlı, hatta düpedüz mesafeli yaklaşıp da artık açık ve net olarak hevesli olduğun, aileni ve bütün yakın arkadaşlarını, içine sinerek ve gönül rahatlığıyla davet ettiğin bir organizasyon yerine, bütün hafta sonu bir sözleşmeyle uğraşmaya bayılmadığını tahmin etmek zor değildi. Ama ben zordan anlamıyordum. Hödüklükten başka hiçbir şeyden anlamıyordum. Telefonu suratına kapatmıştım.

Bu yaptığının nedenini düşündüm Çağla, düşünmedim değil... Hatta o kadar çok düşündüm ki yardımcı şefim bana sonunda “Sıkıntı yok abi, bugün biz hallederiz,” deyip beni mutfaktan çıkarmak zorunda kaldı. Bir restoran mutfağı, “Bugün üstümde biraz kırıklık var,” deyip ekilebilecek bir işyeri değildir, bir cumartesi akşam yemeği servisi hiç değildir. Ama üstümde biraz kırıklık yoktu, içimde çok kırıklık vardı ve çıtırtıları telefonun ucundan hiç istemesem de belli ki duyuluyordu.

Sebebini biliyordum. Vazgeçebilmene kıızıyordum. Bunu isteyip istememeni, bunun elinde olup olmamasını, hatta bunun seni üzüp üzmemesini bile umursayamıyordum çünkü vazgeçebilmen bütün mantığı öldürüyordu. Yokluğun içinde mantık yaşamıyordu. Yine yaşamıyordu. Yaşamaz. Yıllar sonra, sadece sana ve bana ait olan bir dünya yaratmıştık biz, beraber. Yarattığımız, beş servisten oluşan bir menü değil, küçük bir dünyaydı, küçücük, görünür ama görünmez, duyulur ama duyulmaz, bilinir ama bilinmez bir dünya ve sen o dünyadan yürüyüp gidiyordun. Yürüyüp gidiyordun çünkü gidebiliyordun. Değer verdiğin, sadece elinin tuzunu değil, ruhunun bir parçasını kattığın; sabahın altı buçuğunda sadece gelmediğin, *ait de olduğun* o küçücük yer, kalbine çok yakındı. Ama yine de bir telefon aramasıyla yürüyüp gidebileceğin kadar da uzaktı. Sebebi bu kadar basit ve zordu.

Anlıyordum ama anlamak yetmiyordu. Yine yetmiyordu. Asla yetmez.

“Şu pencere biraz aralık kalsın,” deyip gitti Duygu. Perdeleri de ardına kadar açmıştı ama senin bunun farkında olduğunu sanmıyordum. Yanında kalıp sana sözleşmede yardım etmek isteyen kardeşine gitmesini söylemiştin çünkü onun o akşam katılacağı bir doğum günü partisi vardı. Duygu’nun bir hayatı vardı ve bu, senin hayatının sorunuydu. Ben senin sorunundum ve kalbine yakın o küçücük yere kazık çakmış duruyor, okuman gereken yüzlerce sayfadan, çözmen gereken onlarca davadan daha fazla canını sıkıyordum.

Salonun yeterince hava aldı. Akşam iyiden iyiye bastırmıştı. Çıkan rüzgâr perdelerini belli belirsiz hareket ettiriyor, sokağın başındaki lambadan içeri vuran cılız ışık göğsünün üstünde solgun gölgeler oynatıyordu. Yerleştiğin koltuğun köşesi çökmüş gibiydi, kim bilir kaç saattir o köşede debeleniyordun. Etrafına sarı, mavi, gri klasörler, inceli kalınlı kitaplar yığılmıştı. Sağın solun, içinden nasıl çıktığını bilemediğim, sadece adının *evraklar* olmadığını bildiğim evraklarla doluydu. Bilgisayarını bırakmış, dosyalardan birini kucaklamıştın. Gözlüğün burnunun ucundaydı ve muhtemelen artık başını ağrıtıyordu.

Bütün bunları hayal etmiyordum Çağla. Edebilirdim de, bu da benim için abes veya tuhaf kaçmazdı. Ama bütün bunları görüyordum. Dar bir sokak ve birkaç apartman uzağımdaydın sadece, hatta o kadar bile uzağımda olamıyordun.

Çok geçti. Olamıyordun.

• ve ben izafiyete âşıktım •

İlk zil sesinde, çöpü çoktan kapıya çıkarmış olduğunu düşündün. İkincisinde alt katta oturan yaşlı amcanın yine yanlışlıkla senin ziline bastığını. Üçüncü çalışında “Yemek falan da söylememiştim ki!” dedin, biraz da hayıflanarak. İçinin kazındığını fark ettiğinde, kapın dördüncü kez çalışıyordu. Saatlerdir bir şey yememiştin, miden gurulduyordu ve muhtemelen sersem kuryenin teki, sana ait olmayan bir siparişi inatla sana getirmeye çalışıyordu.

“Sersem kurye” olurdu. Kabul edebilirdim, bana uyardı. Sadece, öncelikle kapıyı açman gerekiyordu ve bir de beni içeri alman, çünkü karnını doyurabilmemiz için önce elimdekileri pişirmemiz gerekiyordu.

Karmakarışık bir ifadeyle bana baktın. Şaşkınlık? Değil. Öfke? Tam sayılmaz. Bıkkınlık? Beklenebilir, yine de kuşkulu. Geliyorum deyip sözünü tutan bir kazanın enkazıymışım gibi bana bakıyordun. Belki de en doğru tanıımı buydu. Kurye değil, enkazdım. Sana poşet poşet harabe taşıyordum, belki el atardın ve kurtarırdık.

Hiçbir şey demeden bir adım geri çekildin. Aralık kapıyı ağır ağır açtın. İçeri yürümemi bekliyordun ama bende bunu yapacak cesaret kalmamıştı; hepsini köşedeki bakkalda, apartmanın kapısında, merdivenlerde döküp saçmıştım, poşetler yıkıntı doluydu ama cesaret yoktu.

Yine de sanırım buna kendin karar verecektin. Poşetlerin yarısını alıp içeri yürüdün. Peşinden gelip gelmediğime bakmadın çünkü bende kalmayan sabır sende belli ki hiç yoktu.

“İşim hâlâ bitmedi,” dedin, tezgâhın başında, arkan dönük. Bu bir beyan mıydı, sitem miydi, hayıflanma mıydı, bilmiyordum; *hepsi* demek en kolayıydı. Poşetleri, senin elindekileri bıraktığın tezgâha bıraktım. İlk kez gördüğüm mutfağın, ilk kez görmediğim, saatlerdir izleyip durduğum salonun kadar dağınıktı. Salonunu saatlerdir izleyip durduğumu söyleyip aklını hepten bulandırmaya niyetim yoktu. Ama bunu tahmin etmediğine ya da bilmediğine nedense emin olamıyordum.

Yanımdan öylece yürüyüp mutfaktan çıktın. Salona geçtin. Hiçbir şey olmamış gibi koltuktaki dosyaları ittirip az önce kalktığın yere oturdun ve bacaklarını kaldırıp başını dizlerine yasladın.

“Hiçbir boku becermiyorum.”

Neden böyle düşündüğünü bilmiyordum Çağla, çok şeyi beceriyordun. Misal, dünyanı bir gecede savaş alanına çeviren bitmek bilmez sorumluluklarının, hayatın sana durmaksızın dayattığı sayısız imtihanın, yıllar sonra bir gün karşına “Beni boşaman gerekiyor,” diyerek çıkan *benim*, öfkemin, kırgınlığımın, her şeyin hakkından geliyordun. Muzaffer bir savaşçıydın sen çünkü savaşın kendisini, beni bitiriyordun.

“Lazanyayı beceriyorsun,” dedim.

Ellerini yüzünden çektin ve başını kaldırıp bana baktın. Gülüyordun. Gülüyorduk çünkü yapabilecek daha iyi bir şey yoktu.

Lazanya hariç. Lazanya hep vardır.

“Lazanyayı becerebildiğimden bile şüpheliyim artık.”

“Sorun değil çünkü lazanyayı bugün ben yapıyorum.”

Elbette buna itiraz ettin. İtiraz etmeyi hâlâ çok iyi beceriyordun, inatçıydın. Lazanya senin işindi; bana bu davet için bu konudaki meziyetini henüz kanıtlamamış olsan da –hatta davetin kendisini bile artık veremeyecek olsan da– lazanya senindi, senin işindi, beceremesen de onu sen yapardın.

“Gerçekten bugün bu işleri tamamlayamayacağını mı düşünüyorsun?”

Önündeki dosyalara bakıp sıkıntıyla bana döndün.

“Hayır... Hatta aslında bitti sayılır ama...”

İçine sinmiyordu. İçine sinmiyordu çünkü istemeden, aklın orada değil başka bir yerdeyken yaptığın işler içine sinmez senin.

“Yine de yarını iptal edelim diyorsun...”

“Demek istemiyorum...”

Ama diyordun çünkü o da içine sinmiyordu. Hazır olmadığını düşünüyordun.

Hangimiz, neye hazırдық ki?

Seni ikna etmek kolay olmadı ama başardım. İhtiyaç duyduğün şey bir uzlaşmaydı; çetin bir pazarlık, güç de olsa müşterek şartlar üzerinde ikimizin de anlaştığı bir mutabakat. El sıkışmak... Mutabakat şuydu: Bir saat boyunca seni rahat bırakacaktım. Bitti sayılan işinin bir saat içinde bittiğine ikna olurdun ama bunun için senin de aynısını yapman, yani beni rahat bırakman gerekiyordu. Aç olduğunu biliyordum ama bir saat mutfağa uğraman yasaktı. Sana getirdiğim parmesan, biberiye ve zeytinli çıtırlarla yetinmen gerekiyordu. En sevdiklerindi ve fırından henüz on beş dakika önce çıkmışlardı. O çıtırlara burun bükebileceğini sanmıyordum.

Yaklaşık yarım saat sonra, sabrın tükendi. Bir tepsi krakeri tüketmiş olman da olasıydı çünkü stresli zamanlarda midedeki kurtlar evrim geçirir; bunun değiştiğini sanmıyordum. Ne değişiyordu ki? Üzerine kapattığım salonun kapısını açmış, fakat bir sonraki engele takılmıştın. Kilitlendiğini bile belki bilmediğin mutfak kapısındaydın ve açmazsam kötü olacağını söylüyordun. Kötü olabileceği doğrudu, hakkını vermeliyim; kapıyı kilitleyebilirdim ama fırından yükselen o yoldan çıkarıcı kokunun sana doğru süzülmesine engel olamazdım. Bundan sonrasının işken ceye girdiğini söyleyerek biraz şımarıyorsan da, haklıydın.

Yine de beklemek zorundaydın.

Pes edip salona döndün ama kaderine boyun eğdiğini söylemek zordu. On-on beş dakika sonra yanına geldiğimde etrafı toplanmış, dosyaları düzenlenmiş, kitapları kaldırılmış buldum; sense pencerenin önünde dikilmiş, dışarıyı izliyordun. Elinde, nereden bulduğunu bilmediğim bir kahve fincanı vardı. Buz gibi olmuş kahvenin dibini içtiğine bakarsak, saatler öncesinden kalmış bir zifti tüketiyordun. Kaderine boyun eğdiğini söylemek zordu çünkü elinden aldığım fincanı umursamadığın gibi, üstündeki düğmeli pijamanın yakasına ilıstirmeye çalıştığım ama bir türlü orada durmayan ve kayıp düşen bez peçeteyi de umursamıyordun. Yemek vakti gelmişti ama senin inadının vakti yoktu. Sınırı da yoktu.

“Açlıktan mevta oldum ve seni protesto ediyorum, diyorsun...”

Gözlerini devirdin ve tısladın. “Sıkıntıdan patladım diyorum!” Hâlâ bana bakmıyordun.

Seni kendi haline bırakıp mutfağa dönmek herhalde en iyisiydi. Böyle yan yana boş boş dikilerek ancak lazanyayı soğuturduk. Ayrıca suratımdaki “pişkin” demeye bin şahit istemeyen gülüşü görmesen de olurdu, nasılsa sen peşimden gelene kadar ben de onu toplayıp kaldırırdım.

Mutfak penceresinin önündeki tepsiden yükselen duman, aralık camı buğulandırıyordu. Buzdolabının ağır, tekdüze motor gürültüsü, evin sessizliğini dolduruyordu. Dolapların içinde sağa sola kaymakta olan tencereler tavalar, yerlerine yerleşiyordu. Salonda pencereler kapanıyor, koltuk minderleri silkeleniyor, tüller örtülüyor, perdeler çekiliyordu. Ayak seslerin yaklaşıyordu. Geliyordun.

Mutfağa girip bana bakmadan, hatta lazanyaya da bakmadan balkona doğru yürüdün. Kapıyı açtın. İçeriye akşam rüzgârıyla doldurdun. Sonra yanıma geldin, tezgâha yaslandın ve kokusunu içine çektiğini görmediğimi umduğun tepsiyi yan gözle süzmeye başladın. Tedirgin ama titremeyen parmaklarını saçlarının arasına geçirmiş, benden belli ki bir açıklama bekliyordun. Ama sanma ki ben de senden bir tane beklemiyordum.

Saçlarından, teninden yükselen o incecik, tatlı tuzlu koku, nasıl oluyordu da bütün bu koku cümbüşünü bastırıyordu?

“Tamam... Güzel görünüyor, kabul. Üstü de çok iyi kızarmış... İnşallah reçetesini verirsin de, yarın ben de yapabilirim!”

Sesindeki iğneler tenime batıp çıkıyor, bedenimde görünmez delikler açıyordu. Ve açılan deliklerimden içeri sadece ve sadece yükselen kokun doluyor, hiç iyi olmuyordu.

“Önce bir tadına bak da...” dedim, tepsiyi işaret ederek, “kendi reçetenden ona göre vazgeçersin.”

Tepsiyi tezgâhtan aldın ve masanın üzerine koydun. Mutfağı beklemediğin kadar derli toplu bulmuştun ama takdirini beyan etmeyeceğini ikimiz de biliyorduk. “Ravioli diye tutturmaya devam edeceksin sanıyordum?”

“Üzerimde yeterince çalışıldığında baskılara boyun eğebiliyorum.”

“Baskılara boyun eğmiş halin bu mu?”

Lazanyayı kastediyordun ama bana bakıyordun. Benim neyi kastettiğimi ise kesinlikle bilmiyordun ama şaşırtıcı değildi, ben de bilmiyordum.

İki tabak çıkardım. Orta boy, oval olanlardan. Senin seçimin bu olmazdı, doğru. Sen gösterişli yemekleri daima büyük tabaklarda servis etmekten hoşlanırdın. Sana göre en üst raftaki büyük, kare şeklindeki, kırık beyaz tabaklar bu servis için en uygun olanlardı ama sen mutfak dışında pek zikredilmeyen ve birçoğumuzun da zaten benimsemeyi reddettiği altın kuralı –yuvarlak şekilli yiyeceklerin köşeli tabaklarda; kare, dikdörtgen şekilli olanların, mesela bir lazanya diliminin, yuvarlak tabaklarda servis edilmesi gerektiğini– bilmiyordun. Ya da belki sen de birçoğumuz gibiydin, gelenekseli benimsemişiyordun. Ben? Ben karışıkım... Daima olduğum gibi karışık. Servis ekipmanlarının biçim ve formlarıyla açıklanamayacak kadar karışık. Ve fakat senin seçim hakkın zaten yoktu, dolayısıyla bu varsayım lüzumsuzdu; sen sandalyelerden birine oturtulmuşun ve servisin yapılmasını bekliyordun.

Beklerken arzu edersen sofradaki pancarlı kış salatasından atıştırabilir –bunu hangi ara yapmıştım, asla anlamamıştın– veya şarabını yudumlayabilirdin. Bunlar da senin seçimlerin sayılmazdı ama ne yaparsın, bir mutfağa iki şef fazlaydı.

Lazanya dilimini önüne alır almaz bıçağı kapıp, kızarmış kabuğu kaldırdın. Niyetin katlarının arasını bir bir incelemek ve içine kuş kondurmadıysam ne kondurduğumu bulmaktı. Bu sofraya aç olduğun için oturduğunu unutmuş görünüyordun.

“Tabii ki bakmak yok.”

Bir kahkaha attın. “Oldu olacak gözlerimi bağlayıp kör tadım da yaptır istersen, ne dersin?”

Çok şey.

Ama basit bir *evet* de diyebilirdim.

Boynundaki, her nasılsa bir süredir düşmeden duran peçeteye uzandım. Peçeteyi zapt edemediğin gibi beni de zapt edememiştin ki bu artık biraz zordu, çünkü görmüyordun. Gözlerini gerçekten bağlamıştım. Ellerini ise bağlamış değildim, fakat sen gözündeki uyduruk bandı çıkarmaya nedense yeltenmemiştin. Söylemesi zor olsa da pes etmiş görünüyordun. Çok kolay olmuştu.

Geri gelip karşına yeniden oturduğumda –daha doğrusu karşına değil, *yanına*, çünkü ince uzun mutfağına dar ve yüksek bir masa ve yan yana iki bar sandalyesi sığıyordu– yüzünde muzip bir ifade vardı. Dudaklarına yerleşmiş alaycı tebessümü sanırım dişleyerek yok etmeye çalışıyordun ve gözlerinin bağlı olması, bana o ince kumaşın ardından hin bakışlar atmadığını göstermiyordu. Bir elini çenene dayamış duruyordun ve ne yapacaksam yapmamı bekliyordun.

Hiçbir şey yapamıyordum.

“Eee? Aç aç bekleyecek miyiz?”

Hiçbir şey yapamıyordum. Nedenini anladığını sanmıyordum. Nedenini anlamak için seni görmem lazımdı, *ben* olman lazımdı. Anlayamazdın.

“Fark ettiysen seninle didişmemeye karar verdim Sarp.”

Bana fark etmekten de söz etmemen lazımdı ama sanırım bu şekilde bir yere varamayacaktık.

Önündeki dilimden ufak bir parça kestim. Kokusunu takip etmiştin, ya da belki tabağa vuran çatalla bıçağın sesini; dudakların aralanmıştı.

“Hmm... Patlıcan. Patlıcan kullanmışsın. Acı da değil. Güzel. Ben genelde tercih etmiyorum. Acı oluyor çünkü...”

Sustun. Benimle didişmemenin karşılığının bu sinir bozucu sessizlik olmasını herhalde beklemiyordun.

İkinci parça.

“İspanak diyorum... Evet ıspanak. Pazı değil. Ama yine de bilemiyorum... Domates, kabak ve kırmızı biber de var elbette. Sarı da olabilir, ama bence kırmızı. Bunlar zaten basit.”

Üçüncü parça.

“Mantar koymamışsın. Ben severim aslında. Bence mutlaka olmalı, eksikliğini hissetmedim değil.”

Dördüncü.

“Ricotta. Ben aslında mozzarella da seviyorum. Tabii tercihen buratta. Ama elbette en çok ricotta yakışıyor. Üzerinde de parmesan var.”

Dudakların yeniden aralanmıştı. Müsrif olduğun kesindi veya fazla acıkmış, hızlı tüketiyordun. Birazdan doyacaktın ve oyun yarım kalacaktı, oysa bulmacanın kilit parçaları hâlâ eksikti ama oraya gelemiyordun.

“Evet?” dedim. “Bu kadar mı?”

Ellerini birleştirdin ve parmaklarını birbirine doladın. Sonra sağ elini yavaşça dudaklarına götürdün, alt dudağını parmağınla hafifçe sıyırdın ve işaret parmağını dişlerinin arasına aldın.

Acaba ne yaptığını düşünüyordun?

“Değil, ama zahmet olmazsa devam etmen gerekiyor şef. Yolla.”

Sana büyük, öncekilerden çok daha büyük bir parça uzattım. Ufak bir öksürükten sonra ağzındakini toparlayabilmeyi başarmıştın.

“Abartsaydın!”

“Bu son.”

Küçük bir öksürük daha. Ellerin yine dudaklarında. Bu kez tüm parmakların. “*Hepsini mi yedim?!*”

“Hayır, ama bu son. Bütün bir tepsiyi yedikten sonra, herkes içindekileri tahmin edebilir...”

Bildiğimiz Çağla, tam burada *ukalalığa lüzum yok* derdi veya dosdoğru çenemi kapamamı söylerdi ama bunun için ağzı fazla doluydu ve son şansını iyi değerlendirmesi gerektiğinin farkındaydı.

“Bir... bir şey var... ama bulamıyorum.”

“Paslanmışsın.”

Ağzın hâlâ doluydu. Ağır ağır, dura dura çiğnemeye devam ediyordun.

“Tatlı bir şey... Ama patates değil. Havuç değil. Bezelye değil.”

Sessizlik.

“*Hurma* diyeceğim. Abartı olacak ama... Senden beklenir.”

Sessizlik.

“Hafif bir acılık da mı var acaba? Böyle toz zencefil gibi... Ya da yok yok... O olsa baskın olurdu.”

Son yudumu da yutmak zorunda kaldın. Elin artık boştu, daha doğrusunu söylemek gerekirse ağzın boştu. Ama söylemek gerekir miydi, bilmiyordum. Sanırım kaybediyordun.

“Ya da...”

Ya da ben kaybediyordum.

“Mısır...”

Birden dudakların aralandı.

“Yok yok... Sen mısır sevmezsin.”

Dudaklarını hafifçe birbirine bastırdın.

“Zaten mevsimi de değil.”

Dilin ağır ağır dudaklarında dolaştı.

“Haşlanmış mısır alıp koyacak halin de yok.”

Dudaklarının kenarlarını yaladın.

“Bilmiyorum.”

Dudaklarını ısırdın.

“Cevap yok.”

Dudaklarının arasında bir boşluk kaldı. Boşluk kapanmıyordu. Yapboz eksik kalmıştı ve tamamlanmıyordu. Cevap yoktu çünkü tüm cevaplar, doğrular ve yanlışlarıyla birbirini götürüyordu. Sesler kesilmiş, rüzgâr durmuş, tencereler yerlerine yerleşmiş, buzdolabının motorunun uğultusu bile susmuştu. Susmuştuk. Kıpırdamıyorduk. Sadece birimizin gözleri kapalıydı ama ikimiz de görmüyorduk. Seni içinde bıraktığım kapkaranlık dünya, ıslak, aralık dudaklarının arasından bana uzanıyor; topyekûn yok olmak üzere olan bu dünyayı ısıtan, aydınlatan, var eden tek şey olan nefesin, beni içine çekiyordu.

Seni öptüm Çağla. Çünkü aksi, ölmek gibi bir şey olurdu. Ve bunu bildiğimi biliyordun çünkü bunu sen de biliyordun. Parmaklarımı saçlarına doladım çünkü bugün burada her şey bir kez daha başlamadan biterse, saçlarını koklamadan gitmek istemiyordum. Yeniden rüzgâr çıktı. Buzdolabının motoru uğuldamaya başladı. Tencereler yerlerine bir kez daha yerleşti ve mutfak kapısı arkamızdan çarptı.

Hiç gitmek istemiyordum.

Dudaklarım dudaklarına dayalı.

“Kestane püresi.”

Bacakların belime dolanmış. Gözlerindeki bandı sehpaye fırlatmışsın. Fısıldamıyorsun, sesin yüksek. Çok yüksek.

“Yarın ravioli yapıyoruz!”

“Ravioli! Şef... ŞEFİM! Ravioli hazır!”

Ayakta uyumayı bırakmam gerekiyordu. Ravioli hazırды. İçinde kestane püresi yoktu ama yaklaşık otuz masaya servis edilmek üzere süslenmeyi bekliyordu.

Telaşlı adımlarla mutfığa daldın. Saçların koştururaktan dağılmış, yanakların kızarmış, üstünde sana sıkı sıkı sarılıp bırakmayan annelerin, teyzelerin, yakın arkadaşlarının kokuları kalmıştı.

“Enfes kokuyor.”

“Biraz tevazu fena olmazdı!”

“Sen... sen enfes kokuyorsun...”

“Ben?”

“Şekerlenmiş deniz tuzu...”

“Deniz tuzu şekerlenmez.”

“Yanmış Hindistan cevizi...”

“Hayal gücüne bak!”

Hayal gücüne bakmamalıydım. Önümde gerçekler duruyordu. Sarımsak ve rendelenmiş parmesan şeritleri. Fesleğen ve zerdeçal. İnce öğütülmüş karabiber. Tabaklar neredeyse tamamdı.

“Ben yapabilirim. Hatta ben yapayım lütfen!”

Tabakların kenarına üçer damla gezdireceğimiz sosun kaynadığı tavalardan birini eline aldın. Fesleğen ve zerdeçal yeterince karışmış ve özdeşleşmişti ama aceleci hareketlerle sosu karıştırmaya devam ediyordun. Yüz hatların endişeyle gerilmişti. Parmakların titriyordu.

“Bana bırak.”

Düğmelerinin üçüncüsü sıkışmış. Açamıyorsun. Gülüyorsun ve kahkahaların işimize hiç yardımcı olmuyor.

“Tamam, bırak şunu... Bana bırak.”

Gözlerimizi kaçırdık. Sonra ellerimizi ve kendimizi. Hatıraların tazeliği ve bulaşıcılığı ikimizi de sersemletiyordu. Bir kez daha bir şeyler işimize hiç yardımcı olmuyordu.

“Misafirlerinle ilgilenmelisin.”

“Sen de ilgilenmelisin... Çünkü seni de merak eden çok.”

Beni de merak edenin çok olduğu doğrudur. Ama onlar Şef Sarp Kuzgun’u değil; konumu itibarıyla semtin son gözdesi olmaya aday, şanı birkaç hafta içinde kulaktan kulağa yayılmış, bir aylık cuma-cumartesi rezervasyonları şimdiden dolu bu restorana bir akşam yemeği için değil, *Çağla’nın Mutfak İstilasası*’nın davetlileri olarak gelmelerine aracı olan bu tuhaf yabancının ne menem bir tip olduğunu merak ediyor olmalıydılar. Zaten *mut-fak istilasası* da neyin nesiydi? Tutmuş bir yemek programı çıkması mıydı? Tam bir *Amerikan özentisi* olmalıydı bu adam; muhtemel bir gösteriş meraklısı, PR budalası. Eski köye yeni âdetler çıkarmaya, ithal fikirleriyle suyu bulandırmaya, düzene çomak sokmaya meraklı bir burnu büyük. Yenilikçi dünya mutfakı kisvesi altında moleküler gastronomi gibi zıvalıklara muhakkak bulaşmış bir *yıldız şef*, potansiyel *ne oldum delisi*. Acaba birazdan ne yiyeceklerdi? Aç kalırlar mıydı?

Saçmaladığımın farkındaydım. Kendimi kimsenin karşısına çıkmaya hazır hissetmiyordum.

Sevgilinin, senin için planladığı bir yemeğin davetlilerinin karşısına, *hiç*.

Ama elden gelen bir şey yoktu. Hangimiz, neye hazırдық ki? Hayata hazır olmak diye bir şey söz konusu değildi ve bunu sana bugün defalarca hatırlatmış olmam şimdi yetmiyor, kendime de hatırlatmam, hatta kendimi buna inandırmam gerekiyordu. Zordu. Salon kalabalıktı. Aslında restoranın kapasitesinin çok altında bir doluluktaydık ama ailen ve yakın arkadaşlarının tümü oradaydı; annen, baban, akrabaların, okul arkadaşların, iş arkadaşların, Ahmet’le ortak arkadaşlarınız ve birbirine durmaksızın geçen kesişim kümeleri...

Belki de gerilmeme gerek yoktu. Neticede hepinize yabancıydım.

Eşit derecede yabancı.

“Oooo! Günün gizli kahramanı da nihayet yüzünü gösterdi!”

Ahmet, Şen kahkahasını atarak yanıma gelip koluma girdi, beni ailenin –*ailelerinizin*– bulunduğu masaya götürdü. Seni mutfaktan çıkarıp ailenin yanına göndermiştim ve şimdi annenle Duygu'nun arasına yerleşmiş, benim geldiğimi görünce gülüşerek anlattığın her neyse bırakmıştın. Bana bakmamaya çalışıyor olmalıydın ama emin değildim, ben de sana bakmamaya çalışıyordum. Annen ve baban, Ahmet'in annesi ve babasıyla yan yana dizilmiş; evlatlarının ve müstakbel gelinlerinin –sen onların daima müstakbel geliniydin ağla, *müstakbel*, sonsuza uzanabilecek kadar esnek ve müstesna bir sözcüktür– bu mutlu günlerine aracılık eden adama şükranla bakıyorlardı. Ne kadar güzel bir fikirdi bu, daha önce hiç böyle bir deneyim yaşamamışlardı doğrusu. Çağla'ya yapılabilecek en hoş jestti de aynı zamanda. Yemek yapmayı ne kadar sevdiğin, hepsinin malumuydu. Henüz sadece başlangıçları tatmışlardı ama her şey mükemmel görünüyordu. Zaten ağla'nın maharetinden şüpheleri yoktu, profesyonel bir şefle bir araya geldiklerinde kim bilir ne şahane şeyler ortaya çıkmıştı. Tatmak için sabırsızlanıyorlardı. Ahmet bunu düşünüp ne iyi yapmıştı!

“Ahmet'in kim olduğunu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“O akşam... restorana getireceği kişinin ben olduğumu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Bu mahalleye taşınırken... karşı apartmanda benim oturduğumu biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Onca sene sonra buraya dönerken bildiğin herhangi bir şey var mıydı?”

“Hayır.”

“Peki bütün bunlara inanmamın kolay olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır...”

“Neden evlendin Sarp? Neden...?”

“Hayır. Şimdi değil.”

“Neden?”

“Neden?”

Biri gerçekten bir soru mu sormuştu? Şimdi, burada, gerçekten biri bana *neden* diye mi soruyordu?

“Oooo! Herhalde bir sır bu!”

Boğazımı temizledim. Masanın ucunda oturan genç kadının yüzüme diktiği meraklı bakışları fark etmek için gözlerimi birkaç kez kırpmam gerekmişti. Bir pus çökmüştü sanki buraya. Fazla mı sıcak olmuştu, havalandırma mı çalışmıyordu?

“Efendim? Pardon, duyamadım...”

“Neden döndünüz diyordum... yani Amerika’dan? Ne bileyim, New York’u falan bırakıp... Kusura bakmayın, böyle biraz münasebetsiz bir soru oldu galiba!”

Genç kadın bu kez tedirginlikle gülümsüyordu. Gerçekten ayıp ettiğini düşünüyor olmalıydı. Ya da belki sadece meraklı biriydi ve tekinsiz yabancıların hayat hikâyelerini dinlemeyi seviyordu, abisi Ahmet gibi.

“Kızım dur, darlama adamı, dakika bir gol bir! Bana bile çözülene kadar haftalar geçti,” dedi Ahmet. Bunu söylerken bana gülümseyip göz kırpmış, dostane olduğunu düşündüğü bir tavırla kolunu omzuma atmıştı.

Acaba *ne* bildiğini düşünüyordu?

Şartlar diyelim, denebilirdi buna, koşullar, durumlar, olaylar, hepsi birbiriyle aynı kapıya çıkan sebepler ve sonuçlar silsilesi... Hiçbiri de denmeyebilirdi. Sevdiği kadına neden başka biriyle evlendiğini söylemeyen bir adam, tanımadığı bir kadına neden her şeyi bırakıp geri döndüğünü söylemek zorunda sayılmazdı.

Herkese kibarca keyif ve afiyet dileyip, teşekkürlerini ve tebriklerini nazikçe kabul ederek yanınızdan ayrıldım.

Yerim burası değildi. Yerim, yan masada oturan tanımadığım dostlarının, öteki masada sessizce sohbete dalan tanımadığım akrabalarının, bir başka masada birbirleriyle neşeyle şakalaşan tanımadığım arkadaşlarının yanı değildi. Yerim hiçbirinizin yanı değildi. Benim yerim perdenin arkasıydı; sıcak, duman altı, keş-mekeş bir mutfak, iki kişilik dünyadan geriye kalan tek kişilik cehennem, ikiden bir çıktığında sıfır veren bir boş küme.

Yerim yalnızlıktı.

“Sarp! Gel gel, buradayız!”

Duygu ve Kerim kapının önüne çıkmışlar, ısıtıcılarının altında ve ayaklı iki dev küllüğün arasında sigara tütürmekten başka ne yapılabileceğini bilememişler gibi etrafı izliyorlardı.

“Bastı da içerisi beni biraz!” dedi Duygu. “Yani havalandırmada sorun yok, o anlamda değil de...”

“Kalabalıkta var kalabalıkta... Çok kalabalık!”

Evlenme teklifinin ardından gelen ilk aile meclisi, Duygu ve Kerim için sıkıntılı değilse de biraz meşakkatli geçiyordu. Etraf, sözün ne zaman kesileceğini, nişanın nerede yapılacağını, düğün için yaz başının mı yoksa eylül veya ekimin mi daha uygun olduğunu merak eden ve her bir serviste merakı katlanarak büyüyen aile bireyleriyle sarılıydı. Daha önce hiç fesleğenli panna cotta yemişler miydi mesela da onu bırakıp *nişan yemekli mi olsun, yemeksiz mi* tartışması yapıyorlardı?! Düğün menüsü konuşmaktan neredeyse önlerindeki şahane ıstakozu soğutuyorlardı! Ravioli harika görünüyordu ama daha fazla duramayıp kapının önüne kaçmışlardı mecbur, inşallah biraz kalırdı da sonradan tadarlardı. Tatlı neydi? Cheesecake? Büyük bir *düğün pastası müzakeresi* tetikleyeceği kesindi bunun, biraz daha burada oyalansalar en iyisiydi. *Çağla'nın Mutfak İstilas*, müstakbel karı kocanın iki kişilik çatısının altına onlarca kişinin sığışmaya çalıştığı bir stres mülakatı olup çıkmıştı! Sahi, Çağla neredeydi? Seneler içinde bir

şekilde bertaraf etmeyi başardığı *kendi* iki kişilik çatı baskısından arınmış dinginliğinin içinde, huzurla içkisini mi yudumluyordu?

Bu kısmı benim abartmamdı Çağla, Duygu'nun veya Kerim'in değil, bizzat benim. Seni görmedikçe saçmalıyor, seni gördükçe daha da saçmalıyordum.

Oysaki senin içeride huzurla içkini yudumlamaktan çok uzakta olduğunu tahmin etmem zor değildi, ağzına herhangi bir şey koyduğun bile kuşkuluydu. Durmadan bir masadan ötekine koşturuyor, herkesle tek tek ilgilenmeye çalışıyor, ikide bir mutfağa dalıyor ve "Ne yapabilirim?" diye soruyordun. Büyük, çok büyük bir enerji vardı sanki içinde; her bir zerrenden saçılan, insanı sana yaklaştırmaya, dokunmaya korkutan bir elektrik... Belki de sadece ben korkuyordum. Ahmet korkmuyordu, hatta böyle korkularının katiyen olmadığını cümle âleme sergilemekte beis görmüyordu.

Kaşla göz arasında beline dolanan eli...

Saçlarının arasına apansız geçiveren parmakları...

Bir şey fısıldarken kulağına üflediği nefesi...

Parmaklarının ucuna, şakaklarına, başını çevirdiğinde ortaya çıkan ensene hesapsızca değen dudakları...

Seni bitiriyordu.

Beni bitiriyordu.

Beni bitiriyordu.

Beni bitiriyordu...

İçeri girdim. Ortalarda yoktun. Ahmet de ortalarda yoktu. Çıkıp gitmiş olamazdınız herhalde. Olabilir miydiniz? Hayatta hiçbir şeye hazır olunamazdı, evet, ama insan hazır olamadıklarının açtığı hasara bir yere kadar tahammül edebilir; acı bir yerden sonra bünyeye sığmaz, taşınmaz, içeride soğrulmaz olur. İçeriye sığmıyordu. İçeriye sığmıyordum. Boş tabaklar toplanıyordu. Çatal bıçaklar yenileniyor, kahve-çay tercihleri soruluyor, arka tarafta cheesecake'ler dilimleniyor, üzerinde sosları gezdiriliyor, salon-mutfak trafiği olağan düzeninde, herhangi bir aksamaya uğramadan akıp gidiyordu.

Ben akamıyordum. Gidemiyordum da.

Dışarı çıktım. Bu kez mutfağın arkasındaki dar alana. Kapı ağzına. Günler evvel beni burada başka bir kadınla görüp dikenlerini çıkardığın kapı ağzı. Günler sonra burada başka bir kadınla olmadığım, çünkü seni, sadece *seni* beklediğim o dar aralık. Bu kez gelmiyordun ama bu bilincin, bekleyeni bekleyişinden vazgeçirdiği nadiren görülür. Bekleyiş, afyonların en izafi olanıdır. Sadece âşıkınız kafa yapar.

“Buradan sonra... bende toplanınız diye konuştuk...”

Ve bazen, gerçekten yapar.

“Sarp?”

Beni nerede bulacağını iyi kavramıştın. Bu kavrayışın seni benim yanıma getirme sebebi ise benzer şekilde izafi duruyordu; kurduğun cümlelerin kime, ne ifade etmesi gerektiği muallaktaydı. Alışmaya çalıştığın bir fikri sesli söyleyerek pekiştiriyorsun gibi geliyordu bana daha çok, buradan sonra sende toplanacak birilerine katılmamı istiyor olamazdın.

Ama istiyordun.

Amacın eziyeti büyütmek olamazdı Çağla, olmadığını biliyordum. Eziyet mutsuzluk değildi, yatay ve dikey eziyetten söz etmek istemezdik, misal; eziyetin yeryüzünde kapladığı mevcut hacmiyle seni de beni de boğmaya yettiğini biliyorduk. Ama boğulmak da izafi bir durumdu gel gör ki; nefes almadan da yaşayabildiğimizi görmüştük biz bugün, soluğumuzu saatlerce tutarak hayatımızı devam ettirebiliyorduk. Herkesin yüzüne bakarak yalan söyleyebiliyorduk, çünkü hiçbir şey söylememenin yalanların en büyüğü olduğunu gönül rahatlığıyla kabul etmiş durumdaydık. Gönül rahatlığıyla gönül kırıyorduk.

Biz, Çağla, yıllar sonra bir kapı aralığında durmuş birbirimizin gözlerinin içine bakıyor ve onca seneye, onca yaşanana, onca yaşanamayana rağmen *birbirimize* hiçbir şey söylemiyorduk.

Gönül kırmışız çok muydu?

“Oğlum bunlar yıkılıyor ya! Üstelik ben patlamış mısır sevmem bile!”

İyi bir aşçı olabilirsiniz. İnsanlara, tahmin edemeyecekleri kadar kısa süreler içinde, tasavvur edemeyecekleri kadar zor koşullar altında, herhangi bir yerde yiyemeyecekleri –ve yemeyi hayal de temeyecekleri– türden yaratıcı ve lezzetli tabaklar hazırlayabilecek maharette bir aşçı da olabilirsiniz. Yine de en büyük övgüyü *o tabaklar* değil, tasavvur edilemeyecek basitlikte olanlar alır. Ortalamayı sevmeye meyilliyizdir çünkü. Bilindik olana, sebebini sorgulamadığımız olağan, tabii bir düşkünlüğümüz vardır.

Ahmet sehpadaki büyük kâseyi iyiden iyiye önüne çekmiş, hardallı parti patlağını akşam yemeğinin altıncı servisiymişçesine tüketmeye odaklanmıştı. *Hardallı parti patlağı* senin icadındı; en azından ismi sana aitti, pek çok isim gibi, tarifi ise ortak buluşumuzdu. Bir yerlerde görmüş de olabilirdik, boş boş bira içmekten midemizin gevrediği bir akşam düpedüz uydurmuş da olabilirdik, dünyanın en basit reçetesiydi –üzerinde tereyağı, hardal, esmer şeker ve tuz biber karışımı gezdirilip fırına atılmış patlamış mısır, fındık, yer fıstığı ve çubuk krakerler– ama önemi yoktu.

Kendini herkese sevdirebiliyordu.

Senin evine gelmiştik Çağla. Yemek sonrası içkisi. Aile büyükleri ve iş arkadaşları uğurlandıktan sonra geride kalan çekirdek kadroya ait muhtemel bir ritüel. Ve çekirdeğin içindeki yabancı madde olarak, ritüelin içindeki aykırılık olarak ben. Ve buraya gelmeme pişman edecek çok sebep varken hepsinin karşısında duran, her şeyden ağır çeken sen.

Geldiğime pişman değildim. Varlığım yadırganmıyor, neredeyse kutlanıyordu. Herkes çok eğlenceli bir akşam geçirmişti benim sayemde, beklemedikleri kadar ilginç bir deneyim olmuştu bu. Kerim’e göre özel gün sürprizlerinde çıtayı Everest’e çıkarmış olmam, şeflik gibi *seksi* bir mesleği olmayan –acaba şefliği

ne sanıyordu?— ortalama erkek birey adına hiç hayırlı olmamıştı ama olsundu, yiğidi öldürüp hakkını vermeliydi; eserin sahibi sen olsan da resmin içindeki yiğit olarak bana teşekkür ediliyordu. Fakat senin de gönlün yapılıyordu derhal elbette; hatırın için üniversite zamanında Nevizade’de yediği midye dolmalar yüzünden hastanelik olduğu günden bu yana ağzına deniz mahsulü sürmeyen Kerim bile ıstakoz yemişti seneler sonra, mesela! Duygu bütünüyle glutensiz bile olmayan cheesecake’e bayılmış, tarifini istiyordu. İkisi bütün akşam cebelleştikleri gergin ruh halinden tamamen sıyrılmış gibiydi. Durmadan gülüşüyorlar ve bize kendimizi yaşlı hissettiriyorlardı.

Ahmet’e göreyse mutfakta yarattığın harikalar bir tür rüşt ispatıydı, senin adına ve senin yerine ele güne karşı taşıyacağı bir iftihar nişanesi. Anlamsız bir gurur kaynağı. Anlamsızlığı yanlışlığından değil, senin buna bütünüyle tok olmandan; Ahmet’in övündüğü şeyi övünülecek bir meziyet değil, içinde kendini bildin bileli gönlünce dolaştığın bir dünya olarak özümsemiş olmandan ileri geliyordu. Bundan sonra sana kendini mutfağa kapattığın zamanlarda tek kelime etmeyecekti Ahmet, ha şa! Yeteneğinin de azminin de önünde saygıyla eğiliyordu. Elbette benimkini de unutmayacaktı. Şu lezzetsiz çubuk krakerleri ve tadı samandan hallice olan popcorn’ları resmen şahesere dönüştürmüştüm, dahası var mıydı? Cevher denen şey böyle bir şeydi demek. İkna olmuştu. Hatta dahasına bile ikna olmaya hazırdı: Bir gün avukatlıktan sıkılırsa, Çağla’yı benim yanıma gönül rahatlığıyla çırak olarak verebilirdi, bugüne bugün Çağla bunu kıvrılabileceğini ispatlamıştı. Herhalde mutlu da olurdu.

Kıvrırabilir miydin Çağla?

Mutlu olur muydun?

“*Souschef*,” dedim.

Ahmet şöyle bir duraksadı.

“Şefin yardımcısı...” diye araya girdin. “Şefin yardımcısına... *souschef* deniyor.”

“Çıracak değilim diyorsun! E haklısın tabii aşkım, benim ayıbım!”

Ahmet ayağa kalktı ve yanağına büyük, sulu bir öpücük kondurdu. Hükümran bir komutan gibiydi bu gece; toprağını karış karış gezen, hudutlarına dikenli teller çeken yağız bir savaşçı gibi. Hep mi böyleydi yoksa içgüdüleri ona bu akşam mı devriye gezdiriyordu? Ya ben? Hep mi böyleydim yoksa üstümdeki yok olup gitme arzusu bu akşam mı o hudutları tanımayı reddediyor, yıkıp dökmek, taşıp gürllemek, parçalayıp yok etmek istiyordu?

Henüz bir gün önce onun oturduğu koltukta biz oturuyorduk Çağla, oturuyorduk ve oturmuyorduk, çok abes bir soruydu.

Yerimden kalkıp mutfağa gittim. Ahmet’in neredeyse tek başına bitirdiği hardallı parti patladığından kaldıysa içeri götürebilir veya dağılmış bulaşıkları halledebilir ya da gecenin başında kokteyl mi yapsak diyerek çıkardığımız ama vazgeçtiğimiz içki şişelerini ve meyve sularını yerlerine kaldırabilirdim. Ya da içeri hiç gitmeyebilir ve artık her bir santimetrekaresini bildiğim, çok iyi bildiğim, ezbere bildiğim ince uzun, biraz sıkışık ama yeterince geniş mutfağında sonsuza dek kalabilirdim. Burası yemek pişirmek için, kokteyl hazırlamak için, bir lazanyanın katlarını keşfetmek için çok sıkışık, ama ikimize ait bir dünya inşa edip orada sonsuza dek yaşamak için çok geniş bir mutfaktı. Mutfak çok izafiydi Çağla, hayat çok izafiydi, sen çok izafiydin.

Ve ben izafiyete âşıktım.

“Üç kasa domates... İkişer kasa maskolin, akdeniz ve roka... Arpacık ve yeşil soğan... Enginar... Ama bir öncekiler gibi kılçıklı ve büyük olanlardan olmasın, dikkat edelim ona. Otuz tane, evet... Patates yazmamışız, zaten gerek yok... Meyveler için diğer depoya bakmam lazım. Bu arada, geç değil inşallah? Yani bu saatte aradım ama... Hazır envantere bakıyorken, bir kontrol edeyim dedim. Ama müsait değilsen söyle... Yoo... Yarın varım. Yarın varım... Restorana bir uğradım da... Yarın her zamanki

gibi... yani, *daha önceki gibi*, sekiz buçukta görüşürüz. Eyvallah. İyi geceler abicim."

Uyku tutmuyordu. Uykunun tutacağı yoktu ama bu saatin henüz dokuz buçuk olmasıyla alakalı değildi, uykunun bana bu gecenin herhangi bir saatinde uğrayacağını sanmıyordum. Restorana uğramıştım. Restorana uğramadan önce evinden çıkmış, apartmanın önünde, sokakta, merdivenlerde ezberden yürümüş, evime girmiş, bir süre hiçbir şey yapmadan oturmuştum. En son ne zaman hiçbir şey yapmadan oturduğumu hatırlamaya çalışmıştım. Hatırlamıyordum. Hatırlamak eylemiyle meşgul olmak istemiyordum. Kalkıp pencerenin yanında dikilmek, perdele-ri aralayıp aralamamak arasında gidip gelmek, ışığının sönüp sönmediğine, pencerenin tamamen kapanıp kapanmadığına, Ahmet'in evinden çıkıp çıkmadığına bakmak istemiyordum. Bakacak başka şeyler bulunmalıydı. Mesela derin dondurucu, et dolabı, kuru gıda deposu.

Pom! ıssızdı. Terk edilmiş bir muharebe meydanı gibi sessiz ve ürkütücü. Temiz, düzenli ve derli toplu. Enkazı kaldırılmış bir afet bölgesi gibi. Kanıtları temizlenmiş bir cinayet mahalli gibi. İstila edilmiş, yağmalanmış ve kaderine bırakılmış sahipsiz bir şehir gibi.

Buraya gelmenin iyi bir fikir olmadığının farkındaydım.

Envanter yapmaya başlamıştım. Pazar akşamının bunun için doğru bir zaman olmamasını umursayamıyordum. Çıkardığım eksiklerin zaten çoktan çıkarılmış, listelenmiş, hatta muhtemelen tedarikçilere geçilmiş olmasını da umursayamıyordum. Yardımcı şefimin buna rağmen beni dakikalarca sabırla dinleyip hiçbir şey söylememesini ve hiçbir şey söylemezken ne yapması gerektiğine karar veremediği birtakım dakikalar geçirmesini bile umursayamıyordum. Bu, çoktan geçtiğim, çok basit bir sınırdı Çağla. Sınırları, ihtimalleri ve sonuçları düşünmeden, hunharca geçiyordum.

Biraz daha oyalandıktan sonra restorandan çıktım. Havalandırmayı, depo kapılarını, dolap kilitlerini kontrol edip etmediğimi hatırlamıyordum. Hatırlamak meşgul olmak istemediğim bir eylemdi; hatırlamak yoktu, durmaksızın çekip gitmek ve gidecek bir yer kalmayana dek sürüklenmek vardı.

Eve geri geldiğimde saat sabah ikiye geliyordu. Sarhoştum. Nereden geldiğimi hatırlamak istemediğim bile doğru değildi bu sefer, sayısını istesem de hatırlayamayacağım kadar çok yere girip çıkmıştım. Yine de çıkamıyordum. Karanlık, derin bir girdap gibiydi bu; hangi deliğe girersem gireyim tünelin ucu yerin dibine çıkıyordu. İçeri girdim ve kendimi kanepeye attım. Işıkları açmadım. Işıkları düşünmek istemiyordum. Işıkları, pencereleri, perdeleri... Kendimi kanepeye attım ve uykuya daldım. İsmine uyku deyip geçmek zorundaydım zira daldığım karanlığı tarif edecek mecalim yoktu.

Dakikalar sonra –ya da belki saatler– bir ses geldi. Sesin kâbusumun katlarının arasından geldiğine emindim; bilinçaltım sonunda alarma geçmiş, uyuşmuş aklımı var gücüyle uyandırmaya çalışıyordu. Oysa çalan, kapıydı. Kapı çalıyordu. Ve kâbusum yeterince uzun sürmüş olmalıydı ki kapı artık çalmıyor, yumruklanıyordu.

İstediğinde elin, Çağla, çok ağır olabiliyordu.

Kapıyı açar açmaz –ki bu da biraz daha zaman ve birkaç yumruk almıştı– içeri daldın. Yüzünde endişe vardı. Endişe anbean dehşete eviriliyordu. Öfke, korku, sitem, şefkat, pişmanlık... Beni, içinde kopan fırtınalara şahit etmeye mi gelmiştin? Bütün bunlara yalnız başına katlanamıyor muydun?

Yoksa yalnızlığa mı katlanamıyordun?

“Neden öylece gittin Sarp?”

Hep o soru...

“Neden telefonunu açmıyorsun?!”

Açtığımda iyi şeyler olmuyordu.

Ve yalnız olan *bendim*, Çağla, senin arkadaşların, hep yanında olan dostların, geri döndüğün bir yuvan, kapısını kapattığında içeride kalan çünkü oraya ait olduğunu düşünen bir sevgilin vardı. Yalnız olan bendim; yalnız bırakılan ben, yalnızlığı yıllar önce bir tokat gibi suratına inmiş olan ve sırf o yalnızlık gitsin diye tanıdık kalabalıklar arasına karışmayı seçen ben. Yalnızlığın edilgen olduğunu sanıyordum oysa insanın kendi yalnızlığı hayatındaki en basit sabitlerden biridir. Yok edilemez, ancak yok olur.

Yok olmadıkça içime yerleşmiş, taşlaşmış yalnızlığımla sana bakıyordum. Bana sarılarak o taşı eritebileceğini düşünüyordun. Coşkun bir nehir gibi akıyor ve beni hızla aşındırıyordun. Kim bilir... Belki başarıydın.

• enkaz kaldırmak benim hayatımdı •

Teknenin piyasa değerine ilişkin belgelerin tamamlanması ile son şekline getirilen dilekçe ve protokol ektedir. Onayınızı takiben davanın açılması için işlemlere başlanacaktır. Dava Silivri Aile Mahkemesinde açılacak olup duruşma tarihi için 4-6 hafta arası bir süre öngörülebilir.

Dosyanın evreleri ile ilgili gelişmeler size yazılı olarak bildirilecektir. Herhangi bir sorunuz olduğu takdirde bizi aramaktan çekinmeyin.

Saygılarımla,
Av. Çağla Narlıoğlu

Kâğıdı tezgâha bıraktım. Kat yerlerinden çoktan aşınmış olan A4 kâğıdın kenarında köşesinde nereden edindiğini bilmediğim lekeler vardı. İki gündür benimle gezmemesi gereken her yeri gezmişti ve şimdi balzamik sirkeli sos kalıntıları içinde olan bir tezgâhta sürünüyordu. Nereden edindiğini bilmediğim lekelerine bildiğim bir leke eklenmişti ama fark etmiyordu; sen onu nereden edindiğini çok iyi bir bildiğin bir nefrete bulayıp göndermiştin bana, benim daha fazla lekelememe imkân yoktu.

Saat üçe gelmişti. Öğle servisi tamamlanmış sayılırdı. Dolu olan üç beş masa kalmıştı sadece; tatlı bir rehavet içinde ellerindeki kahve fincanlarıyla veya içki kadehleriyle oyalanan, kendilerini gündelik hayatın hayhuyuna kaptırmak zorunda olmayışlarının tadını çıkaran insanlar... Gündelik hayatın hayhuyuna kaptırmak zorunda olmayışlarını kısıkanıyordum, mutfakta üzerime alıp kendimi oyalayacağım iş neredeyse kalmamıştı ve karanlık beni çağırıyordu.

Telefonu elime aldım. Karanlık ekranı hâlâ karanlıktı. Beni sana bağlamıyor, seni de bana bağlamıyordu. Bu mutfakta, yanı başımda, nar ekşili roka üzerine balzamik sirke topları serpiştirdiğin günün üzerinden tam on gün geçmişti ve telefonunu açmıyordun.

Davetin ertesi günü, büroda işlerin yoğunluğuydu. O hafta sonu tamamlamış olman gereken dosyaya en son cumartesi akşamı, saat takriben altı buçukta bakmıştın ve o zamana kadar çıkarmış olduğun işe güvenmekten başka çaren yoktu. Babanın odasına gittin, biraz tedirgin ama daha fazla korkusuz. Dosyada hiçbir sorun yoktu ve baban sana defalarca teşekkür etmekten başka bir şey yapmamıştı. Kendi kendini yarı yolda bırakmış değildin işte, yine ve yeniden, ama normal zaten buydu Çağla, kendi kendini yarı yolda bırakmak benim meziyetimdir.

Pazartesi işlerin yoğunluğuydu. Başından aşkındı. Vaktinin tümünü alıyordu. Telefona ve onun ucundaki insana ulaşacak fırsatın yoktu.

Benim de yoktu, doğrusunu söylemek gerekirse. Senin telefona birkaç saniyeliğine bile olsa uzanamayan ellerin gibi, benim de ellerim tezgâhın üzerindeki bilumum işle doluydu. Soğanları benim doğramam lazımdı. Şoklanmış sebzeleri sudan benim geçirmem lazımdı. Etleri kemiklerinden, yumurtanın sarısını beyazından, risotto pirinçlerini içlerinde neredeyse hiç rastlanmamış olan taşlarından benim ayırmam lazımdı. Ellerim çok doluydu. Seni arayamazdım.

Söylenmemiş sözcüklerle, kurulmamış cümlelerle uzlaştığımız, sessiz bir anlaşma vardı aramızda. Birbirimizi aramıyor, sormuyor ve birbirimizle konuşmuyorduk çünkü konuşsak ne diyeceğimizi bilmiyorduk. Sessizliğimizi olağanlaştırmış, kanıksamıştık. Yapabileceğimiz sadece buydu.

Akşam çıkış saatine doğru, Ahmet büroya geldi. Veya *firenze red kırmızısı* cipiyle, kapına dayandı. Ortak arkadaşlarınızdan birinin bir sergi açılışı vardı ve çok yorgundun, biliyordu Ahmet, ama gitmezseniz çok ayıp olurdu.

Zoraki bir tebessümle Ahmet'e baktın ve pardösünü almak için portmantoya uzandın. Ismarlanmış nezaketini de giyindin üstüne, ince bir şal gibi boynuna doladın. Bu akşam gülümsemen lazımdı; bir şey olana dek, çok şey olana dek, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemen.

Çok beklemen gerekmiyordu.

Yolda telefonun çaldı. Telefonu Ahmet duymuyordu ama sen duyuyordun. Saatlerdir sesini duymaya korktuğun o karanlık kutu, ciğerlerinden sessiz ve ince bir hırıltı yükselen yaralı bir hayvan misali çantanın içinde titremeye başlamıştı.

O an, birden aklına düştü: Beklediğin şey olabilirdi bu; günlerdir gelmeyen haber, çözülmemekte inat eden o kördüğümün iplerinin nihayet gevşeyip dağılırken attığı sessiz çığlık... Arayan Meg olabilirdi ve açman lazımdı.

Düşündüğünde haklı çıkmıştın. Haklı çıkmış olmak bütün devrelerini aynı anda attırmış olmalıydı çünkü görüntülü bir çağrı olan o çağrıyı orada, öylece açiverirken düşünme eylemini hepten bırakmıştın. Telefonu açar açmaz Meg karşıdaydı ve sana tek soluk aldırmadan tekne işinin bittiğini müjdeliyordu. Piyasa bedeli nihayet çıkarılmıştı ama sıkı durmalıydın çünkü duyacaklarına inanamayacaktın. Yeşim, Sarp'ı *aldatıyordu*. Adam kadını düpedüz herifin tekiyle o tekne *basmıştı*. Tekne satılacak diye bu denli tutturması demek ki bundandı!

Dehşet içinde telefonu kapattın. Meg'e müsait olduğunda arayacağını söylemek için çok geçti ama edebildiğin son söz bu olmuştu. Şişhane'ye giden yol uzadı, uzadı, gözün gözü görmediği ıssız, karanlık bir tünel gibi uzadı. Ahmet de sen de tek kelime konuşmadınız.

Bundan sonra geçen zamanın tek yaptığı şey geçmek olmamıştı. Dakikalar seni delik deşik ediyor; saatler, içinden çıkamadığın ve debelendikçe daha da derinine battığın dipsiz bir kuyunun karanlığına gömüyordu. Öğrendiklerini, kendini, beni, Ahmet'i; hiçbirimizi nereye koyacağını bilemiyordun.

Neden saklamıştım senden bunu? Anlaşmalı boşanma deyip geçiştirmekte diretmem, sorduğun en ufak soruya karşı sergilediğim agresif tavır, takındığım neredeyse yırtıcı üslup, arkasında ihanet gibi bir sebebin yatmasından mıydı? Yine de, nasıl saklardım? Bu bildiğin, emin olduğun, inandığın her şeye aykırıydı. Sen benim her şeyden önce avukatımdın. Her şeyden önce avukatım mıydın? Her şeyden önce? Avukatım? Her şeyden önce olduğun şey –her şeyden önce olduğun *onca şey*– senden bütün bunları saklamış olmamı daha da kırıcı hale getirmekten başka bir işe yaramıyordu. Bütün bunları düşünmemek istiyordun. *Geçiştirmek*, benim yaptığım gibi. Yapamıyordun.

Bütün gece için içini yedi. Yapman gereken belliydi; bildiğin, emin olduğun, inandığın tüm o prensiplerin seni mecbur ettiği şey: Bu bilgiyi benimle paylaşmak zorundaydın. Sabahtan beri telefona uzanamayan parmakların bu kez seni bana ulaştırmak; kenetlenip kalmış dudakların, bana ne öğrendiğini söylemek zorundaydı.

Yapamadın.

Bildiğimiz, emin olduğumuz, inandığımız her şeye ihanet eden *bizdik*, Çağla. Ahmet'e sadece bize eşlik etmek kalmıştı.

Ertesi sabah koşuya gelip meseleyi *duyduğunu*, ne kadar *can sıkıcı* olduğunu tahmin ettiğini, ama hayatta her şerde de bir *hayır* olduğunu, istersem dava dosyasına bunu *ekleyebileceğinizi*,

ama tabii ki en iyisini yine *benim* bileceğimi söylediği için onu suçlayabilir miydik?

Suçlayamazdık.

Ahmet'i Ahmet olduğu için suçlamak olurdu bu, lüzumsuzdu.

Beni suçlayabilir miydik peki Çağla? Belki ancak sabaha karşı daldığın, belki sadece birkaç saattir yarım yamalak uyumakta olduğun uykunu sabahın altı kırk beşinde bölüp, içimden taşan tüm zehri sana döktüğüm için beni suçlayabilir miydik?

Suçlardık.

"Beni ne zaman aramayı düşünüyordun Çağla?"

"Benim avukatım sensin, değil mi Çağla?"

"Sen benim avukatımsan, bu davada olanı biteni senden öğrenmem icap ediyor, her boka burnunu sokan sevgilinden değil, öyle değil mi Çağla?"

"O övüne övüne bitiremediğin mesleki prensiplerine hayran kaldım doğrusu Çağla! Tüm davalarını böyle sevgilinle beraber mi görüyorsun sen, Çağla?"

"Bunu öğrenmenin üstünden kaç saat geçti Çağla? Kaç gün? Sevgilinle değil, müvekkilinle konuşmadan önce ne kadar beklemeyi düşünüyordun acaba, Çağla?"

"Bunu bilsen de bilmesen de bir şey değişmeyecek, anlaşmalı bir boşanma davası için fazla abartmıyor musun Çağla? Yoksa sizin gibiler o kabarık saatlik ücretlerinizin hakkını dedektifçilik oynayarak mı veriyor, Çağla? Bir yanda uğraşmaya tenezzül bile etmediği boşanma davasını sözüm ona sana 'paslayan' sevgilin... Bir yanda müvekkiliyle birlikte olup, üstüne de sevgilisine onun özel hayatını ifşa eden, prensip abidesi sen! Prensip abidesi Çağla! Bravo sana Çağla!"

Telefonu suratıma kapattın. İkimizin de kulaklarında, lanet olası sesimin dinmeyen lanet olası yankısını bıraktın. Telefonu yüzüme kapattın ve bir daha açmadın. On gün oldu.

“Şef... Şefim!.. Geçen gün gelen bayan geldi. Dokuz numaradalar. Sana haber vermemi istedi.”

Önder işini iyi yapıyordu. Buraya başladığı ilk hafta önlüğünün eteklerinde bir oraya bir buraya sürüklediği miskin tavrından ve suratında istemsizce taşıdığı bezgin ifadeden kurtulmuş, restoranın temposuna ayak uydurmayı başarmıştı. Bir kadına *bayan* denmemesi gerektiğini hâlâ öğrenememişti ama her şeyin belli ki bir zamanı vardı. Bugünlük içecekleri dökmeden taşıması yetiyordu.

Üstelik şimdi, senin geldiğini haber vermişti. Bugünlük fazlasıyla yetiyordu.

Seri hareketlerle ızgara levreğin sosunu halledip mutfaktan çıktım. Mutfakla yemek salonunu bağlayan on adımdan ibaret koridor sanki kilometrelerce uzamıştı. Salona çıktım ve dokuz numaraya baktım. Geniş bir arkadaş grubunun içinde *müvekkilin* Nilay oturuyor, bana el sallıyordu.

Yanlarına gittim. Korkarım sadece bana arkası dönük olan iki kişinin de sen olmadığına emin olmak için yapmıştım bunu ama emindim de aslında, sen yoktun. Olsan bilirdim. Hissederdim. Anlardım.

İşte bu kadar kafayı sıyırmış durumdaydım.

Nilay beni görünce hızlıca yerinden fırladı ve seninle buraya geldiği gün giydiği spor ayakkabılarının üzerinde usulca zıplayarak yanıma geldi. Ne mutlu ki beni yakalamıştı. Bugün boş günüydü, yoga salonunda küçük tadilat işleri vardı, fırsat bu fırsat arkadaşlarını toplamış, yemeğe çıkmıştı. Ne kadar yoğundu böyle burası, gerçi şaşırılacak şey de değildi, yemekler, ambiyans her şey harikaydı! Ama geldiğinden beri arkadaşlarına öve öve bitiremediği şey, burada Çağla’yla yediği –dayanamayıp sonunda bir parça tatmıştı– sufleydi. Şekersiz 28 günü layığıyla şekerlendiren beyaz çikolatalı kestaneli sufle. Nasıl güzel bir şeydi o! Tadı hâlâ damağındaydı. Bu arada Çağla’ya da haber vermişti buraya gelirken tabii ama çok işi vardı maalesef, tahmin ederdim zaten ne kadar yoğun çalıştığını... Evet, kestaneli sufle diyordu.

Menüde yoktu, biliyordu ama bir şansını denemek istemişti yine de, belki Sarp şef onlara bir güzellik yapardı... Yapar mıydı?

Müvekkilin Nilay beyaz çikolatalı kestaneli sufleni istiyordu Çağla, senin çok yoğun olup gelemediğin yemeğin sonunda senin sufleni istiyordu. Kestaneli sufleni yapamazdım, hiçbir şeyi yapamazdım, hiçbir şey yapamazdım. Daha fazla yapamıyordum.

Aflarına sığınarak Nilay ve arkadaşlarının yanından ayrıldım. Kestane maalesef yoktu, sufle de maalesef yoktu ama en çok olmayan, sendin. Sen yokken hiçbir şey olmuyordu.

Restorandan çıktım. Büroya geldim. Kapıdan girdiğim sırada büyük bir ciddiyetle ekrana bakmakta olan Nesrin Hanım beni görünce genişçe gülümsedi. Burada beni gördüğüne sevinecek tek kişi olması beni üzüyordu. Onu üzecek olmak da beni üzüyordu. Birazdan "Çağla Hanım odasında ama..." diyerek başladığı cümlesinin devamını dinlemeyecek, odana dalacaktım.

Kapını açmadan önce hafifçe tıklattım. Sana neyin süresini tanımaya çalıştığımı bilmiyordum doğrusu, acaba o birkaç saniyeyi bir çeşit saygı veya nezaket emaresi olarak mı göreceğini umuyordum? Görmezdin. Benden saygı veya nezaket ummayı bırakmıştın.

Odana girdiğimde ayağa kalkmış, portmantoda duran çantana uzanmıştın. Sipariş ettiğin öğle yemeğinin geldiğini düşünüyordun belki, hatta bunu neden odana gelerek haber verdiklerini de belki düşünüyor ve anlamıyordun. Düşünerek anlayabileceğin bir şey değildik Çağla, seninle ben, anlamayacaktın, düşünmene gerek yoktu.

Arkanı döndün, karşında beni buldun. Ne düşüneceğini bilememiş, bakakalmıştın. Karmakarışıkydın. Bir şeyler hıncını, öfkeni, kırgınlığını bastırıyordu sanki. Bir şeyler bana duyduğun, duyman gerektiğini bildiğin nefretinle senin arana giriyor ve beni, ismini koyamadığım, ucunu bucağını bilemediğim yerlere sürüklüyordu. Yanımdan yürüyüp geçmeye kalktın ama kapıyı zapt ettiğimi görmüyor olamazdın. Sadece bana yaklaşmış,

nefesimi o tatlı tuzlu kokunla doldurmuş, seni bırakmamı hep-ten imkânsız kılmıştın.

Neden geldiğimi soruyordun. Seni bırakmamı söylüyordun. Ne işim vardı burada? Seni derhal bırakmalıydım. Duruşmayı bekliyorduk artık, yapacak bir şey kalmamıştı. Seni derhal bırakmam gerekiyordu yoksa kötü olacaktı.

Her şey zaten kötüydü Çağla, mümkün olamayacak kadar kötü, daha kötü olamayacak kadar kötü. Nesini görmüyordun?

Ama görmüyordun. Görmüyordun ve duymuyordun. Reddediyordun. Beni ancak böyle dinleyeceğini mi sanmıştım yoksa? Eline koluna yapışıp seni köşeye sıkıştırarak mı kendimi dinleteceğimi düşünüyordum? Öyle düşünüyorsam yanıliyordum çünkü kaba kuvvetle de dinlemeyecektin. Canını yaksam da dinlemeyecektin. Dinleyecek bir şey yoktu.

Canını yaktığımı mı düşünüyordun? Canını mı yakıyordum?

Ellerini bıraktım. Kollarımın arasından sıyrıldın ve odanın diğer köşesine geçtin. İstesen çıkıp gidebilirdin artık, kapıyı da seni de alıkoymayı bırakmıştım. İstesen çekip gidebilirdin zira hâlâ karşında dursam da görünmezdim ben; boşlukta sürüklenen, ağırlıksız, cişimsiz bir varlık.

Pencerenin pervazına oturdun. Sol omzunu cama yasladın ve dışarı bakmaya başladın. Başını ellerinin arasına aldın. Gözlerini ovuşturdu. Parmak uçların ıslandı. Seni ağlatıyordum.

Özür diledim. Günlerdir açmadığın telefonlarda, sana gönderdiğim ve okumadığın mesajlarda, her gün dakikalarca çalsam da gürültüsünden bir kez olsun bıkıp açmadığın kapının altından attığım mektuplarda dilemeye çalıştığım gibi, bir kez daha özür diledim senden. Ama parmak uçların ıslaktı. Özrüm her şeyi sadece daha berbat ediyordu.

Yanına geldim. Pencereye yaslandım ve karşına oturdum. Sana değmiyordum. Sense kalkmıyordun. Bana bakmıyordun. Görünmezliğimi belki sonunda kabul etmiştin. En azından bir konuda anlaşıyorduk.

“Hayvanlık ettim...”

“Gözüm döndü...”

“Sadece... bütün yaşadıklarımızdan sonra...”

Başını kaldırıp bana baktın. Göz pınarların kurumuş, bakışların ağırlaşmış, hafifçe düşmüş kirpiklerinin sadece küskünlük taşımaya mecali kalmıştı.

“Sorun da zaten bütün yaşadıklarımız Sarp... Hiçbirini yaşamamalıydık. Sen bana o söylediklerini söylememeliydin. Ama söyleyebildin çünkü söylediklerin *doğru*du. Haksız değildin ve bu benim suçumdu. Ve söylediklerini o şekilde... yüzüme tükürür gibi... benden iğrenir gibi söylemek de, senin. Durum buyken daha fazla uzatmamak en doğrusu.”

Ayağa kalktın ve kapıya yürüdün. Masanın kıyısına yaslandın geçerken, sendeledin belki, belki başın döndü, belki gözlerin karardı. Bilemedim. Sana dönüp bakamadım. Hiçbir şey yapamadım. Kapı kapandı. Gitmiştin ve enkazı kaldırmayı bana bırakmıştın. Biliyordun belki, farkında olmadan ya da olarak.

Benim bildiğim şeydi bu. Enkaz kaldırmak benim hayatımdı.

“Evet yaklaştım... Bak, gerçekten kıymetimi bil Arhan, çünkü böyle bir günde senden başka kimin hatırı için dışarı çıkardım bilmiyorum... Efendim?.. Bana uyar! Söyle Kenan amcama, babam biraz daha canıma okumaya devam ederse onun bürosuna geçiyorum, tamam, masamı ayırsın! Ahmet?.. Ahmet gelmiyor... Bir toplantısı olacaktı... yani var. Toplantısı var... Ben geliyorum, yetmiyor mu?”

Yetiyordu. Çok zor geçen bir haftanın daha da zor geçen bir cumasının sonunda tek arzun eve gitmekken, kendini aylardır görmediğin çocukluk arkadaşının doğum günü partisine giderken bulmuştun. Ve birazdan bir bara, katlanıp katlanamayacağını henüz bilmediğin coşkun bir kalabalığın içine girmek üzere

olduğunu düşünüyordun, oysa gerçekte neyin içine yürüdüğün hakkında en ufak fikrin yoktu.

Bar ufak sayılmazdı. Yüksek tavanlı ve havadar bir mekândı ve henüz soluk aldırmayacak kadar kalabalıklaşmamıştı. Erken gelmiş olduğunu düşündün birden, sabırsız ve telaşlı bakışların loş kuytularda tanıdık bir sima aradı ama bulamadı. Görüş alanına girmesini beklediğin kimseyle göz göze gelememiştin ve böyle bir günde, içinden çıkamadığın bütün sıkıntılarını sırtlanıp buraya gelmiş olma kararını belki de sorgulamalıydın. Omuzlarından tutup seni arkandan kavrayan ellerin sahibi olmasa, o an oradan çıkıp gidebilirdin bile belki. Ama hayat, Çağla, düşünmediğin kadar ince pamuk iplikleriyle bizi birbirimize bağlar çoğu zaman.

Ve o iplikler, düşünmediğin kadar sağlamdır bazen.

Arhan'ın seni tutup çekiştirdiği köşede, pek tanıdık olmasa da yıllar içinde edindiğin bir aşinalıkla bir yerlerden çıkardığın insanlar vardı. En az on senedir uğramadığın Heybeliada'daki yazlıkta geçen temmuz ve ağustosların silik anılarının kıyısında köşesinde kalan yüzler miydi bunlar? Belki, bir kısmı... O senelerden sana yadigâr kalan tek şey zaten Arhan olmuştu; meslektaş babaların çocukları olan ve o mesleğin, o babaların hayatlarını nasıl ambargo altına aldığına günbegün şahit olarak büyürken "asla sizin gibi olmayacağız" diyen ama günün sonunda ikisi de birbirinden cevval avukatlar olup çıkan Çağla'yla Arhan... Artık neredeyse doğum gününden doğum gününe görüşür olsanız da birbirinizin hâlâ en eski dostlarındandınız, çünkü geçmiş mahremdir ve mahrem her zaman eskiyip yıpranmaz, değeri bazen yıllandıkça katlanır.

Berrak, tatlı bir ev sahibesi edasıyla, aylardır nerelerde olduğunu sorarak yanına geldi. Kendi sevgilisinden daha işkolik bir avukat varsa o da sen olmalıydın, bu ne çok çalışmaktı canım!? Gerçi Berrak artık Arhan'ın sadece sevgilisi değil, nişanlısıydı da; bunun için onları ancak tebrik edebiliyor olmak seni utandırmıştı. Her ikisine sıkıca sarılırken belki sessiz bir törenle kendine de

ufak bir tebrik sunuyordun. Dertlerinden sıyrılıp başını biraz olsun kaldırıabilmiş olman ve zorla da olsa yüzünü hayata dönmen, en azından takdire şayan bir çabaydı.

Arhan ise işkoliklik konusunu kapatmaya niyetli değildi, zira Ahmet dururken bu yaftayı sizin taşıyacak haliniz yoktu. İki saat kafasını kaldırıp şuradan şuraya gelememişti bile adam, sahi yine neredeydi o? Elbette... Birkaç kilometre ötedeki bir balıkçıda, tahmin edileceği üzere, birtakım önemli müvekkilleri eğliyordu! Haber vermiştin ama herhalde, değil mi? Verdiğini söylüyordun, belki daha sonra uğrar diyordun, kayıtsız, yarım ağız... Arhan'ın, üstüne başına yapışmış bu müphem tavrı kurcalamaya kalkışacak gibi bir kaşını havaya kaldırmasına itirazın da anlaşılır bir itirazdı: "Hayırdır?" diyordun, pervasızca gülerek. "Ben varım ya işte! Ne yani, yoksa damsız almıyor musunuz?"

"Damsız almıyor olsak," diyordu Arhan ise, aynı şekilde gülerek, "bu sapları ne yapacaktık?"

Arhan'ın işaret ettiği köşeye baktın. Görmek istediğin son kişi olmam, orada durduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Geçmişin bağları pamuk ipliğinden değildi belki de; bir örümcek ağı gibi bizi çepeçevre sarıyor, demirden bir pranga misali dünden çekip bugüne zincirliyordu.

"Tamam, anladık, seninkilerin eline su dökemez ama şunu bir deneseydin be şefim! Ne o, yoksa avukatının yanında götü başı dağıtmak mı istemiyorsun?"

Arhan, bunları muhakkak satacak birini bulurum diyerek bardan iki eli dolu gelmişti. Bıkmadan bana tattırmaya çalışıp durduğu kokteyllerin sonuncusu bir çeşit *Whiskey Sour*'du. Fena olmadığını tahmin edebiliyordum ama bu gece ağır ağır sarhoş olma niyetinde değildim. O yolu kısa yoldan sek gitmek dururken, kokteyl içip ne yapacaktım? Nasılsa *avukatım* yanımdaydı.

Sarp'in Çilesi'ni bitiren *kutsal varlığın*, bebeklik arkadaşı Çağla çıkması, Arhan'ı epey eğlendiren, hatta memnun eden bir hadise olmuştu. *Sarp'in Çilesi* tabirinin sahiden yaratıcı bir tanımlama girişimi olduğunu ise göz ardı edemezdik: Yeşim'i topu topu üç kez gördüğünü söyleyerek Arhan'ı esefle kınayan Berrak ve açık kahverengi editör çerçevelerinin ardında gözlerini hafifçe kusan Baran da dâhil olmak üzere hepimizi alttan alta utançla gülümsetmiş olması, Arhan'ı bu yargısından rahatsızlık duymaması konusunda neredeyse haklı çıkarıyordu. Ne yapsaydı yani, Yeşim'e kanı bir türlü ısınamamıştı işte, onca yıllık *kardeşlerini* daha hayırlı birisine yâr etmek istemesi suç muydu? Sarp'in *tüyü bitmemiş* halini ve ne kadar *ince bir ruhu* olduğunu Mektep'li abilerinden daha iyi bilecek kimse yoktu herhalde! Sarp daha iyi birilerine layıktı, yalan mıydı?!

Mektep'li abileri tarafından ruhunun incelikleri övüle övüle bitirilemeyen müvekkilinin karşısında, barın çapraz köşesine yaslanmış, oturuyordun. Dümdüz bir çizgi halinde tuttuğun dudaklarının iki kıyısının belli belirsiz yukarı kalkışının, hiçbir şey ima etmeyen kibar bir tebessüm olarak kabul edilmesini umuyordun. Hiçbir şey ima etmeyen kibar tebessümünün, aklındaki soru işaretlerini yeterince iyi gizlediğini de ummaktan başka çaren yoktu.

Tüm bu insanların hakkımızda *tüm* bildikleri bu muydu? Tam olarak *ne* biliyorlardı?

"Ne kadar ince bir ruhun olduğuna geldiysek Sarp, ben müsaadenize içkileri tazeliyorum!" dedi Berrak. Sekerek yanına gelmiş, tabureni ters çevirmiş, seni de elindekini yenilemek üzere barmenin huzuruna almıştı. Tazelenmiş içkilerinizle çembere geri döndüğünüzde, Arhan'ın bayramlık ağzını açmak üzere olduğunu gören Berrak pes etti: "Tamam sen anlat, tamam! Dondurmayı anlat ama! Hem belki Çağla bilmiyordur."

Dondurma lafını duyan Arhan, şen bir kahkaha patlattı ancak bu kez tercihini, bu hikâyenin klasikleşmiş girişi olan

"*Bu Sarp yüzünden kaportayı bozuyorduk!*"tan başka bir cümleden yana kullanmayı seçti: "Tabii ya! Hem avukatın olarak Çağla'nın bilmeye hakkı var, değil mi? Senin orada yiyip içiyorsa falan!"

Dudaklarını birbirinden ayırdın. Alt dudağını dişlerinin arasına aldın. Gözlerini bir anlığına gayriihtiyari sana çevrilen bakışlardan kaçırırken, bar taburesinin arkasına yaslanmış, muhtemelen ne diyeceğini düşünüyordun.

"Bilmiyorum. Dondurmasını yemedim."

Gerçekten düşünmüş ve bunu mu bulmuştun?

Ve bunu söylerken gözlerini bir anlığına, sadece ufacık, belli belirsiz bir anlığına benim gözlerime değdirip kayıtsızca çekmeyi mi tasarlamıştın?

Bu beklenmedik tepki Arhan'ı yalnızca daha da eğlendirmeye yaramıştı, bana ne yaptığına değinmeye ise gerek bile yoktu. Arhan vakit kaybetmeden anlatmaya başladı: Bizim senemizde, Mektep'te, yani Galatasaray Lisesi'nde, iki alt sınıfta Buse diye bir kız vardı. Çok güzel değildi, ama nasıl anlatsa... garip bir *albenisi* olan, *havalı* bir kızdı. Snobun önde gideniydi işin aslı; burnu düşse bu pis deyip yerden almayacak türden bir tip, artık bu kadar yıl geçmişti, eğri oturup doğru konuşsalar iyi olurdu. "Bence o da beğeniyormuş kızı da dondurma yapamadığı için ligin dışında kalmış," diyerek söze atlayan Berrak'a aldırmaya niyeti yoktu Arhan'ın, beni işaret ederek "Tipim değildi hayatım, hem bu var," diyerek devam ediyordu. Bu dediği kişi; abilerinin cin fikirli küçük kardeşi, daha o zamanlar bile *bende şeytan tüyü var* diye bağırın *küçük artist* Sarp... Buse'ye yürümenin formülünü zaten bulmuştu. Gerçek bir formüldü üstelik bu, tamamen kendisine ait bir reçete: Parça çikolatalı, yer fıstıklı, vişneli dondurma. Ev yapımı. "Artist demeyelim şimdi, geleceğin ödüllü şefi diyelim," diyen Baran'a da göz devirip geçme ve devam etme niyetindeydi Arhan, halbuki ben geçemiyordum. Farkında olmadan hafifçe öne eğilmiş, sıkı sıkı bağladığın kollarını çözmüş, kadehini dudaklarına dayamış, oradan çekmeye çekiniyordun. Ser-

semliyordun. Gardın düşüyordu. Bir şeyler gevşetiyordu sanki seni; elindeki içki, buranın loş ışığı, insanların neşesi, gaillesizliği, rahatlığı... Bilmiyordun. Düşünmek istemiyordun. Gülümsüyordun ve görünsün istemiyordun.

Görüyordum.

“Bizim akıllı, işte...” diye devam etti Arhan, “dondurma yapıyor kız için... Çünkü kız çok seviyormuş dondurmayı... Yediği tek tatlıymış... Bir öğle arasında, kıza ikram edecek... Sadece dondurma değil, organizasyonun kendisi de fiyakalı ama bakın! Dondurma teneffüste evden aldırılacak, okula getirilecek... Bir aranjmanda, bir şeyde sunulacak!” Bu kez Arhan’ı bölen bendim, dakikalardır sessiz sedasız oturan ve dakikalardır tek bir şey yapan ben; seni izlemeyi bir an için bırakmış, gülüyordum. Sen de gülüyordun. Hepimiz gülüyorduk. Aranjman kelimesini en son nerede duymuştu acaba, çiçek yaptırırken mi?

Arhan bizi güçlkle de olsa susturmayı başardı. Berrak’ın yanı başında hâlâ kıkırdamasına engel olamıyordu ve en heyecanlı yerinde cıvıklık edip onu böldüğümüz için bize kızgındı ama bunun acısını nasılsa az sonra çıkaracaktı. Kız ne dese beğenirdik? Ne dese beğenirdik o kendini beğenmiş Buse, sahiden? Bu retorik değil, ciddi bir soruyu; Arhan sahiden soruyordu ve bütün dikkatini sana vermiş, sana soruyordu. Hikâyeyi tek bilmeyen sendin; dünün artisti/bugünün ödüllü şefinin avukatı, *Sarp’in Çilesi’ni bitirecek olan biricik kutsal varlık*, acaba senin cevabın ne olaydı?

Arkana yaslandın ve yutkundun. Durup beklemenin, cevapsız kalmanın, söyleyeceğin herhangi bir şeyden daha garip karşılanacağına inanmıştın her nedense. Ki bu nedeni elbet en iyi sen anlardın ama ben de anlardım. İnsanların, bilmedikleri o nedeni sorgulamaya başlamalarını istemiyordun, oysa büyük olasılıkla sorgulamazlardı. Yine de şu an olasılıkların önemi yoktu, olasılıklar sadece tümüyle ortadan kaldırılmak için vardı.

Düşünmeden atıldın: “Üstünde... *taze vişnesi* eksik... mi dedi?”

Büyük bir gürültü koptu. Gözlerin tedirginlikle etrafı yokladı. Hangi sakıncalı sırrı ortaya dökmüş veya neyi yanlışlıkla açmış olabileceğini merak ediyor, ama bir yandan da kesinlikle öğrenmek istemiyordun. Bütün bu insanlar neye gülüyordu? Dondurmanın üstündeki taze vişnenin, bilmediğin ne tür bir ikircikli anlamı olabilirdi ki?

“Vardı,” dedim, bütün bu keşmekeşi senin için bitirerek.

“Ne?” dedin, yüzün dakikalar sonunda nihayet bana dönük, bakışların ise karmakarışık.

“Vardı... Yani üstünde taze vişnesi *de* vardı.”

Bir sessizlik oldu. Sessizlik müziğin sesini, mekânın gürültüsünü, yanımızdaki hoparlörün kulak tırmalayan cızırtısını bastırdı. “Bak işte Çağla!” diye atıldı Arhan, yıllardır bu hikâyeyi anlatır dururdu ama iddiasını sanki hiç bu denli güçlü savunamamış gibi coşkun ve heyecanlıydı. “Bak işte gördün mü? Siz kadınların hayal güçleri sonsuz, beklentileri sınırsız, fethedilmeleri de imkânsız olanları makbuldür işte böyle hep!” Küçük bir es verdi. “Seninkisi de fena değilmiş yalnız!”

Hayal gücünü mü kastediyordu? Beklentilerini mi? Yoksa fethedilmenin imkânsız oluşunu mı?

Kaşların çatıldı ve gözlerin kısıldı. Parmaklarını birbirine doladın ve ahretlik soruyu sorma işi sana kalmışçasına keskin bir ciddiyetle öne eğilip dudaklarını araladın: “Neyini beğenmemiş o zaman, *yelloz?*”

Hayal gücü sonsuz, beklentileri sınırsız, fethedilmesi imkânsız tüm kadınların cehennemin dibine kadar yolu vardı. Ben seni, sadece seni hemen şimdi burada elinden tutup götürmek ve ikimizi sonsuza dek yok etmek istiyordum.

“Ya bozulmuşsa...” dedim, onun yerine.

Bir kez daha soru işareti dolu gözlerinle bana baktın. Her şeyi daha da zorlaştırmak mı istiyordun, bana bakmamalıydın. “Ya bozulmuşsa,” diye tekrar ettim, “buraya gelirken... ‘Eriyip

yeniden donmuşsa bozulmuş olabilir bu dondurma,' dedi... ve yemedi işte."

"Tabii olay burada bitiyor mu? Hayır!" diyerek sözü geri aldı Arhan. Sorun yoktu. Söz benden çıkmalı, hatta bu bahis mümkünse burada kapanmalıydı. Kapanmıyordu. "Geldi bu manyak, tutturdu hadi biz yiyoruz abi diye... Neymiş, hepimiz kızın gözünün önünde yiyecekmişiz dondurmayı, görecekmış o *şımarık* da, bilip bilmeden ahkâm kesmek neymiş!"

"Havalı Buse, şımarık Buse oldu bir anda!" diyerek kahkahayı basıverdi Berrak.

"Öyle deme ama Berrak, Sarp insaflıymış," dedi Baran. Bir editördü o, kelimelerin nüanslarına takılmasına şaşırıramazdık. "*Yelloz* da olabilirmiş."

Güldün. Sen artık sadece gülüyordun. Olan biten artık kontrolünde değildi ve olup olmamasını umursamıyordun. Kim ne biliyor, hangimiz neyi ima ediyor, düşünmüyordun ve bu gece herhangi bir şey düşünmeyi şu an itibarıyla bırakıyordun. Bana biraz müsaade deyip çantayı aldın ve seri adımlarla kendini dışarı attın. Dondurma hikâyesi çok tatlıydı ama senin biraz hava alman lazımdı.

"Dediğim gibi, yorgunsan hiç gelme Ahmet... Ben de çıkarım herhalde, çok kalmam... İyi, peki... Sen bilirsin... Görüşürüz."

Seni tekrar bulduğumda bir kez daha kapının önündeydin. Son bir saatte kim bilir kaç defa göz hizamdan kaybolmayı başarmıştın ama telefonda gelmemesini söylediğin fakat seni dinlemeyen Ahmet bu kez dikkatini dağıtmış olmalıydı. Kapıdaydın ve deli bir rüzgâr çıkmıştı. Üstünde ceketin dahi yoktu.

Yanına geldim. Telefonunun ekranını aydınlattın ve bir şeylerle oyalanıyor gibi görünmeye çalıştın. Mesajlarını açtın. E-maillerini açtın. Kesinlikle okumadığın, hatta muhtemelen

harflerini dahi seçemediğin birtakım dosyaları açıp kapadın. Yeterince hava almış olmalıydın. Bu eziyet bir son bulmalıydı.

“Naber?”

Sorumu duymuştun. Başını kaldırmadın ama gülümsüyordun. Sanırım kaslarını kontrol edemiyordun.

“Neyse... En azından kovmadın beni... Bu da bir şeydir.”

Başını çevirdin ama yüzün diğer tarafa dönüktü. Ceplerini karıştırıyordun. Sonunda paketi çıkarmayı başardın ve bir sigara yaktın.

“İçme o sigarayı desem, *bir siktir git* dersin ama, değil mi?”

Sanırım seni fazla zorluyordum. Bu kez kaslarını kontrol etmeye *çalışıyor* ama başaramıyordun. Gülümsemiyordun. Gülüyordun.

Rüzgâr hızını arttırdı. Herhalde ayazdı bu, hangi mevsimde olduğumuzu unutturmamaya inat etmiş bir ayaz; sigaranı senin yerine içmişti. Tüylerini diken diken yapmıştı. Üşüyordun, hatta donuyordun.

Ceketimi çıkarıp omuzlarına attım. Olduğun yerde dona-kaldın, sadece soğuktan değil, ne yapacağını bilememekten. Ellerin, belin, bedeninin hâlâ açıktaydı. Önüne geçip ceketin iki yakasını kavradım ve seni iyice içine aldım. Hâlâ hareket etmiyordun. Sahiden böylece kalır mıydın? Çekip seni kendime bastırsam da? Kollarımın arasına alıp sıkıca sarsam da?

Bir süre öylece durduk. Ne kadar durduk, ben saymadım, acaba sen saymış mıydın? Alnını göğsüme dayamıştın. Kollarını belime sarmıştın. Başını çevirmiş ve küçük bir kuş gibi iyice içeri saklanmıştın. Saniyelerden ibaret olamazdı bu, dakikalardan veya saatlerden de ibaret olamazdı. Birimsiz bir zaman ile ölçülebilirdi ancak, ama ölçmeye niyetim yoktu. Kıpırdamıyordun. Senin de yoktu niyetin.

Bir süre öylece durduk. Sessiz. Hareketsiz. Nefessiz. Soluk almıyorduk ama sanki gerek yoktu. Zamanın ölçülemeyen bir boyutunda normaldi herhalde bu.

Başını kaldırdın ve bana baktın, sadece bir saniyeliğine. Bir saniyeliğine, çünkü zaman akmaya başlamıştı. Bir saniye daha. Ve aralık dudakların mühürlenmişti. Kollarını çözdün ve geriye bir adım attın. Bir saniye. Ceketimi çıkardın ve boşlukta kalan elime doğru uzattın. Bir saniye daha. Gitmiştin. Kaybolmuştun.

Peşinden gittim. İçeride değildin. Kalabalığa bu kez karışamamıştın. Yeniden dışarı çıktım. Oradaydın. Kendini yandaki çıkmaz sokağa atmış, bir elinle duvara yaslanmış, dengenin bulmaya çalışıyordun. Diğer elinden tuttum çünkü düşecektin. Aksini iddia edebilirdin ama umursadığımı söyleyemiyordum. Elinden tuttum ve seni duvara yaslardım. Ne olduğunu bilmiyordum ama konuşmamız lazımdı.

“Bırak.”

“İyi olduğumuzu söyle Çağla, çünkü dayanamıyorum.”

“İyi olduğumuzu mu? İyi olduğumuzu?!”

“Evet iyi olduğumuzu çünkü biz ne olursa olsun kötü olamıyoruz.”

Meydan okur gibi bana baktın. Kötü olamayışımızla yenişmeye çalışıyordun. Akla mantığa sığmıyorduk ve birazdan seni öpmeme şahitlik edecek olan bu bomboş, ıssız, sidik kokulu koca sokak bize dar geliyordu.

“İyiyiz... Çok iyiyiz... İki haftaya duruşmamız var ve boşanacaksın... Tekne dâhil, her şey tamam!”

“Teknenin canı cehenneme.”

“Yeşim’e söylemek ister misin bunu?”

Susuyordum çünkü arkadaşımız sandığım bir adamla aylarca gözümün içine baka baka beni aldatmış kadına bile sövesim yoktu.

“Neden söylemedin bana Sarp?.. Neden söylemedin? Bana söyleyebilirdin... *Bana* söyleyebilirdin...”

Yüzümü ellerinin arasına aldın. Yanaklarıma değen parmakların öfkemden alev alev oldu. Parmak uçlarının temasıyla, sımsıkı

yumduğum gözlerimi aralayabileceğini mi düşünüyordun? Yanlış düşünmüyordun. Kötü olamıyorduk.

Olamıyor muyduk?

“Sana söyleyebilirdim, öyle mi Çağla? *Sana?* Her şeyi tepe-taklak edip, çekip giden sana? Beni sadece hatalardan ibaret bir hayata mahkûm eden *sana?*”

Dehşet içinde bakakaldın.

Ellerin dondu, gözbebeklerin dondu, her şey dondu.

Belki de yanıliyordum.

Belki de hep olduğu gibi ben yanıliyordum.

“Bir gece ortadan kaybolup...” dedin, ellerini benden çekerken.

“...Sırta kadem basıp...”

Parmakların uzaklaştı.

“...Günler sonra bana ‘evlendim ben’ diyen sendin Sarp.”

Buz gibi oldum.

“Söylesene bana, hangimiz cellat hangimiz mahkûm?”

- kurumuş bir kaktüsün öldüğü çok geç anlaşılır •

Berbat bir baş ağrısıyla gözlerini açmaya çalıştın. En az on iki saattir uyuyordun ama bu başındaki ağrıyı geçirmeye yetmiyordu. Uyanmana da yettiği söylenemezdi. Gözlerin açılmıyordu ve nerede olduğunu bilmiyordun.

Ya da biliyordun. Nerede olduğunu biliyordun ama bilmediğin şey başkaydı.

Burada *ne* arıyordun?

“Günaydın aşkım! Amma uyudun, bu ne uykusu böyle?” Ahmet yanına uzandı ve kolunu beline doladı. Nefesi, taze çekilmiş kahve kokuyordu. Seninkisi ise... “Gerçi o kadar içsem ben de akşama kadar uyurdum, sen de haklısın!”

Neden bahsediyordu?

Hızlıca yataktan kalktın. Üstünde kocaman bir tişört vardı. Ahmet’in şortunu da giyyordun. Saçların darmadağındı. Göz kapakların dahi acıyor, boğazın yanıyordu.

Ne olmuştu?

Koşar adım banyoya gittin. Canhıraş, senden geriye kalanları bulmaya çalıştın. Gömleğini, pantolonunu, ayakkabılarını, çantayı, telefonunu. Senden geriye *ne* kalmıştı?

Ahmet mutfağa geçmişti ve bayılacağını düşündüğü iki göz yumurtalı kahvaltını hazırlıyordu sana. Yanında greyfurt suyu. Taze nane ve maydanoz yaprakları. Ödem söktürücü. Ödemlerin sökülsün istemiyordun. İçin sökülüyordu, ödemlerine katlanırdın.

İçeride, Ahmet'in banyonun kapısına dayanmasını gerektirecek kadar çok oyalandın. İyi miydin Çağla? Hâlâ miden bulanmıyordu, değil mi? Bayağı karıştırmıştın tabii, olacağı buydu. Ardı ardına götürdüğün o devasa kokteyller –Ahmet'in geldiğinden beri sayabildiği kadarıyla en az üç tane–, miden ekşidiği için içtiğin iki şişe bira, biralar eşliğinde dakikalar içerisinde tükettiğin bir kâse patlamış mısır ve son olarak Ahmet'in elinden kاپıp kafana diktiğin viski. Öncesinde de bir şeyler içtiğin kesindi zaten. Babana söylemeliydi Ahmet, seni bir hafta daha bu kadar yorarsa alkolik olup çıkardın.

Başını kaldırdın ve ıslak alnını aynaya yasladın. Boş konuşuyordu. Matrak olduğunu sanıyordu ama sadece sinirine dokunuyordu. Yanında açma gafletinde bulunduğun o telefonda Meg'den duyduklarını, profesyonel bir avukatın –*ahlaklı* bir insanın– yapacağı gibi unutmak yerine seni hiçe sayarak müvekkiline, bana yetiştirdiği günden beri Ahmet'e kızgındın. Belki o günden beri kızgın değildin. Belki kızgın bile değildin. Ahmet'e artık kızamıyordun. Bitkindin, tükenmiştin, yalnızdın.

Üstünü başını toparlamayı başardığında kahvaltıya indin. Yumurta yiyecek gibi hissetmiyordun, feleğin sillesinin seni bütün gün tok tutacağını düşünecek kadar ayarın kaçmıştı. Hâlâ sarhoştun. Ayılmak istediğinden de emin değildin zira dün geceye dair Ahmet'in aktardığı kadarından fazlasını bilmen lazım görünmüyordu.

Bir saat sonra Duygu, beklediğinden biraz daha fazla telaş içinde, mahalledeki kafeye geldi. Telefon etmiş, onu oraya çağırmıştın. Sesinin berbat geldiğini söylüyordu ama bu kadar endişelenmesine ne gerek vardı ki, sesin berbat çıkıyor sayılmazdı, sorun daha ziyade *çıkılamasıydı*.

Evet, biraz içmiştin. Ayarı kaçırmıştın. Tek istediğin Arhan'ın doğum gününe gidip, bir-iki saat görünüp dünyanın en hayırsız arkadaşı olmadığını gösterip gönül almaktı. Orada, ismini dahi duymaya tahammülünün kalmadığı adamın yıllar sonra ortaya çıkan bir kayıp kardeş misali –ki *misali* bile sayılmazdı– karşına dikileceğini nereden bilebilirdin? Sadece birkaç saat öncesine kadar ismini dahi duymaya tahammülün yoktu ve fakat çiş kokulu bir sokak arasında kendisiyle neredeyse dudak dudağa, Ahmet'e yakalanıyordun.

Duygu'nun hikâyenin bu kısmına vereceği tepkinin büyüklüğünü tahmin etmen gerekirdi aslında. Ama sen bundan sonra olan biteni gecenin kalanı üstüne inen dev sis perdesi yüzünden hatırlamıyordun ki anlatacaktın? Ya öncesini? Çiş kokulu sokağı ve dudak mesafesini anlatır mıydın? Zahmet olur muydu?

Nesini anlatacaktın ki? Anlatacak ne vardı? Adam seneler önce bir gün ansızın girip darmadağın ettiği hayatından, bir gece aynı apansızlıkla çıkmış ve *evlendim ben* deyip ortadan kaybolmuştu. Bundan öte anlatacak ne vardı?

“Neden sormuyorsun?” dedi Duygu.

Neyi kastettiğini ikiniz de biliyordunuz. Cümlelerin bir nesnesi yoktu ama bazı cümleler nesne istemez.

Sen de istemiyordun. Konuşmak istemiyordun. O gece orada sorduğun sorunun bir cevabı varsa da duymayacaktın. O gece orada sorduğun sorunun *bir* cevabı yoktu ama cellat da şimdilik susmalıydı, mahkûm da susmalıydı. Bilanço basitti; bir avukat, bir müvekkil, ihanetler, ihanetler, ihanetler ve koca bir boşluk.

Ve iki cellat.

Ve iki mahkûm.

Şimdilik herkes susmalıydı.

“Yeşim de duruşmada olacak.”

“Biliyorum.”

“Anlaşmalı boşanma davalarında, anlaşmalı halin tarafların rızaları dâhilinde olduğunun görülmesi için koşulan bir şart bu...”

“Evet. Onu da biliyorum Çağla.”

O sabah bilmediğim bir şey söylemene imkân yoktu. *Bilmediğimiz* şeyleri konuşmama yönünde yaptığımız sessiz mutabakata, hayatımızda belki hiçbir sözü tutmaya göstermediğimiz özeni gösteriyorduk. İki hafta geçmişti ve sözümüzden çıkmak yönünde en ufak girişimde bulunmamıştık. İki haftadır konuşmuyorduk.

Tek bir istisna vardı. Bir gece önce beni aramıştın. Sessizliğe tanıdığın sürenin dolduğuna karar verdiğinde, duruşmaya on iki saatten az vardı. Sessizliğe tanıdığın süre dolmuştu çünkü mesleğine olan saygın, özsaygından ağır basıyordu. Basmasına izin veriyordun. Avukatlık vazifen bunu gerektiriyordu.

Telefon dördüncü çalışında açıldı. Sesimi duyduğunda kapatmak üzere olduğun anlaşılıyordu çünkü sesimi duyduğuna şaşır-
mış görünüyordun. Şaşır-*mış görünüyordun* zira sadece sesini duyurmaya değil perdenin arkasından çıkmaya da karar vermiştin. Aramızda birkaç yüz metre, iki apartman ve biri senin biri benim önümde hafifçe aralanmış tüller vardı. Ve dünyalar. Birbirimize dünyalar kadar uzaktık.

Duruşma ile ilgili kısaca konuşmak için aramıştın. İşin *lojistiğini* konuşmak istiyordun. Saat dokuzdaydı duruşma, herhalde unutmamıştım. Yeşim’in de orada olacağını ve bunun anlaşmalı boşanma davalarında, anlaşmalı halin tarafların rızaları dâhilinde olduğunun görülmesi için koşulan bir şart olduğunu söylemeye niyetliydin –ve bunun gibi başka *teknik* şeyleri– ama vazifen yarım kalmıştı.

Ahmet’in gelmesini belli ki beklemiyordun.

Ahmet, elinde bir şişe şarap ve çiçeklerle arabadan indi. *Beyaz zambaklar*. Işığının yandığını gördüğünde gayriihtiyari yukarı baktı ve seni pencerede buldu. Ahmet’in yüzüne geniş bir gülümseme yerleştiren, tatlı bir enstantaneydi bu; onu pencerelerde bekleyecek kadar çok özlediğini bilse belki elinde beyaz zambaklarıyla daha önce kapına dayanırdı.

En iyisi daha sonra konuşalım demek üzere bana döndün. Beyaz zambaklara karşı susuz kalmış, kurumuş salon kaktüsü... Bir umut biraz güneş alsın diye pencerenin önünde. Dikenleri sivri, içinde ne kadar su tuttuğu meçhul. *Yarın konuşuruz, duruşmaya giderken, bu arada nasıl gideceğiz, senin arabanla mı benimkiyle mi, yoksa orada mı buluşuruz...* Bütün bu teknik meseleleri halletmek için birkaç saniyen vardı ve bakışlarını çapraz daireye çevirmiştin, en az Ahmet'inkisi kadar gayriihtiyari bakışlarını. Ama bakışların benimkilerle buluşmamıştı. Kaktüs pencerenin önünde yoktu. Perdeler çekilmiş, ışıklar kapanmıştı fakat önemsizdi bu çünkü kaktüsler suyu tutar ama esas sevdikleri güneştir.

İşbu sebep —evet hâlâ *işbu sebep*, yanlış olduğunu biliyorum ve o zaman da biliyordum— avukatlık vazifelerini yerine getirmek duruşma sabahına kalmıştı. Sabah altı kırk beşte, yedide kapıda olacağını belirten bir mesaj yolladın. Saat tam yedide kapıdaydın. *Benim* arabamın kapısında. Meselelerden birini bile bertaraf etsen kârdı. Herhalde böyle düşünüyordun.

Yolda pek fazla konuşmadık. *Bunun aksini düşündürecek bir tavırda olmamamın önemli olduğunu* söylediğin kısmı atlıyorum. *Bu ile, anlaşmalı halin tarafların rızaları dâhilinde olduğunu* kastediyordun. *Sana bunun aksini düşündürenin ne olduğunu* sorduğumu da atlayabiliriz, zira sebebini soruyordum ama sebebini biliyordum. Sen de biliyordun. *Yaşadıklarınız*, diye cevap vermiştin, dümdüz kıpırtısız bir tonlamayla. Buna, *yaşadıklarımız sebebiyle buradayız* diye karşılık vermem seni şaşırtmamış mıydı peki? Ben Yeşim'in yaptığını *gizli tutmayı kabul etmiştim*, —her ne kadar gizli kalamamış olsa da— Yeşim de bunun karşılığında benim şartlarıma boyun eğmeye rıza gösteriyordu. Her şey işte bu kadar basitti ama bunları hatırlatmak da senin görevindi. Vazifendi. Avukatımdın.

Adliyeden içeri girdik ve beklemeye başladık. Yanına oturdum ve kokunu almamaya çalıştım. Deniz tuzu ve hindistan cevizi-ne karışmış zambağı duymak istemiyordum. Bir adım ötemde

hayalî zambaklar gibi kokuyordun ve benim dikenlerim, mayınlı bir bölgeyi çeviren dikenli tellere benziyordu. Su tutamamıştım. Güneş de tutamamıştım. Dimdik, yemyeşil ve sipsivri bir gövde de can çekişiyordum ama sen görmüyordun çünkü kurumuş bir kaktüsün öldüğü çok geç anlaşılır.

2013, Ocak.

Karlı bir New York akşamı. Belki sadece yağmurlu. Gününü bilmiyorum. Bilemem. Meg'le ders çalışıyorsunuz.

Meg'in salonundaki alçak orta sehpanın üstü kitaplarla dolu ama sadece kitaplarla değil. Zor geçen final haftanızın perişan kalıntıları, yüzeyi örten tiftiklenmiş bir yorgan gibi: Açılmış ama hakkı tam manasıyla verilmeden terk edilmiş abur cubur poşetleri, boş pizza kutuları, bira şişeleri, etrafa saçılmış kırıntılar. Bu ortama bayılmıyorsun ama bayılmadığın şeyler sıralamasında bu ortam çok alt sıralarda.

Meg, ara sınavlardan birinden aldığı nota kafayı takmış durumda. Daha doğrusu notunu hatırlamıyor ve senin hafızana güvenmemekte diretiyor. 78 aldığını söylüyorsun. Hafızan sağlam. Buna da bayıldığın söylenemez. Söylenemeyecek.

Üniversitenin intranet'inden kontrol etmeye karar veriyorsunuz. Notun 88 çıkması Meg için gecenin seyrini değiştirebilir. Gecenin seyrini değiştirecek şeyin on puanlık bir fark olduğunu sanmanız acıklı. Henüz bilmiyorsunuz.

Meg'in bilgisayarını açıp tarayıcıya girdiğinde, önünde bir sayfa açılıyor; bir Facebook sayfası. Alelade birilerinin alelade anılarını insanın üstüne gelişigüzel boca eden bir Facebook sayfasının öylesine açık kalmış olması da —öylesine değil, Meg bu sayfayı suçluluk içinde ve fazlasıyla yakından tanıyor çünkü— son derece alelade bir durum. Gördüklerin de alelade. Öyle olması için elinden geleni yapıyorsun.

Ama bazen, olmaz.

Yuvarlak bir yemek masasının etrafında toplanmış 7-8 kişi var karşıdaki fotoğrafta. Solgun bir ışık, rahatsız edici bir keşme-keş. Tokuşturulan kadehler. Atılan kahkahaların sessiz yankısı. Bir kutlama yapılmakta. Bir kadının elleri bir adamın boynuna –*Yeşim’in* elleri *Sarp’in* boynuna– dolanmakta. Bazı kördüğümle o kadar görkemli ki insanlar kutlanmaları gerektiğini düşünüyor. Bunu düşünüyorsun, ama sonra. Daha sonra. O an düşünmüyorsun. O an itibarıyla düşündüğün, hissettiğin, hatta görebildiğin bir şey yok.

Kördüğüm seni sağır ediyor. Kör ediyor. Bomboş ediyor.

“Çağla...”

Apar topar şimdiye dönüyorsun.

“Çağla, değil mi? Çağla tabii ya, başka *kim* olabilir! Nihayet tanışıyoruz *Çağla!* Yeşim ben.”

Sıcak bir şeyler almak için indiğim kafeteryadan döndüğümde, Yeşim yanında oturuyordu. Fazlaca kaynamış suda süratle acı-makta olan granül kahveyi sana uzattığımda, Yeşim bana bakıyordu. Amerika’daki restoranın duvarında birkaç ay asılı kaldıktan sonra kaldırıldığı yüklükten hâlâ çıkarılmamış olan çerçevenin içinde “*2016 yılının en hızlı yükselen şefi*” şeklinde nitelenmiş Sarp Kuzgun’un bu zifti içeceğine veya sunacağına, Yeşim ihtimal vermiyordu. Yeşim bütün bunları gerçekten yaşadığına da muhtemelen ihtimal vermiyordu.

“Ne acayip ya! Şu hayattaki Çağla dozumu aldım bitirdim sanıyordum ama kadere bak sen! Bunca şeyin sonunda, bizi boşayacak avukat olman *sahiden muazzam* bir olay Çağlacım!”

Sahiden muazzam olan, Yeşim’in bu utanmaz arlanmaz tavrıydı ve fakat Yeşim kendi payına düşen kefarete; sırasıyla iki ev, bir restoran ve Cove Marine’deki yerinde demirli vaziyette duran teknenin %5’inin yettiğini düşünüyor olmalıydı. Yeşim için, kirpiğinin ucunu dahi kıpırdatmadan yanında oturmaya ve

elindeki dosyalara bakmaya devam eden kadının varlığı, Çağla, *senin* varlığın –ve sadece varlığın da değil; tüm o gücün, dirayetin, sükûnetin ve sabrın– senelerdir yaşadığımız ve gitgide çirkinleşmesine rağmen yaşamaya inatla devam ettiğimiz her şeyin, *her şeyin* kendi açısından haklılığını kanıtlıyordu. Tam beş yıl önce o Noel tatilinde, kapısına gelenin ben, *yalnızca ben* olduğumu sanarak yapmıştı hataların en büyüğünü Yeşim... Zamanı geri alamazdı. Hiçbir şeyi geri alamazdı. Hayatta umursamayı bıraktığım kişilerin artık başında gelse de o sabah Yeşim'i *anlıyordum* ben, belki herkesten daha iyi anlıyordum. İkimiz de aynı derdin ortağıydık, aynı derdin artık birbirine değmeyen perişan ortakları; öfkeyle kalktığımız yerde zararla oturmaya mahkûmduk. Ve hayaleti daha o gün, yıllar önce o Noel akşamı benimle beraber kapısından içeri yürüyen ve aramızdan bir daha asla ayrılmayan kadın –ismi asla zikredilmeyen ve fakat ismi asla unutulmayan Çağla– şimdi etten kemikten yanı başında oturuyor ve içinde kopan tüm fırtınalara inat başını bile kaldırmıyor, gözünü dahi kırpmıyordu. Yenilmişti Yeşim. Kâinattaki tüm öfke Yeşim'e göre Yeşim'in hakkıydı.

Yaklaşık bir saat sonra adliyeden çıktık. Hayat, tek bir tokmak sesiyle, bizi birbirimize olan mecburiyetlerimizden, bir kemikten sıyrırır gibi sıyırmış, kendi ücra köşelerine savurmuştu. Arkana bakmadan çıkıp gitmiştin mahkeme salonundan. Peşinden gitmek istesem de yapamamıştım. Kazanmıştık ama mağluptuk. Ve mağluptuk ama yenikliğimiz münferit değildi artık, tekil kalamıyordu. Aynı hayat bizi koptuğumuz yerden, yalnızlıktan birleştirmişti çünkü yalnızlık, Çağla, bazen o kadar büyür, o kadar derinleşir ki yalnızlığını muhafaza edemez olur. Senden benden büyük olur. Birleşir, iç içe geçer, tek olur.

Çünkü salt yalnızlığın başka çaresi yoktur.

“Bu arada unutmadan... Melih ve Yavuz’un vardiyalarını değiştiriyoruz. Yavuz babasının ameliyatı için Bursa’ya gidecek.”

“Tamamdır şef.”

“Yarın sabah soğuk dolabına bakmaya servis geliyor. Derece ayarında sorun var, biliyorsun.”

“Evet şefim. Malzemeleri diğer depoya taşıdık biz.”

“Hafta sonu rezervasyonların teyidini yapmamız lazım. Atlamayalım.”

“Tamamdır. Perşembenin işi tabii o...”

“Öyle tabii de...”

Telefonun ucundan ilgili fakat bir o kadar mahcup ve ölçülü ses duyuldu.

“Şefim, rahat ol. Pom! bizde bugün... İzinlisin sen.”

Yardımcı şefim, bana bugün izin veriyordu. Aylardır bileklerimizde şangır şungur sallandırarak gezdiğim prangaları söküp atmış bir adamdım ben bugün onun gözünde; boynunda taşıdığı görünmez tasmadan kurtulmuş, nihayet salınmış bir kader mahkûmu. Gereğinden fazla süslenmiş tasvirlerle itibar etmem beklenebilirdi benim bugün; gereğinden fazla hür, gereğinden çok rahatlamış, gereğinden fazla gâilesiz ve mutlu hissediyorsam, anlaşılırdı.

Oysa sadece üşümüş hissediyordum. Hava dört dereceydi ve doğrusunu istersen kığım donmuştu.

Kucağımdaki kâğıtları –bir tomar fatura, vardiya çizelgesi ve hafta sonu için geçilmesi gereken siparişlerin listesi– apartmanın girişindeki basamağa bıraktım. Hava buz gibiydi ama rüzgâr olmaması şansımaydı. İçeri girip çıkan pek kimsenin olmaması da şansımaydı. Komşularının tümü en az senin kadar işkolik olmalıydı Çağla; postacınız tembel, apartman görevliniz de muhtemelen biraz uyuşuk olmalıydı.

Köşeyi dönüp sokağa girdiğinde, salon penceresinin hizasındaki sokak lambası henüz yanmaya başlamıştı. Mutfak penceresinin tam karşısına denk gelen erik ağacının yapraklarını beklenmedik

bir turuncuya boyuyordu bu ışık; sokağı kar toplayan bir kış akşamından çıkarıyor, soluk bir sonbahar bakırlığına büründürüyordu. Veya sendin bunu yapan; yaklaşan adımların, dört derece-lik kış akşamının kanına giren, kafasını karıştıran, ona kar yerine akşam vakti güneş toplatın adımların.

Arabayı apartmanın biraz gerisine bırakmıştın. Yorgun ayak seslerin yoldan gelip geçmekte olan araçların gürültüsü içinde kaybolmuştu. Adımların yavaş ve düzensizdi; bir ihtimal elindeki yükleri taşımakta zorlanıyordun. Sırtındakileri taşımakta zorlanıyor olman da başka bir ihtimaldi, olasılığı muhtemelen daha yüksek olanı.

Apartmentın girişine geldiğinde, adımların ani bir sekteye uğradı. Basamakların başında durdun ve mecalsiz gözlerle bana baktın. Sesler kesildi, sokağın uğultusu kayboldu, ışık bile söndü belki o an veya bilmiyorum; bende görüntü kararmıştı.

“E nihayet! Hiç gelmeyeceksin sandım.”

Yorgun bakışlarını bana diktin. Yorgun bakışlarını benden çekemedin, daha doğrusu. Ellerini pardösünün cebine soktun ağır hareketlerle, anahtarını orada bulmayı umuyordun. Pardösün, önünü kapatamamıştı, gömleğinin kırıksıklıklarını gözler önüne seriyordu. Gömleğinin her zamanki gibi bir değil, bu kez iki düğmesi açıktı. Saçların karışmış, gelişigüzel alnına dökülmüştü. Yakanın bir şeridi kendini diğerinden kurtarmış, senin de kendini benden kurtarmanı bekliyordu.

Çok beklemesi lazımdı.

“Ne arıyorsun burada Sarp? Burada... bu vaziyette...”

Apartmentının girişindeki dört basamağın ikincisiyle üçüncüsünün arasına yerleşmiş, saatlerdir seni beklediğimi anlamıyor değildin, anlamıyor gibi yapıyordun.

“Seni bekliyorum.”

Bir şey demeden yanımdan geçtin. Hafta sonu vardiyası çizelgesinin üstüne basmamaya gösterdiğin özen, dikkatimden kaçmamıştı. Cebinde bulamadığın ve çantanın ön yüzündeki iki

gözde de bulamadığın anahtarlarına nihayet ulaşip kapıyı açtığında, basamaklara yaydığım bütün dağınıklığı toplamış, seni takip etmeye hazırdım.

İkinci kata çıkan merdivenleri hızlı hızlı tırmanırken de bir şey dememeye devam ettin. Topuk seslerinin sert sessiz ritmine benim suskun, sallapati adımlarım eşlik ediyordu. Kilide yerleşen anahtarın çıtırtısı. Aralanan kapının gıcırdayan menteşeleri. Sokak lambasının, salonuna çoktan doldurmuş olduğu soluk ışıktan yüzümüze vuran kızılık.

Sanki cehennemimize giriyorduk.

“Evet. Madem saatlerdir hesap vermeyi bekliyorsun, açıkla o zaman! Karın bana ne demeye çalışıyordu?”

Yeşim’in orada sana ne dediğini tam duymamıştım ama ne saçmaladığını tahmin etmek zor değildi.

“Ne saçmaladığını mı? Ne *saçmaladığını* mı?”

Sakin olmalıydın.

“Beni tanıyor... Karın beni *niye* tanıyor ya?”

Karın deyip durmayı da bırakmalıydın.

“Bana nasıl baktığını gördüm... Gördüm! Yüzüme *tükürmek* ister gibi bakıyordu! Ve o Allah’ın cezası tekne de *onu basmamış* olsaydın, *tükürmekle* de *bırakmazdı!*”

Muhakeme yeteneğini sorgulayacak değildim ama çok yanlış sonuçlara varıyordun.

“Ne hakla ya, nasıl, *hangi hakla?*”

Sesin inceliverdi birden.

“*Ne* anlattın ona benim hakkımda Sarp?”

Gözlerin buğulandı, dudakların kurudu.

“Ne anlattın? Nasıl anlattın? Nasıl yaptın? *Nasıl* yaptın?”

Yalvardın.

Mecalim, gücüm, dirayetim yerle bir oldu.

Hayata karşı bitmek tükenmek bilmez sandığım, aylardır el birliğiyle tüketmeye çalışsak da başaramadığımız sabrım bir taşla döndü.

Oysa aylardır, *yıllardır* içimde oturan ve oturdukça simsiyah bir elmadan daha keskin hale gelen bir taşı o. Yeryüzünün en sert kayasıydı.

Parmaklarımın arasından kayıp gitti.

Sekti, sekti, sekti ve ayaklarının dibine, soğuk zemine oturdu. Çatladı.

“Nasıl mı anlattım? *Nasıl anlattım?* Senin yapamadığını *benim* nasıl yapabildiğimi mi soruyorsun Çağla?! Bana sahiden *bunun* hesabını mı soruyorsun? Senin *yıllarca*, şu kadar cesaret gösterip *yapamadığın...* belli ki hiç yapmaya *çalışmadığın* şeyi yaptığım, *dürüst olduğum* için mi suçluyum ben? Sen... sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bunca yıl sonra karşıma geçmiş, *beni* suçlayarak benimle dalga mı geçiyorsun?!!”

Çatladık.

Derin bir fay hattı gibi yarıldık, zerrelere ayrıldık, un ufak olduk.

“Seneler önce bir gece, Sarp, –hayır hayır, dur, bir *sabah*, eğri oturup doğru konuşalım şimdi, bir kere de lanet olası doğruları konuşalım– seneler önce bir sabah yanımdan kalktın. Yanımdan... Ortadan kayboldun... Yeri yardım ve içine girmeyi başardın. Yok oldun... Sana günlerce ulaşamadım. Günlerce... Sonra bir gün, yanlışlıkla açtın o telefonunu... *Yanlışlıkla*, evet. Sesin, gafil avlandığını *öyle güzel* ele veriyordu ki... O telefonu açtığına, en az benimle yaşadığın her şey, *her şey* kadar pişmandın... Bana o barda merhaba dediğin gün kadar, beraber pişirdiğimiz bütün o yemekler, döküp saçtığımız kokteyller, dalga geçtiğimiz garsonlar, koştığımız park yolları, kitaplarımın başında benimle sabahladığın geceler ve birbirimize onca zaman vermediğimiz, veremediğimiz, veremediğimiz ve sonunda vermemize *gerek kalmayan* sözler... Bana vermeden verdiğin sözler kadar pişmandın... Telefonun ucundaki o sessiz birkaç saniye, hepsini yuttu. Kaç ömür gibi geldi bana, biliyor musun? Alay eder gibi ‘Evlendim ben!’ diyene kadar geçen o birkaç saniye kaç ömre bedeldi,

hiç hesapladın mı? Hesaplamadın. Sen hiçbir şey hesaplamadın. Bütün hesapları bana kesip gittin. ‘Evlendim ben.’ *Evlendim ben!* Siktir olup gittin ve evlendin sen Sarp!!!! Söylesene dalga geçen *ben* mi oluyorum?!!”

Birdenbire ortadan kaybolmamıştım.

Yanından kalktığım o sabah yeri yarıp içine girmeye niyetim yoktu.

Tek istediğim bir saniye daha beklemeden o kahrolası trene binip Boston’a gitmekti.

Gidip Yeşim’le konuşacak ve ondan ayrılacaktım.

Yeşim de bu tükenmişliğe, tükenmişliğimize direnmeyi bırakacak ve anlayacaktı.

Bıraktı.

Anlamamasının önemi yoktu.

Pişman olacaksın demesinin önemi yoktu.

Geri döneceksin demesinin de önemi yoktu.

Ayrıldık.

New York’a döndüm.

Salı gecesi, evet, Noel akşamı.

Sana neden haber vermediğim, doğru bir soru değildi.

Bu çok yanlış bir soruydu Çağla, çok yanlış soru, en yanlış soru.

Haber vermeye çalışmıştım.

İstasyondan çıkar çıkmaz seni aramıştım ama cevap yoktu.

Tekrar tekrar aramıştım ama cevap yoktu.

Sana ulaşamayınca Meg’i aramıştım ben de.

Bana müjdeli haberi veren kişi olduğunu düşünen Meg, neşe saçıyordu. Biraz da sarhoştı.

Verdiği haberin müjdeli olduğunu sanacak kadar sarhoş.

İnanamayacaktım.

Galiba büyük olay vardı.

Ahmet gelmişti.

Hatta seninkileri de getirmişti. Anneni ve babanı.

O akşam evlenme teklifi etmeyi planlıyordu.

Sana bir sürpriz yapmayı düşünüyordu, acaba nasıl olurdu?

O çok sevdiğin kafede mesela..? Neydi adı...

Tipsy.

Meg, *şahane olur* diyordu.

Çok iyi değil mi Sarp? Şahane değil mi? Çok heyecanlı!

Meg bunları nasıl diyordu? Nasıl derdi? Nasıl olurdu?

Ve o gece benimle konuştuğunu, o gece bana bunları söylediğini bunca sene senden nasıl, neden saklardı?

Senden saklamaya niyeti falan yoktu oysa kızın. Sana bunları hiç anlatmamıştı çünkü o gece ne konuştuğunu muhtemelen hiç hatırlamıyordu.

Meg'in hafızasında o geceye yer yoktu.

Benimse kalbimde, zihnimin aylarca uğranmayan kuytularında, hücre çeperlerimde, içimde... aklının hayalinin alabileceği hiçbir yerimde o geceye, Tipsy'nin kapısının tam karşısındaki yuvarlak masanıza, masanın ortasındaki beyaz zambaklara, annenle babanın size hayranlıkla bakan gözlerine, Ahmet'in bir an olsun bırakmadığı ellerine, öpüp durduğu parmaklarına, parmağına taktığı yüzüğe... hiçbirine yer yoktu. Öylesine doluydum ben. Öylesine boştum.

Peki ya sen Çağla? Sen? *Sen?* O geceyi sen nerende taşıyordun?

Şimdi, yıllar sonra bana ilk kez bakıyormuş gibi bakan ve baktığın karanlıkta kaybolup giden gözlerinde mi? Gözlerinin içindeki, benim karanlığımdan bile büyük olan, benim karanlığımdan bile derin olan boşlukta mı? Karşımda duruyordun ve anbean eriyordun. Kapkaranlık bir boşlukta yitiyordun. Yok oluyordun sanki, anbean, karanlık benden çıkıyor ve seni sarıp, bana sarıp, seni bana sarıp yok ediyordu.

Sonra, karanlık açıldı. Salona dolan sokak lambasının loş kızılının içinde küçücük, incecik bir alev doğdu. Alev büyüdü sonra, büyüdü, genişledi, seni tutuşturan, beni tutuşturan, bu evi tutuşturan, bu dünyayı yakıp yok eden bir cehennem oldu.

Cehennem olduk.

“Yani sen...” dedin.

“Sen, ne dediğinin bile farkında olmayan bir kız sana bunları dedi diye... bir gece içinde öylece... çekip gitmeye mi karar verdin?”

“Bir masanın etrafında toplanmış, müstakbel bir *evliliği* kutlayan insanlar mı gördüğünü sandın?”

“Ne gördüğünü nereden biliyordun? Her şeyi gördüğüne nereden emindin *Allah’ın cezası*?”

“Gelip... Evimi de izledin mi mesela? Pencereimin karşısında durup, Ahmet’in bana orada, annemin babamın yanında emriva-ki yapıp parmağıma sokuşturuverdiği yüzüğü ona geri verdiğimi de gördün mü? Bağırıp çağırdığımı duydun mu?”

“Annemlere bile çıkıştığımı, ben Ahmet’ten ayrıldım, siz hangi hayal dünyasında yaşıyorsunuz dediğimi duydun mu?”

“O gün... Yoo yoo, o gün değil... Ne zaman, biliyor musun? Senin gittiğin gün... Senin henüz *gitmediğin gün*! Senin hâlâ yanımda uyuduğun o sabahın körü, gün bile aydınlanmadan daha, sen kalkıp *gitmeden* daha... Ahmet’i arayıp ayrılalım dediğimi biliyor musun?”

“Ahmet’in, bunun üstüne, kendi kendine bütün bunları planladığını...”

“Benim o yüzüğü bir daha hiç takmadığımı...”

“Aylarca onunla görüşmediğimi...”

“Ancak seneler sonra tekrar hayatıma girdiğini...”

“Ama bir daha asla aynı olmadığımızı...”

“Hiç öğrendin mi bunları?”

“Hiç gördün mü?”

“Görmedin... Görmedin tabii! Nereden göreceksin? Nereden göreceksin, değil mi? Bak bakayım bana? Bak! BANA BAK SARP!”

Bakamadım.

“Ben de öyle düşünmüştüm...”

Ben düşünemiyordum.

“Şimdi ne düşündüğümü bilmek ister misin? Ya da şimdi değil, yıllardır, *yıllardır* ne düşündüğümü?”

İstemiyordum.

“*En kötüsünün* ne olduğunu bilmek ister misin Sarp?”

İstemiyordum.

“Beş sene geçti... Bütün bunları... aklımdan uzakta tutmaya çalıştığım... bazen tuttuğum... bazen tutamadığım beş koca sene... Ve sanma ki düşünmedim... Beş sene her türlü *siktiğimin ihtimalini* düşünmek için yeterince uzun bir zamandı! İşte ben de bir gün... böyle gece yarısı... birden uyandım ve kendimi şunu düşünürken buldum: Belki de bir şeyi yanlış anladım... Belki bir şey gördüm... Bir şey duydu... Ve yanlış anladım... Ne oldu biliyor musun bunu düşününce... Her şey *daha da beter* oldu. Çünkü eğer böyle gittiysen... Bu şekilde, bu sebeple, beni dinlemeden, bana tek bir soru dahi sormadan, kendi kendine bir şey kurup gittiysen-”

Konuşacak bir şey yok gibi görünüyordu.

“Konuşacak bir şey yok gibi mi görünüyordu? Bana edecek tek kelimen bile kalmamış mıydı?! Yüzüme tükürmek bile bir tepkiydi Sarp! Gelip yüzüme tükürebilirdin! Allah belanı versin diyebilirdin! Bu kadar mı korkaksın... ya da yalancısın... ya da aptalsın diyebilirdin! Ama sen... bunu bile yapmayacağına mı karar verdin? Her şey *o kadar* mı basitti gerçekten? *Çağla yüzük takmış! Demek evlenmeye karar verdi. Annesi ile babası da orada, o zaman kesin evleniyor. Peki o halde... Peki o halde, ben de evleniyorum!* Böyle mi dedin yani? Sen... *Yeşilçam filmi* mi çekiyordun ya? Sen ne sanıyordun? Sen ne yaptığını sanıyordun? Sen nasıl böyle bir şey yaptın Sarp!?”

Konuşacak bir şey belki de şimdi yoktu.

“Aslında hepsi sendin, biliyor musun...”

Hiçbir şey bilmiyordum.

“Aptal olan... Yalancı olan... Korkak olan, sendin. Korktun. Korktun ve dünyanın en saçma sebebine sığınarak kaçtın.”

Bunu söylemek kolaydı. Çok kolaydı. Bunu söylemeyi senin için o kadar kolay, o kadar haklı hale getirmiştım ki söylüyordun, bağırıyordun, haykırıyordun ama yine de söyleyemezdin bunu.

“Her şeyi mahvettin... Kendi hayatını... Benim hayatımı... Her şeyi mahvettin sen Sarp. Ve şimdi bu mutsuzluğun, pişmanlığın, yalnızlığın içinde debelenip durmaya mahkûmsun.”

Gözlerine baktım. Bunu söylemek zordu. Çok zordu. Bir ölüm fermanı imzalamak gibiydi bu. Bizden çok önce yazılmış bir ölümün, değiştirmek için artık çok güçsüz, çok perişan, çok geç kaldığımız fermanını imzalıyorduk. İmzayı atan sendin. Benimkinin hükmü kalmamıştı.

Ya da biz öyle sanıyorduk.

Ölmenin kolay olduğunu sanıyorduk.

Bir gecede öylece ölüp gidebileceğimizi sanıyorduk. Oysa hayat, Çağla, bazen öyle fermanlar imzalar ki hükümlerin hepsi iptal olur.

- hayatımızın iç yüzüne dikilmiş bir astar gibi taşıdığımız mutsuzluk •

Genç adam pencereyi açmış. Dışarı sarkıyor. Hava buz gibi. Eksi beş derece, belki on. Pervazı esir almış buz kütlelerini umursamıyor. Üstteki pencereden sarkan ve oradan kopup düşecek olsa boynunu delip geçmesi an meselesi olanları da umursamıyor. Hayatı umursamamayı seçmiş. Ya da ölüme meydan okuyor. Ölümü yenmiş o gece. 29 Ekim 2012. Ölüm yenilmiş. Ölüm, yenilmiş.

Genç kadın salona geliyor. Ağzı, oraya yakışmayacak türden küfürler sıralamak üzereymiş gibi hafif aralık. “Dondum! Gerçekten dondum! Oldu olacak beni sokağa da at, çünkü bunun pek farkı kalmamış!” Ağzına yakışmayacak o küfürler ısınıp eriyiveriyor birden; parke zemine damlıyor şıp şıp. Ellerinden kollarından pencere pervazına dökülüyor, buzulları eritiyor bakışı, gülüşü. Kucaklayışı.

“Biliyor musun?” diyor genç adam, genç kızın kollarından ayrılırken ağır ağır, “şu an İstanbul’da olmak istedim, tam şu an ama, tam *şu* an... Bilmem kaç yüzyıl sonra niye doğmadık ki, ışınırdık kendimizi!” Genç kız gülümsüyor buna, buna *da*. O gece hep gülümsüyor zaten genç kız. “Bilge’yi merak ediyorsun, değil mi? Çok tatlı bir şey gerçekten! Çok minik ama ya!

Bir avuç.” Genç adamın kocaman elini tutup avcunu açıyor, hayat çizgisini okumaya niyet eder gibi. “Ama merak etme, sen İstanbul’a gittiğinde tam bu kıvama gelmiş olacak!” Okuyor belki de. “Yani şimdilik ısınlanma olmadan da idare edilebilir sanki. Ya da gidene kadar benimle idare edilebilir.”

Genç adam gülümsüyor buna, buna *da*. O gece zaten hep gülümsüyor genç adam. “Bizim okulun aşağısında, sahile inen yolun paralelinde bir sokak vardır, böyle çok dik olmayan bir yokuş... Küçücük bir çocuk parkı vardır orada, pek kimse bilmez... İki salıncak, bir kaydırak falan... İşte ben, çok bunalmış hissettiğimde, böyle boğulur gibi olduğumda, oraya atarım kendimi, nefes almak için... Otururum, çocuk falan yoksa sallanırım biraz... Ve geçeceği ânı beklerim. Deniz de görünür oradan azıcık, ağaçların arasından... Solda Aşıyan, karşıda Kandilli iskelesi... İyi gelir. Açılırım. Anlamsız bir... iyimserlik bile gelir orada bana sanki. Sanki, hiçbir şey değişmese bile daha iyi kalkarım oradan. Bazen de işte... Her şey nihayet düzeldiğinde, üstümden böyle devasa bir yük kalktığında, çok sıkıldıktan sonra iyi hissettiğimde, *gerçekten* iyi olduğumda da kalkıp gidesim gelir o parka... Bir nevi-”

“Borç öder gibi...” diyor genç kız. Gülümsüyor. “Yani salıncaklar sadece kötü gün değil, aynı zamanda iyi gün dostudur,” diye ekliyor. Hafif temkinli. Çekingen. Muzip. “İyi, koparmamışsın demirleri yalnız!” Biraz daha muzip. Genç kızın, genç adamın iri cüssesini işaret eden eli birden genç adamın avucunun içinde kalıveriyor. “Bak ya!” Tutuveriyor onu genç adam, uzatıveriyor hafifçe kendi yanından, pencereden dışarı doğru. “Duygusuz musun kızım sen? Buzlar prensesine mi çattık n’aptık?” Pencere iyice açık, ardına kadar açık. “Gel seni atayım eksi 100 dereceye de gör, dışın da donsun için gibi!” Buz tutmuş pencere pervazında şakıyan minik serçeler gibiler, genç adamla genç kız. “Öyle işte...” diyor genç adam, derin bir iç çekerek, “çok korktum... herkes orada ben burada... elim kolum bağlı... Çok şükür

Bilge sağ salim doğdu da benim de üstümden böyle dünyanın ağırlığı kalktı.” Gülümsüyor genç kız, hep gülümsediği gibi, o gece hep gülümsediği gibi. “Ve rahat bir nefes alınca, senin de canın salıncağına gidip sallanmak istedi, anladım...” diyor. Genç adam bir kez daha iç çekerek karşıya bakıyor, kırık beyaz karanlığa, sokağın yanmayan lambalarına, çatılardan yükselip simsiyah gökyüzünü gümüşü toz zerrecikleriyle boyayan dumanlara. “Böyle ayaklarımı Hisar’a doğru sallaya sallaya...” diyor. Mutlu bir an bu. “Püfür püfür, Boğaz’daki mehtaba karşı... oh!” Her ikisi için de mutlu bir an. “Bak, hayalime sulanma sakın, her hakkı saklıdır!”

Yatay ve dikey ve sonsuz mutsuzluktan, sonsuz mutsuzluktan bahsedemeyecek kadar mutlu bir an.

Bir süre sokakları arşınladın. Taksiciyi daha fazla oyalayamamıştın. Mektep Sokak’tan girmiş, Fenerli Bostan’dan çıkmış, okul yoluna inmiş ve seni Kaleağaası ile Aşıyan arasında bir yerlerde bırakmıştı. Hava soğuktu, eksi beş derece kadar değil, eksi on derece kadar değil, 2012’nin Ekim ayının son günlerindeki New York kadar da değil, ama soğuk. Sokaklar sessiz. Hava puslu. Gece karanlık. Yolun köşesindeki, bir ampulü patlak lambanın solgun ışığının aydınlatamadığı kadar karanlıktı gece. Beş sene geçmişti ve gece zifirî karanlıktı.

Üstündeki incecik ceketin seni korumadığını fark ettiğinde, sokağı bulmuştun. Hapşırmamak için, sızlayan burnunu tuttuğunda da çocuk parkını. Beni gördüğünde ellerin birbirini ovuşturuyordu. Titriyordun. Seneler evvel seni nasıl mahvettiğini, *nasıl mahvedebildiğini* henüz saatler önce öğrendiğin adama duyduğun öfkeden değil, merhametten kalbin sızlıyordu.

Küçük bir çocuk parkıydı bu, tam düşündüğün gibi, seneler önce sana anlattığım ve seneler sonra hiç beklemediğin bir anda, hiç beklemediğin bir sebeple hatırlamak zorunda kaldığın gibi; iki salıncak, bir kaydırak. Gecenin bir yarısı, bir ampulü

yanmayan sokak lambasının solgun ışığının altında sessiz. Kimsesiz. Issız.

Parkın içine doğru yürüdün. Boşta olan salıncağa oturdun. Salınmaya başladın sessiz sedasız. Durdun. Bekledin, neyi beklediğini bilmeden, bilmeyi ummadan. “Demirler sağlammış gerçekten,” dedin, çünkü “Üzülme, hayat devam ediyor,” demek çok sakil kaçıyordu. Ayağa kalktın ve karşımda durdun. Bana doğru eğildin ve demirlerden birine asıldın. Sağlam olduğuna emin olmaya çalışıyordun belki. Beni taşıyordu ama seni de taşır mıydı? Sırtımızda taşıdığımız tonlarca yükü taşır mıydı? Küçücük bir çocuk parkındaki ufacık bir salıncak seni, beni, birbirinin hayatını bir hiç uğruna mahveden bizi ve bu kahrolası hayattan, henüz gözlerini bile açmadan sökülüp alınan küçücük bir bebeğin ağırlığını taşır mıydı?

“Sare’nin bebeği küçüktü, Çağla... Küçücük... günahsız, masum...”

“Tamam...”

Öylece durduk. Salıncak taşıyordu. Saçlarımı okşayan elini, eline hafifçe dayadığım başımı, seni, beni, ikimizi ve ikimizin toplamından daha ağır çeken yükümüzü taşıyordu. Dirayeti bizden fazlaydı.

“Biraz daha iyi misin?”

“Bu gece değil.”

“Olacaksın.”

Karşıya baktım. Deniz görünüyordu azıcık, ağaçların arasından... Solda Aşıyan, karşıda Kandilli iskelesi... İyi gelmiyordu. Açılmıyordum.

“Demek burada... insanın üstüne anlamsız bir iyimserliğin *gelmediği* geceler de olabiliyormuş,” dedim. Dudaklarım sanki yara bere içinde kalmıştı.

Hiçbir şey değişmese bile daha iyi kalkmayacaktım bu gece buradan ben, çünkü ufacık bir gaflet ânında harcanabilecek kadar basit olan hayat, henüz doğmamış bir bebeğin canını annesinin karnında alacak kadar da acımasızdı.

Bana döndün. Gözlerimin içine baktın. “Ablan iyi... Dünya ratlısı bir yeğenin var. İsterlerse, her zaman yeniden deneyebilirler... Hayatta her zaman yeni bir şansa yer vardır. Bugün yapmayacaksın, biliyorum ama... Bir gün yapacaksın. İyi tarafından bakacaksın.”

Sana döndüm. Gözlerinin içine baktım. Bakamayacağımı anla istedim ama anlamayacaktın. Bana sarıl istedim ve hayatın her zaman yeni şanslara açmadığı yeri, *bana* açmadığı yeri bana sarılarak yok et.

Edemezdin.

Ve anlayamazdın.

En iyisi hiç anlamamandı.

Günler geçti.

On iki gün ve aşağı yukarı altı-altı buçuk saat, kesin konuşmak gerekirse.

Gidişimden sonraki ilk gün, uzun süredir ertelediğin dosyaları toparlama işine giriştin. Arkandaki kitaplıkta ne var ne yoksa indirip –ve tozlarını alıp– bir düzene koymayı tasarlıyordun. Seni makul bir süre oyaladı bu. Ofisten çıktığında saat ona geliyordu ve kolunu kaldırarak halin kalmamıştı.

İkinci gün, Duygu’yu kolundan tutup yogaya götürdün. Haftalardır ihmal etmiştiniz ve bu sarsaklık bu hafta itibarıyla sona erecekti. Kardeşinin kendi derslerini aslında pek de aksatmamış olması önemli değildi; önemli olan dördüncü, altıncı, sekizinci, onuncu günlerin ve mümkünse sonrakilerin de garanti altına alınmış olmasıydı. Fazla ruh ve beden sağlığının göz çıkarıldığı görülmemişti.

Akşamların bazıları, yine bir süredir yüz vermediğin ve sana gönül koymaya başlayacak veya çoktan koymuş olan arkadaşlarıyla buluşmaya ayrılacaktı. Bu eş dost sofralarından birinde Arhan’la yan yana gelmiş ve ikinizin de cevabını bildiği soruları

birbirinize sormamayı yeğlemiştiniz: Bir süre yoktum. Ne zaman döneceğim belli değildi.

Yine aynı akşam, bir sigara için kapının önüne çıktığında, bu kez yanına gelen, Baran'dı. Yanına gelmiş, gözlüğünü gözünden yavaşça çıkarmış ve haksızlık hep kalanlara yapılmış gibi görünse de, *gitmenin her zaman daha zor olduğunu* söyledikten sonra, sana ne düşüneceğini bilemeyeceğin o birkaç saniyeyi dahi tanımadan içeri dönüp gitmişti. Normal şartlarda esefle kınayacağın türden bir davranıştı bu; şahsi alana yapılan bir tür düşüncesiz, yakışıksız müdahale. Oysa şimdi esef değil, öfke bile duymuyordun; haksızlık konusunda muhtemelen haksız değildi ve sen benim hangi zaman diliminde olduğumu bile bilmezken, hakkımızda kimin ne bildiği olsa olsa önemsiz bir detaydı.

Fakat hayatın, Çağla, kalbine tonlarca ağırlığı oturtuktan sonra geçip giden bu gibi anlarını sana unutturmak için apansız sahneye çıkardığı Ahmet gibi gerçekleri de vardı. Ve hayatın Ahmet gibi gerçekleri, bilhassa böyle zor zamanlarda, baş edemediğine emin olduğu dertlerine derman olmak ister gibi sana kollarını açar; kâh sonuca bağladığı büyük bir miras meselesinden, kâh milyonluk bir davanın eşiğinden döndürdüğü çok nüfuzlu bir müvekkilinden bahsederek kafanı dağıtma niyetiyle kapını çalardı.

Sense çok nüfuzlu başarı hikâyelerinin kafa dağıtmadığına emin olduğun kadar, herhangi bir derdin dermanının da Ahmet'te bulunmadığına emindin artık. Tahammül edemediğin bir yerdi artık burası; Ahmet, Ahmet'in kolları, Ahmet'in bitmek tükenmek bilmeyen zafer naraları... Sınırlarını koyu kırmızı çizgilerle keskinleştirmek istediğin bir daire, içine girmekten artık huzur değil, çekince duyduğun bir çember... Ahmet ise *anlıyordu* aslında bunu ama çıkardığı anlam tüm şahsına münhasırlığına rağmen yine de hayret uyandırıcıydı. Senin *kabuğuna çekildiğini* düşünüyordu Ahmet, hayatının –onun deyiimiyle– geçici bir *tercih edilmiş inziva* döneminde olduğunu:

Yorulmuştun ve sana ait bir alanda, bir süre her şeyden uzak, remassız, sessiz sedasız durmaya, nefes almaya ihtiyacın vardı. Bu bir ihtiyaçtı; son derece tabii, olağan, insani bir ihtiyaç. Ahmet bunu anlar, seni olgunlukla, saygıyla karşılardı. Böyle gelip geçici şeyleri sorun edecek bir adam değildi zaten Ahmet. Kendisi daima büyük resme bakabilen, anlayışlı bir insandı.

“Tercih edilmiş inziva” döneminde başını kabuğundan çıkarmayı seçtiğinde, Çağla, mesela dört duvar üstüne üstüne geliyor gibi olduğunda veya bir akşam mutfak tezgâhıyla göz göze gelip yapamayacağını, sadece *yapamayacağını* anladığında, dışarı çıkıyordun, alelacele. Bazen telaşlı ve düzensiz adımlarla sahilde sağa sola yürüyüp durmaktan ibaret olabiliyordu tüm yaptığın; bazense bilgisayarını kapıyor, sessiz bir köşeye çekiliyor ve düzenlenmeye ihtiyacı olup olmadığını düşünmediğin klasörleri elden geçiriyordun, derin bir sabır ve sükûnet hali içinde. Böyle günlerde, mesela sağa sola yürürken adımlarını yavaşlattığında veya aynı ekrana bakmaktan gözlerin kuruğu için gözlüğünü çıkarıp kirpiklerini ovuşturduğunda, sana bir kahve uzatıyorlardı. Kâğıt bardakta bir cortado mesela, eğer yürüyorsan; veya ince uzun bir kadehte zencefilli so-dayla yapılan narlı bir kokteyl, eğer saatler bir akşam üzerini veya iş çıkışını gösteriyorsa. Eğer ki yerine, yani *yıldız*’ın pencere kenarındaki sandalyesine sabahın erken saatlerinde ilişmişsen ve akşam olmuşsa ve ayrılmayı hâlâ becerememişsen, masanın onlarca dosya ve defterden oluşan kalabalığının içinde bir tatlı tabağı bile bulabiliyordun bazen; beyaz çikolatalı, kestaneli bir tatlı, bir *sufle*. Bunu çok buluyordun belki Çağla. Bunu insafsız, adaletsiz, vicdansız ve gaddar buluyordun belki ama tatlıydı sadece; damağında eriyip giden bir avuç işlenmiş şekerin içinde erimeyen, çözülmeyen, yitip gitmeyen bir avuç işlenmemiş sızı.

Ama hayat da öyle değil miydi? Hayatın bu sızıdan farkı var mıydı?

Benim hayatım ise önemsizdi. Sarp Kuzgun'un artık herhangi bir davaya adanmış olmayan –hayır, kelime oyunu yapmıyordum– hayatıyla nerede, kiminle, ne yaptığı artık önem teşkil etmiyordu. Hayatım, öylece yaşanıp giden bir olaylar silsilesinden ibaretti sadece. Pom!'u İstanbul'a taşıdığım dönem bana destek olan ve günün birinde kendi ayakları üzerinde durmaya karar verdiğinde benim de ona bizzat yardım edeceğime söz verdiğim Luigi'nin Soho'da açtığı küçük İtalyan restoranı... Menüye koyması için verdiğim birkaç fikir... Vakit geçsin diye yemek salonun içinde oradan oraya sürüklediğim dev iç mekân bitkileri ve mutfakta jülyen doğradığım kilolarca kırmızı ve yeşil ve sarı biber... Raflarını henüz yerleştirmedığımız ve tabureler fazla alçak geldiği için geri gönderdiğimiz barın tezgâhına mecburen yaslanarak yuvarladığımız, ayarı henüz tutturulmamış kokteyller. Kötü viskiler. Bir önceki bir sonrakine amaçsızca, sadece mecburiyetten bağlanan saatler, günler.

On iki gün ve aşağı yukarı altı-altı buçuk saat, kesin konuşmak gerekirse.

Luigi'nin restoranının işleri bitmişti. Sevimli, sıcacık bir yer olmuştu burası; New York'ta yaşamaya devam ediyorsa ara sıra uğramadan geçmeyeceğim, eski bir dostun, hatta belki o dostun annesinin lokantası gibi... Ama burada yaşıyor değildim. Hayatımı olduğu gibi sırtlanıp bambaşka bir düzleme taşımış, sonunda onu da tepetaklak etmişim. Veya o beni tepetaklak etmişti. On iki gün, altı buçuk saat olmuştu.

Neredeyse iki haftadır tepesinde boza pişirdiğim Lui'nin beni postalamaya yer aradığı artık anlaşılıyordu. Ona göre cumagecesini bile beklemeden –zaten gece yarımında uçağa binmek de neyin nesiydi, Allah aşkına?– derhal yola düşmeliydim. *Evde beni bekleyenler* olduğunu söyleyip duruyordu ve bunu her söylediğinde ne saçmaladığını soran gözlerimi ona diktiğim için, *bu işlerden anladığını*. Acaba anladığı neydi? Bekleyenlerle kimi kastettiğini düşünüyordu? Menüde olmayan beyaz çikolatalı sufleyi yapmak için

Pom!'da benimle beraber kestane ayıkladığı o akşamüzeri, suf-
lenin her şeyi çözeceğini mi hayal etmişti? Peki ya kastettiği *ev*
var mıydı artık, *benim* diyebileceğim bir ev, yeryüzünde öyle
bir ev kalmış mıydı? Benim evim neresiydi? Benim evim kimin
yuvasıydı?

Cumartesi akşamı Pom!'dan çıktın Çağla, evet sen, çünkü
sana dönmeliyiz, yersiz yurtsuz, evsiz ve sahipsiz ruhlarla oyalan-
mamalı ve sana dönmeliyiz. Cumartesi akşamı Pom!'dan çıktın
ama vakit henüz çok geç olmamıştı; on buçuk, en fazla on kırk
beş. Aslında bir doğum günündeydin. Duygu ve Kerim, seneler
evvel aynı güne denk gelmiş olan doğum günlerini orada kut-
lamaya karar vermişlerdi. Ortak oldukları onca yaşantıya gay-
riihtiyari biçimde ve kalıcı olarak eklenen böyle bir müşterek-
lik acaba birbirini seven iki insanda nasıl bir his uyandırıyordu?
Aynı gün doğmuş olmak... Mutlak tekilliğin mümkün olmadığı
hissi? Kaderlerinin beraber çizildiği hissi? Sahip olmadığım her
şeye, en saçma, en olmadık şeye gıpta etmekle sınılandığım bir
geceydi, Çağla, garipsememelisin, o uçağa binmişim ve dokuz
buçuk saatin nasıl geçeceğini asla bilemeyerek yanımda şimdiden
uyuklamaya başlayan sarışın ihtiyarın nefes seslerini dinleyip sa-
kinleşmeye çalışmışım.

Cumartesi akşamı Pom!'dan çıktın, erken çıktın –en fazla on
buçuk veya on kırk beş– çünkü baş ağrın dayanılmaz boyuttaydı.
Yorgundun, uykusuzdun ve keyifsizdin *de*. Ama bütün bunlar
kardeşinin doğum günü pastasını üflemesini bile beklemeden
çıkmaya sebep olmazdı. Dizginleri yorgunluğa, uykusuzluğa
veya keyifsizliğe büsbütün teslim etmiş olsan, çoktan kendini eve
kapatıp kof bir sera sebzesi gibi olgunlaşmayı beklemen de icap
ederdi, oysa bu kadar âciz değildin henüz, sadece o gece baş ağrın
dayanılmaz boyuttaydı.

Sokağa girdin yürüyerek. Taksi seni sokağın girişinde bırak-
mıştı. Cumartesi gecesini trafiğinden kaçmak için bir yokuştan
diğerine giren araçta miden bulanmıştı belki veya hava almak

istiyordun veya boş boş yürümek, henüz bilmiyordum. Sokağa girdin ve yürümeye başladın. Taksi ters yönden gelmiş ve seni sokağın diğer ucunda bırakmıştı, evinin iki blok ötesinde. Ağır ağır ilerledin, kendini güçlkle taşıyor gibi, oysa yanında büyük sırt çantan, bilgisayarın, dosyaların, hiçbir şey yoktu. İçindeki sıkıntı vardı sadece; görünmeyen, hacmi olmayan, elle tutulur bir yer kaplamayan, sadece ağırlığı olan bir sıkıntı. Ağırlığını sadece senin ölçebildiğin sıkıntı. Ölçemediğin sıkıntı.

Ağır aksak adımlarla evine ulaştın. Birkaç saniye duraksadın orada, apartmanın önünde, kapının hizasındaki o daima hafif çıkık duran rögar kapağının üstünde. Adımlarının yavaşça binaya yönelmesi, ağır ağır kapıya yaklaşması gereken noktada. Yapmadın. Yürümeye devam ettin. Bir adım. Birkaç adım. Birkaç adım daha. Durdun. Başını kaldırıp yukarı baktın. Günlerdir aralanmayan pencerelerime. Açılmayan ışıklarına. Terk edilmişliğin şekilsiz bir imzasıymışçasına perdenin iki kanadı arasında kalmış o biçimsiz, karanlık, gelişigüzel aralığa. O aralığa baktın uzun uzun. Beni hatırlatıyordu sana belki o aralık, ya da bizi; aramızda tam olarak açılmayan, tam olarak kapanmayan, hiçbir şekle, forma, düzleme sığmayan uçsuz bucaksız boşluğu. Yeterince uzun süre bakarsan silikleşebileceğini, aydınlanabileceğini hatta kapanabileceğini bile düşündün o boşluğun belki. Ve hem haklı hem haksızdın bunu düşünürken çünkü biçimsiz bir boşluk, Çağla, yerinden bir milim kıpırdasa bile ancak daha biçimsiz bir boşluk olur.

Kıpırdamamıştı zaten.

Neden sonra, hızlıca arkanı döndün. Geldiğin yöne doğru yürümeye koyuldun. Seriydi bu kez adımların. Hızlanmıştı, bir telaş, bir acele, bir pişmanlık yüklenmişti adımlarının hafızasına sanki. Buradan gitmek istiyordun. Bildiğin yere, bildiğin yere, evine dönmek istiyordun.

Apartmanın önüne geldin yeniden. Bir saniye, belki birkaç saniye, girişteki basamaklara baktın. Düşünce gücüyle bunları da kımıldatmaya çalışmalı mıydın? Üzerlerine saçılmış ve

hâlâ kurumamış hatıraların izini üflemeğe çalışmalı mıydın? O kadar nefesin var mıydı? Yoktu. Basamaklara yöneldin hızlı hızlı, sonra aniden, aniden onları arkada bırakıp ön bahçe-deki kamelyaya çıktın. Evinin önündeki küçük bahçeye yeni inşa edilmekte olan ufak bir çardaktı bu; kiremit tavan, demir korkuluklar ve henüz iki tanesi gelişigüzel yerleştirilmiş ferfor-je sandalyeler. Oturmadın. Burada çok kalmayacaktın. Korkuluklardan birine yaslandın ve çantanı açtın. Sokak lambası, bakıra çalan kızıl ışığını saçlarında dolaştırmaya başladı. Çantanın derinliklerini aydınlatmayan cılız ışık, gözünün önüne düştükçe arkaya savurduğun tutamlarını, başka bir gezegene ait, kabardıkça köpürmeyen, aksine yanıp tutuşan okyanus dalgalarına benzetiyordu. Çantanın derinliklerinde bir yerde kaybolmuş gizemli cisim ortaya inatla çıkmıyordu ama güç-lükle kulaklarının arkasına sabitlediğin saçların, bu kez kulak-larının ucunda sallanmakta olan gizemli başka bir cismi gözler önüne seriyordu. Bir küpe. Ve son bir hamle ve bingo! Çantanın gizli karanlığında saklanan sigara paketi ortaya çıkmıştı. Burada çok kalmayacaktın Çağla, düşündüğün gibi, sadece bir sigara, belki iki. Çakmağını çaktın ve sokağın loş kızılında ısıldayan bakır rengi nar taneleri, kulaklarının ucunda biraz daha ısıldadı. Burada çok kalmayacaktın, doğru, ama dudaklarının arasına götürdüğün tütün dalları da orada çok kalmayacaktı çünkü dudaklarını, Çağla, bu kez benden başkasına bırakmaya niyetim yoktu.

“O gece Topsy’ye gelmeyi hiç istemedim. Senin aramanı, senin bir şey söylemeni bekledim,” dedim.

Sessizdin. Sadece duruyordun. Konuşmaktan, çok konuş-maktan, benimle değil kendinle yıllardır bıkmadan usanmadan konuşmaktan yorulmuştun. Sadece dinlemek istiyordun artık.

Sadece dinlemek ve ara sıra parmaklarını sakallarımın arasında dolaştırmak.

“Aramadın. Telefonun çalıp durdu bütün gece tabii... Seni defalarca aradım... En sonunda o telefonlardan bir tanesini açacakmış gibi ayağa kalktığını ve barın kapısına doğru yürüdüğünü herhalde hatırlıyorsundur... Ama sadece ekrana baktın. Açmadın.”

Hatırlıyordun. Yine de bir şey söylemiyordun. Parmakların bu kez göğsümün üstünde kısa bir mola vermişti.

“O telefonu kapattığımda... son bir kez ekrana baktın, kazağını düzelttin, saçını topladın ve masaya döndün.”

Bunu da hatırlıyordun. Üstündeki siyah boğazlı kazağın boyununu nasıl bir cendereymişçesine sıkıldığını, nefes aldırılmıyormuş gibi hissettirdiğini fakat canını dişine takmak pahasına da olsa gülümsemeye çalışıldığını dün gibi hatırlıyordun.

Bu anının zihnine uyguladığı bir tür istençsiz baskıyla mı parmakların bu kez enseme kavramış, bilinçsizce sıkıyordu?

“O kapıdan nasıl ayrıldığımı bilmiyorum Çağla. Eve döndüm. Çantayı açmamıştım bile zaten. Olduğu gibi alıp çıktım. Okuldan çocuklarda kaldım bir süre. Önce birinde, sonra bir başkasında... Sonra da... Gittim zaten.”

Bunu hatırlamıyordun ama biliyordun. Bundan sonrasına dair anıların *türetilmiş* anılardı, içine hapsedildiğin bilgisizliğin karanlığında yoğrulup pişmişlerdi ve ânında kaskatı olmuşlardı. Dudaklarını araladığında sesin de bir o kadar katıydı şimdi, kaskatı: “Seni kıstırmadan kaçmayı başardın... Tabii yanlışlıkla açtığın telefonu saymazsak.”

Yanlışlıkla açmamıştım. Ya da belki yanlışlıkla açmıştım. Sarhoştum.

“Sarhoş olduğunu anlamamıştım... Hoş, tek bir cümle kurdun kurmadın zaten... Anlayamazdım.”

İkinci bir cümleyi, Çağla, istesem de kuramazdım.

Sebebini merak ediyordun. Parmakların her bir temasta sanki karıncalanıyor, değdiği her yeri diken diken ediyordu. Hangi

cümleleri kuramamıştım? Kuramadığım cümleleri yutmak varken neden o telefonu açmıştım? Parmakların aralık dudaklarıma dokunuyor ve sanki seneler önce neden mühürlendiklerinin hesabını soruyordu. “Neyi söylemekten korkuyordun?”

“Her şeyi... Her şeyi söyleyebilirdim Çağla... Daha evlenmedim diyebilirdim, mesela... Benim ‘karar’ sandığım o en başından yanlış olan yola henüz girmediğimi söyleyebilirdim... Girmek *üzere* olduğumu söyleyebilirdim... Direndiğimi ama çok zor olduğunu söyleyebilirdim... Tek çıkar yolun *o yol* olduğunu sandığımı söyleyebilirdim... Geçmişe, bildiğim, tanıdığım, alışık olduğum o eski hayata sığınmanın ‘çözüm’ olduğunu sandığımı, bunu sanacak kadar aptal ya da kör olduğumu söyleyebilirdim... Sarhoşken kafam daha iyi çalışıyor olurdu muhtemelen... Ve daha az kontrollü olurdu ve seni sevdiğimi... *seni* sevdiğimi... ama senin beni çok kırdığını, tahmin edemeyeceğin kadar çok kırdığını söylerdim.”

“Yapar mıydın bunu?”

Yapamazdım. Yapamamıştım. Bir yüklem olumsuz tüm çekimlerinin bir bileşimi olarak karşında duruyordum ve kuramadığım tüm cümlelerle hikâyemizi, hayatımızı yarım bırakmıştım.

Parmakların göz kapaklarıma değdi usulca, sonra kirpiklerime. Gözlerinin içine bakma cesaretini yitirmiş ve belki bir süre toplayamayacak olan gözlerimi açtırmaya çalışıyor değildin bunu yaparak; onlara sadece dokunmak istiyordun, seven bir insanın sevilen bir insana dokunmak isteğinin bütün o beklentisizliği ve hesapsızlığı içinde. “Bana bunları söyleseydin her şey bambaşka olurdu,” demeyi de düşünmüyordun çünkü varsayımların değerini hızla yitirdiği bir yerdi artık bu dünya, gün ağardıkça bakıra çalan kıvılcık parlaklığını yitiren sokak lambasının ışığı gibi.

Zaten demene gerek de yoktu. Bazı şeylerin söylenmesine gerek yoktur.

“Bilemezdim,” dedim. Gözlerimi araladım yavaşça. “Evet, bilebilirdim Çağla, ama bir o kadar bilemezdim de... Geçmişinden,

seni sen yapan başlardan, insanlardan kopamayacağını anlamış olabilirdin... O sabah uyanmış ve bunun, bizim olmayacağımızı fark etmiş olabilirdin. Her şeyi öylece birdenbire pat diye arkanda bırakmaya hazır olmadığını anlamış olabilirdin. Ahmet o yüzüğü nihayet parmağına taktığında, geçmişin, onca yıllık geçmişin esas önemli olan şey olduğuna karar vermiş olabilirdin... Bunların hepsi olmuş olabilirdi... Bunların hepsi her gün bir yerlerde birilerine oluyor... Senden büyük, çok büyük bir şey beklediğimi fark ettim ben o an... O kapıda. Ve sonra... Bunu beklemenin belki de doğru olmadığını düşündüm. En sonunda da... Bunu beklemenin *kesinlikle* doğru olmadığına karar verdim, çünkü bu kararı vermesem katlanamazdım.”

Kolunu başınla yastığın arasına almış, yanağını avucunun içine yaslamıştın. Karşımızdaki pencereden sokağa bakıyordun. Önemli bir gerçeği açık edecek olmanın belli belirsiz tedirginliğiyle gözlerini benden kaçıırıyordun. “Yaptığın *en son* şey bu değildi yine de,” derken bana döndün, “yaptığın en son şey, bu kararı kendi hayatına da uygulamak oldu.” Haklıydın. Seni geçmişine teslim edip gittiğimi düşünürken, kendimi de aynı kilitli kutuya kapatmıştım. “Ve sonunda mutsuz olduk.” Belki de açık edeceğin için seni tedirgin eden gerçek *buydu*. Mutsuzluk. İkimizin de adı gibi bildiği şey. İkimizi kalan herkesten farklı kılan şey. Ara sıra üstümüze sinen gelip geçici bir his gibi değil; bir sabit gibi, hayatımızın iç yüzüne dikilmiş bir astar gibi taşıdığımız mutsuzluk.

“Kızmayacaksan bir şey soracağım,” dedin birden, başını bana doğru uzattın ve çeneni göğsüme yasladın. Gözlerinde, beni kızdırmanın yakınından geçmeyecek türden bir tebessüm vardı, sadece dudaklarında değil gözlerinde de, neredeyse biraz muzip, dikensi. “Ne zamandır biliyor beni?”

Bunca imayı, merak edilecek hiçbir tarafı kalmayan Yeşim’i merak ettiğin için mi yapmıştın?

“Ondan ayrılmak üzere Boston’a gittiğim günden beri.”

“Yani yıllardır...”

“Aşağı yukarı.”

“Ne dedi?”

“Her ne yaşıyorsan bir yere varmayacak. Biz ayrılmayacağız.”

Tebessümün yüzünden silinmediği gibi, beklenmedik hudutlara yayılıyordu. Bu kez neredeyse alayla gülümsüyor olmanın dünyanın en erdemli davranışı olmadığını biliyor ama bunu düşünmeyi reddediyor, sadece gülümsüyordun.

“Neden?” diye sordum.

“Neredeyse aynılarını yıllar boyunca ben de işittim de ondan.”

Benim gülesim yoktu. Son sözlerini söyleyen bir kadının, son sözlerini söylediğinin o nihai ve çaresiz farkındalığıyla kinini sana bana saçıp gitmiş bir kadındı artık Yeşim, olsa olsa.

Ahmet’in benim zihnimdeki tesirinin ise bu kadar cılız ve sönük kaldığını söyleyemiyordum.

“Ama sana bunları söyleyen kişinin haksız çıktığını söyleyemeyiz, değil mi?” dedim. “Ve kendisi, her konuda olduğu gibi, ideal ilişki konusunda da en doğrusunu bildiğini etrafına ballandıra ballandıra anlatmaya fazlasıyla meraklı.”

Başını kaldırıp bana baktın. Bakışlarında bir gazez veya hidet yoktu ama onlarla, dilimin ucunda hâlâ asılı duran serzenişi söküp atmak istiyordun. Kaşlarını kaldırdın sonra belli belirsiz, dudaklarını birbirine bastırdın. Hafifçe gülümsedin ve çaresiz bir edayla başını eğip tekrar göğsüme yattın.

“Hiçbir şey Ahmet’ten *dinlediğin* gibi değil.”

“Pek harika bir dinleti de değil.”

“Kendin kaşınmışsın!”

Bu da doğrudu. Ve oldukça saçmaydı. Yine de sabaha karşı kirlentlerin arasında çırılçıplak birbirimize dolanmış yatarken buna gülmüyor olmalıydık.

Ayrılmıştınız. Siz de ayrılmıştınız. Ya da sen ayrılmıştın. Ayrılmaya çalışmıştın. Ne zamandır buna *çalışıyordun*. Gülmeyi kesmemi söyleyip koluma bir çimdik atıp devam etmeye de çalışıyordun. Ahmet de duymazdan, anlamazdan gelmeye çalışıyordu.

Sanki ona bir kez geri dönerek hayatına bir kapı açmışsın ve yegâne anahtarı kendisine teslim etmişsin gibi davranıyordu. Sanki o kapı ilelebet açık kalmaya mahkûmdu ve artık sen ne söylersen söyle onun düşünmeden içeri geçmeye, gelip başköşeye kurulmaya geri alınamaz bir hakkı vardı. Sanki hayatın, sen ne yaparsan yap, ne hissedersen hisset, gönlün ne derse desin ona zimmetliydi ve senin söz hakkın bulunmuyordu.

“Ne diyor?”

“Bunaldın Çağla... Yoruldun... Seni anlıyorum... Üstüne gelmiyorum... İstedğin ka-”

Ben Ahmet’i sormuyordum.

Ben gönlünü soruyordum.

Artık sadece gönlünün ne dediğini duymak istiyordum.

Hâlâ her şeyi mahvettiğimi mi söylüyordu?

Mutsuzluk içinde, pişmanlık içinde, yalnızlık içinde debelenmeye mahkûm olduğumu mu söylüyordu?

Şu an tam olarak hangisi olduğuma karar vermişti, mesela?

Korkak?

Başını kaldırdın ve dirseğinin üstünde hafifçe doğruldun.

Yalancı?

Gün iyiden iyiye aydınlanmış, salona dolan sabah güneşi saçlarının gölgesini üstümüze vurmuştu.

Aptal?

Bana doğru eğildin ve tüm varlığınla varlığımı sorguladın.

“Aptal...”

Dünyanın en adaletsiz sorgusuydu çünkü varlığımı yok ediyordu.

“Büyük aptal...”

Dünyanın en adaletsiz sorgusuydu çünkü beni sana, ilelebet sana, geri alınamaz bir şekilde sana mahkûm ediyordu.

“Dünyanın en büyük aptalı.”

• yıkık döküklüğümü
yağmuru koklar gibi koklamıştın •

Çoğumuzun bilmediği ama bilenlerin hasbelkader öğren-dik-lerinde bunu bilmeyenlere satmaya bayıldığı enteresan bir bilgi vardır: Lezzet olarak tabir edilen şeyin %70-95'inden tat değil, koku alma duyusu sorumludur. Benzer şekilde bilmediğimiz, doğalgazın bir kokusunun olmadığıdır mesela. Veya doğalgaza güvenlik sebebiyle sonradan eklenen bu kokunun çok seyreltilmiş halinin, *kahve* kokusunu andırdığı; genetik kodlarımız sebebiyle bazılarımızın maydanozun tadını sabuna benzettiği veya kuşkonmazın, idrarı kokuttuğunu düşündüğü (çünkü koku alıcılarındaki genetik farklılık sebebiyle çoğumuzun tuvalette almadığı o kötü kokuyu onların *gerçekten* aldığı) ve bunun gibi şeyler...

Sen ise bilirdin. Bu tür şeyleri bilmeye bayılırdın. Bu tür şeyleri hasbelkader öğrenip bilmeyenlere körü körüne satanlardan da değildin hiçbir zaman; bilmek havalı olduğu için bilmek isteyenleri hor görür, buna da her konuya olduğu gibi son derece titiz ve pragmatik yaklaşırdın. %75 ve %90'ın doğru olmadığını, çünkü İsviçreli veya herhangi bir başka muasır medeniyete mensup bilim insanının bugüne kadar bunu *kanıtlamamış* olduğunu onlarca kaynak araştırıp öğrenen sendin; senin su geçirmez mesleki doğruculuğun. %75 ve %90, herhangi bir şeye ikna olmak

için rakamlara ihtiyaç duyan bilinçaltımızın popüler uydurmalarındandı, evet, ama dünyada dört temel tadın –acı, ekşi, tatlı, tuzlu– fakat sayısız kokunun olduğu doğrudu. Koku elle tutulmayan ve gözle görülmeyen en keskin, en tehlikeli silahtı; hafızaya kazınırdı. Ve her bir kokunun zamana bizden çok daha iyi direnen bir belleği vardı; bizi bizden daha iyi tanıyan, bizi kendimizi unuttuğumuzda bile bize hatırlatacak olan, bizden daha güçlü, daha dinç, daha savaşçı bir hafızası: Babaannene kalmaya gittiğinde sandıklardan çıkan temiz çarşaf kokusunun, misal. Şifayı kapıp hastalıktan kırıldığın akşamlar annenin kaynattığı ve içmekten nefret ettiğin ıhlamurun kokusunun. Daha sonra başka hiçbir yerde bulamadığın, üstünde arı maya olan yeşil silginin şekerli kokusunun. Soğuk bir kış gecesi fırından yükselen kakaolu kek kokusunun. Ve hastane kokusunun.

Sevmediğin bir adamdan hamile olduğunu öğrendiğin o hastane koridorunun kesif, mide değil akıl bulandıran, kalp bulandıran kokusunun da bir hafızası vardı.

Koşar adımlarla dışarı çıktın. Duygu'yu beklemeye niyetin yoktu, hatta onun orada olduğunu bile kuvvetle muhtemel hatırlamıyordun. Hastaneye seni kimin taşıdığını, apar topar arabaya bindirilmeden önce nerede düşüp bayıldığını, düşüp bayılacak kadar yorgun olma sebebinin saatlerdir aralıksız okuduğun hangi davanın dosyası olduğunu, hiçbirini hatırlamıyordun. Çünkü koku, Çağla, hafızaya kazındığı gibi, kazındığı yerden kaldırdığı anıların kökünü kurutabilir de.

Duygu'yu beklemeye niyetin yoktu ama o yine de sana yetişmeyi başarmıştı. Sana yetişmeyi başarmıştı ama bu, kaç zamandır yattığını bilmediğin bir hastane acilinde sana yapıldığının farkında bile olmadığın bir testin sonucunda 0-10 mIU/ml arasında çıkması gerekirken 8500 çıkan HCG değerinin ne anlama geldiğini açıklayan hekimin odasından fırlarcasına çıktıktan sonra birden pişman olup duraksadığın için olmamıştı. Otopark alanına çıkar çıkmaz buraya kendi imkânlarıyla gelmediğini hatırlamıştın;

hatta kendi bilincinle ve isteğınle de değıl, hatta hatırlamış bile sayılmazdın bunu, bu olsa olsa farkına varmak olurdu. Uzaklaşuğın her bir adımda seyrelmeye başlayan o kesif hastane kokusu, oradan oraya hunharca savurduğı anılarını sonunda bir kum çuvalı gibi belleğıne yığıp yok olmuştı.

Duygu'ya bir şey sormaya da istekli değıldın, oysa kardeşının seni acil serviste bir kadın doğum uzmanıyla buluşturan düşünce zincirini merak ediyordun. Rutin kan tetkiklerine bir *gebelik testi* eklemeyi nereden çıkarmıştı? Duygu'nun da merak ettikleri yok değıldı zaten. Misal, neden ondan kaçtığını, neden bu kadar üzgün olduğunu anlamıyordu. Durumun çok garip ve zor olduğunu kabul ediyordu ama bazen sen de kendinden beklenmeyeni yapmalı ve her şerde bir hayır olduğuna inanmalıydın. Neden karnında, seninle benim aramdaki bütün duvarları belki de ilelebet yıkacak küçücük, beklenmedik bir mucize taşıdığını düşünmeyi denemiyordun?

Denemiyordun çünkü karnındaki küçücük, beklenmedik mucize aramızdaki bütün duvarları ilelebet yıkmak yerine dört bir yanına aşılmaz surlar örüyor, kapanmaz boşluklar açıyordu.

Denemiyordun çünkü karnındaki küçücük, beklenmedik mucize bizim mucizemiz değıldı, olmasına imkân yoktu, olamazdı.

Denemiyordun çünkü yıllardır yanlış bildiğimiz tüm doğruların hayatımızı tepetaklak ettiğı o gece, Sare'nin bebeğini kaybettiğı o uğursuz gece, beni bir çocuk parkında sen bulmuştun. Ve böylesi korkunç bir acıyı, çocuğunu kaybetme acısını bile yaşayamayacak kadar çaresiz bir adam oluşuma ağlarken, beni kollarında sımsıkı *sen* tutuyordun.

Eve girdin ve kendini koltuğına attın. Orda bir süre oturdun, sessiz ve dalgın. Bir süre sonra koltuktan sıyrılıp yere oturdun. Sonra mutfağına geçip tezgâhın üstüne oturdun ve son olarak pencerenin pervazına çıkıp onun üzerine. Bu sabah hastaneye giderken yarım bıraktığınız işlerin iptal edilemeyecek kadar acil olanlarını telefonda halletmek üzere içeri giden Duygu geri gelip seni elinde

bir fincan kahveyle bulduğunda yine de müdahil olmamıştı. Biraz kafeinin sana senden fazla zarar vermesi bugün mümkün görünmüyordu. Ama pencereyi açıp bedeninin yarısını sarkıtarak sigara içmene de müsaade edeceğini düşündüysen, elbette yanılmıştın.

“Sigara mı? Delirdin herhalde abla!”

“Henüz değil. Ama kolay bir iş sayılmaz, uğraştırıyor...”

“Saat 9 olmuş...”

“Bu bilgiyle ne yapmam gerektiğini bilemedim açıkçası.”

Duygu kızmıştı. Yine de kızanın, sen olmasını tercih ediyordu; ona kızmalı, bağırp çağırmalı, gerekirse kırıp dökmeli, bir şey yapmalıydın.

“Abla... Hadi otur, sakince konuşalım, olmaz mı?”

“Olamaz Duygu! Olamaz, nasıl olabilir ya! Ben o gece Ahmet’le... Ben o gece Ahmet’e gittiğimi bile hatırlamıyorum!”

Gerçekten anlamıyordun. Nasıl olabileceğine dair en ufak fikrin yoktu. Veya vardı ama o en ufak fikrin yaşayan bir varlığa hayat verebilmesi milyonda bir rastlanan bir ihtimal gibi görünüyordu. O barda içtiğin, çok içtiğin ve ne zaman, nasıl kapattığını hatırlamadığın gözlerini ertesi sabah, aylardır yanında dahi yatmadığın bir adamın yatağında açacak kadar kendini kaybettiğin gece, hayatını değiştirmiş olamazdı.

Ama tam olarak bunu yapmıştı.

Milyonda bir rastlanan ihtimaller Duygu’yu şaşırtıyor olabirdi ama seni sadece kahrediyordu.

Duygu da zaten milyonda bir rastlanan ihtimallere değil, başka bir şeye şaşıırıyordu.

“Ben Ahmet’le *o kadar* uzun zamandır böyle olduğunuzu bilmiyordum...”

Ahmet seni, “*Bir konuda değerli hizmetlerine ihtiyacı var, onu boşaman gerekiyor,*” diyerek karşıma çıkardığı günden beri, böyleydiniz. Hayır, çok daha uzun süredir. Bu hikâyede şaşıracak çok şey vardı. Misal, dünyanın bir toz tanesine sıkışacak kadar ufalmaya niyet etmişçesine bizi yıllar sonra bu şekilde bir araya getirmiş

olması. Ya da ikinci sınıf bir romantik komedi filminde bile romantik değil, sadece gülünç ve aptal bulacağımız bir yanlış anlamalar silsilesiyle birbirimizden kopmuş olmamız ve daha pek çok şey... Ama bu değildi. Bu şaşırtıcıdan başka çok şeydi. Alev alan incecik bir çıra parçası. Pimi çekilen bir bomba. Buza değen ateş.

Şaşırtmıyordu.

Yok ediyordu.

Ahmet seni ikinci kez aradığında, gürültülü bir mekândaydı. Seni aramak için bir kez daha kapının önüne çıkmıştı. Telefonu açıp ona görüşebileceğiniz bir saat belirtmeye karar verirsən, oradan kalkacak ve gelip seni alacaktı. Fakat telefonu açmamıştın. Üçüncü ve dördüncü kez aradığında da açmamıştın. Ahmet seni beşinci kez aradığında bunun bir yere varmadığını kesin olarak anlamıştı artık, evine gelmekten başka çaresi yoktu. Telefonu altıncı kez kulağına götürdüğünde, kapının önünde durmuş, yukarı bakıyordu. Zili çalıp kapının açılmasını beklerken altıncı aramasını hâlâ sonlandırmamıştı. Ev ışıksızdı ve perdelerin tümü kapalıydı. Kapı açılmıyordu çünkü evde kimse yoktu. Ahmet sana bugün de ulaşamayacak gibi görünüyordu.

Oysa Ahmet yanılıyordu. Sana bugün de ulaşamayacağı doğruydı ama evde düşünmediği, düşünemeyeceği kadar çok insan vardı ve onlardan biri, kapalı perdelerin arasından gözlerini ona dikmiş, gitmesini bekliyordu.

Ahmet'in gitmesini bekliyordum ama gidince ne olacağını bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra yanıma geldin. Elindeki iki kadehten birini bana uzattın. Viskinin keskin kokusu burnumu sızlatıyordu veya burnumu sızlatan şey başkaydı. Kadehleri pencerenin önüne koydun ve telefonunun susmuş olması sana anlık, ama sadece anlık bir rahatlama vermişçesine pervaza yaslanıp derin bir soluk bıraktın.

“O sana hafif kalır,” dedin.

Elimde tuttuğum soğumuş kahveden bahsediyordun. Hafif olup olmadığını bilmiyordum çünkü içmeden soğutmuştum. Kahve soğumuştur ama kalbim soğumuyordu. Maddenin yasalarına karşı geliyor, içten içe yanan bir buz kütlesi gibi kaskatı duruyordu.

Taşlaşmış kalbim ve ben, sana döndük ve dudaklarına götürmek üzere olduğun kadehi elinden aldık. Alkolden umulacak bir medet yoktu ama o medeti bu gece ben arayıp bulmayacaktım. Sana yasaktı.

Mutfığa gittim. Evin bu bölümü sessiz ve neredeyse zifiri karanlıktı. Mutfak pencerenin tam karşısındaki erik ağacının yapraklarını beklenmedik bir turuncuya boyayan sokak lambası bu gece yanmıyordu. Dolabı açtım ve zencefille taze nane yapraklarını çıkardım. Arkamdan geldin ve limon dilimlemeye başladın. Bıçak kördü ve limonu sadece eziyor, parçalıyordu. Tezgâha yaslandın ve ıslak, ekşi parmaklarını gözlerine kapattın.

“Gel buraya...”

Başın göğsüme gömüldü ve göz yaşların kalbimi buz tutmuş köşesinden eritmeye başladı. Kollarını belime sardın ve ıslak, ekşi parmaklarını birbirine doladın. Bir yere gitmemi istemiyordun, oysa bu dünyada gidebileceğim bir yer zaten yoktu.

“İstemiyorum.”

Bir yere gitmemi istesen de gidemezdin, ama istemediğin diğer şey beni korkutuyordu.

“İstemiyorum Sarp. İstemiyorum... Yani eminim bundan, son ka—”

“Bir buçuk sene sürdü...”

Dilim pütür pütürdü; havasız, ışısız bir çukurun içinde senelerce beklemiş gibi kupkuru. “Yaklaşık bir buçuk sene devam etti, Yeşim’le bizim ‘30 yaşına gelmeden çocuk sahibi olma’ telaşemiz... Yapılacaklar listesinde üstü çizilmesi gereken sıradaki madde...”

Hoşnutsuz bir alayla yüklü cümlelerim her bir yanından sarkan iğneleriyle seni belki de delik deşik ediyordu ama bunu yapmak zorundaydım.

“Baş ucuna asılan takvimler, ona göre ayarlanan işler, yapılan saçma sapan programlar... Tuhaf... Tuhaf hissettiriyordu ve bu tuhaf hissettirmesi gereken en son şeydi... Düşünsene... Dünyaya senden bir parça getirmeye çalışıyorsun, bunun doğal, güzel, iyi hissettirmesi gerektiğini düşünüyorsun ama... proje yapıyor gibisin. Mekanik, duygusuz, görev gibi... İş gibi... Tabii esas tuhaf olan—”

Bütün bunları sana neden anlattığımı bilmiyordum. Bütün bunları sana anlatmıyor olmam gerekiyordu. Beni yıllarca esir almış bu tuhaflığı döküp saçmam, sana döküp saçmam, böyle bir günde sana döküp saçmam çok yanlış, hatta belki gaddarcaydı.

Ama sen susmuştun ve devam etmemi bekliyordun.

Yorgun fakat yalvaran gözlerinle senden kaçıveren gözlerimi takip ediyordun.

“Ben o bir buçuk senenin sonunda artık bunu yapmak istemediğimi anladım.” Zorlanmaktan ve yıpranmaktan kaçacak bir yerimiz varsa da bu gece orayı bulamayacaktık. “Kolay olmamıştı ama... karar vermiştim artık, biliyordum. Bu... bu haliyle doğru gelmiyordu. O bilmem kaçınıcı doktor randevusundan sonra Yeşim’e devam etmek istemediğimi söyleyecektim, o kadar kararlıydım... ‘Bu son artık,’ dediğimi hatırlıyorum kendime o gün, kliniğe giderken, zihnimde o kadar net... Sonra... Sonra önüme bir rapor geldi. Birtakım rakamlar... Birtakım grafikler... İhtimalleri ortadan kaldırmak üzere bir araya gelmiş birtakım kelimeler... Hayatın bana bir şekilde... başka bir şekilde...son öyle olmaz, böyle olur deyişi...”

Bir şey demeden önüne baktın. Islak ve ekşi parmakların kurumuştur ve birbirine dolanmak yerine benim parmaklarıma dolmuştu. Belki de merak ediyordun. Belki Yeşim ve benim için sonun başlangıcının bu olduğunu düşünüyordun. Bir çocuk

sahibi olamamak. Benim yüzümden bir çocuk sahibi olamamak. Sonun başlangıcının bu olması çok olasıydı: bilindik bir hikâyeye anlaşılır bir başlangıç ve makul bir son. Ama sonun başlangıcı, ben biliyordum ki bu değildi, bu olsa olsa yolun sonunu gösteren onlarca ışığın sonuncusuydu; hayatın hâlâ aydınlatamadığı, hâlâ körü körüne yürümeye devam ettiğimiz yolun üstünde patlayan havai fişek. Körü körüne yürüyecek bir yolumuz kalmamıştı çünkü kör olmuştuk. Kör olmuştum. Koltuğa uzanmış, kucağımda yatıyordun, elimi tutuyor ve ne diyeceğini bilmiyordun. Ben de bilmiyordum.

Sonra, bir şey hissettin. Islak ve ekşi parmakların kurumuştu ama saçlarının deniz tuzuna gerçek bir tuz damlası karışmıştı. Yıkık döküklüğümü yağmuru koklar gibi koklamıştın Çağla, çünkü insan burnu yağmurdan önceki ozon kokusuna ne kadar hassassa, kırık bir kalp kırık başka bir kalbin feryadını duymakta biraz daha hassastır.

Başını kaldırıp doğruldun ve bana döndün. Dudakların, ıslak yanaklarımı kuruttu. Bana sarıldın ve yüzünü saçlarıma gömdün.

Ben de ağlarsam yapamazdın.

Zaten yapamıyordun. Hiç yapamazdın.

Ama olmazdı.

Bu senden, benden, hepimizden büyüktü ve bizim yolumuzun başı veya sonu değildi; bize yol kalmamıştı.

“Çağla, bak,” dedim. Bu gece sana hiç bakmadığımı ve belki hayatım boyunca bakamayacağım kadar kararlı bakacaktım. “Buna ister kaybetme psikolojisi de... İster bir eksikliğin senin bütün hayatını tanımlaması, önceliklerini silkeleyip değiştirmesi de... Bilmen gereken tek bir şey var: Bazı şeylerin kıymetini sadece kaybedince anlıyorsun.”

Çeneni tutup başını kaldırdım, çünkü anlaman için bana bakman şarttı.

“Kimse hiçbir şeyin kıymetini böyle anlamamalı.”

Elini elimin içine aldım ve karnına götürdüm çünkü hissetmeden de anlayamazdın.

“Bunu reddedemezsin. Ona göz açıp kapayıncaya kadar içinden alınabilecek, istenmeyen bir uzuv gibi bakamazsın. Bunun...”

Gözlerimi kapatıp alnımı alnına yasladım çünkü bunu bilmeden yaşıyordun, ama o yaşamak olmazdı.

“Bunun pişmanlığını yaşayamazsın Çağla, yaşamak istemezsin. Çünkü bu, yaşamaman, asla yaşamaman gereken bir pişmanlık.”

Gözlerin yaşıyordu tekrar. Sen ağlamıyordun, sen tufanlar koparıyordun. Titriyor ve yeryüzü tabakalarının yerini değiştiriyordun. Koyuveriyordun ve dünya yerle bir oluyordu.

“Şu an... Çok zor olabilir. Hiç... *doğal... güzel...* ya da *iyi* hissettirmeyebilir ama zamanında bunu düşünen Sarp da aptaldı zaten.”

Dudaklarımı ensene bastırdım çünkü gülüşüm deniz tuzu kokan dalgalarının arasında boğulmasın istiyordum.

“Şu an şartlar ne olursa olsun... Bugün her şey ne kadar yanlış görünürse görünsün... Önemli olan tek bir şey var, anladın mı? Tek bir şey.”

Yüzünü avuçlarımdan arasına aldım ve dudaklarına eğildim çünkü bu gece burada benden nefret edecek olsan da, bu sözler seni benden ilelebet koparacak olsa da hıçkırıklarını aşip onları sana duyurmam lazımdı.

“Tek önemli olan, yarın da pişman olmayacağın seçimi yapabilmek. Yarın... Sonraki gün... Hayatının bundan sonraki her günü.”

Gözlerini kapadın. Kirpiklerinden süzülen bir damla yaş, değdiği yerde dondu kaldı. Tekrar ağlamadın. Tekrar ağlamadım. Sen ve ben seviyorduk ama hayat kazanıyordu. Bir şekilde hep o kazanırdı.

- tarihin en eski hikâyesinin içindeki,
tarihin en eski hikâyesi •

Üç gün sonra, artık işe gitmeye hazırdın. Sabahın altısında kalkmış, kendine portakal suyu sıkıydın. Mideni ekşitmesini umursamıyordun ve portakal suyunu hiç sevmemeni de. Umursadığın şeyler başkaydı artık, başka olmak zorundaydı. Ayağa kalkmak. Hayata dönmek. Devam etmek. O sabah erken kalkmıştın ve işe gitmeye hazırdın çünkü işler bekliyordu, iyi olduğunu duymak isteyen iş arkadaşların bekliyordu, yatağa mihlanıp kalmadığını görmek isteyen yoga hocan bekliyordu ve hayat... Hayat sonlanmadığı sürece kesintisiz bir beklenti silsilesiydi ve devam edeceksen durmaman, hiç durmaman gerekiyordu.

Ya da koşacaktın. Durmamak için koşacaktın. Yürüyemiyorsan, uzaklaşamıyorsan, terk edip gidemiyorsan, geri dönüp kalamıyorsan, bekleyip göremiyorsan ve susup konuşamıyorsan, koşacaktın. Ben de koşuyordum. Başka çarem yokmuş gibi koşuyordum.

O sabah ormana gittim. Sabahın altısıydı, senin kendine portakal suyu sıkıdığın aynı sabahın aynı altısı. Hava soğuk ve rüzgârlıydı. Çivi gibi tene batıyordu. İyi geliyordu.

Orman yolu tenhaydı. Alacakaranlığa çöken gri bulutlar sanki hiç aydınlanmayacak bir günü haber veriyordu. Nem, kuzguni bir kasvet gibi yeşilin üstünü kapamıştı. Islak toprağa batıp çıkan

adımlarım kasvetin ancak daha derinine gömülüyordu çünkü kasvet benim içimdeydi; zihnimi, ruhumu, tüm varlığımı esir almıştı.

Seni düşünüyordum; katlanabileceğim en uzak yere kaçmış-ken bile seni, en son yapmam gereken şey bile değilken, seni. Gözlüğünü çıkarmış, gözlerini ovuşturuyordun. Bıçağı gövdesinden kavramış, maydanozları, olmayacak –*o bıçakla olmayacak*– kadar ince doğramaya çalışıyordun. En son yapmam gereken şeyi tahlil etmekten bile âciz olduğumu düşünüyordum çünkü aklım senin hayalini, içinden söküp atamadıkça daha da dayanılmaz hale getiriyordu. Ahmet’in arkasıındaydın şimdi, misal, apansız, soğuk bir aralık akşamı Pom!’un kapısından içeri giriyordun. Annene ıstakozun bu yumuşaklıkta olması için tam olarak kaç dakika haşlanması gerektiğini anlatırken, Ahmet’in belinde gezen parmaklarını fark ediyordun. Ahmet elinde beyaz zambaklarla sana geliyordu. Ansızın gece çöküyordu; gürültü ve duman ve tokuşturulan kadehler ve devrilen tabureler ve sen. Yine sen. Ahmet’in kollarında o bardan çıkıp giden sen. Rüzgâr gibi esip geçen sen.

Rüzgâr çıktı. Meşelerin sararmış, damarlı yaprakları titretmeye başladı. Solgun bir güneş, kurumuş dalların arasından kendine cılız, eğreti yollar çiziyordu. Doğa kımıldıyor; gün, onu mahkûm ettiğim karanlıktan sanki bana inat ve bana rağmen sıyrılmaya çalışıyordu.

Beni de sıyırmaya çalışıyordu.

Tek açıklaması bu olmalıydı.

Beni yalnızca haftalar evvel, yüzlerce kiloluk ağırlığının değilse de varlığının tüm fuzuli detaylarının altında bırakan o lanet olası cip, tam karşımda, yolumun üstünde duruyordu.

Beni ezip geçmeden bu işin bitmeyeceğini mi söylemeye çalışıyordu?

Aradan çıkması gereken fuzuli detay ben miydim, ıssız bir yolun ortasında, kaza süsü verilmeyi bekleyen?

Ruhum yangın yeri ydi zaten, aklım enkazdı, bunların hiçbirisine gerek yoktu.

Birkaç adım ilerledim. Geniş parkurun dar ucuydu burası; kendimce belirlediğim bitiş çizgisi. Arabam yolun sonundaydı. Buradan gitmek için tek yapabileceğim şey buradan defolup gitmekti ama lanet olası metal yığınının önünden bir yere kıpırdadığı yoktu.

Bu esnada, Çağla, tam bu esnada, saat henüz yediye gelirken ve sen ofise gitmek üzere arabana binmişken ve bunu yapabilirsen ancak *şimdi*, ancak böyle apansız ve düşünmeden ve tasarlayıp vazgeçmeden yapabileceğine tüm varlığıyla inanmışken, Ahmet'i aramaya karar veriyordun. Ona her şeyi anlatacaktın; sabah koşusunu bitirmesini beklemeden, bir soluk almasına fırsat vermeden, her şeyi: Bir çocuğunuzun olacağını ama bir çocuğunuzun olacağını *sadece*; müşterek bir hayatınızın değil, elektrik faturalarını beraber ödediğiniz bir evinizin değil, komşuların gürültüsünden şikâyet edip duracağınız bir bahçenizin değil, bir süre baş başa ve huzur içinde çıkmayı unutacağınız tatillerin değil, bir çocuğunuzun olacağını *sadece*. Ahmet'in bunları kabul edip etmeyeceğinden emin değildin ama ona kabul edip etmeme seçeneği vermek istediğinden de emin değildin. Hatta yapacağın haksızlıktan, gaddarlıktan, *kötülükten* utanman gerektiğinden bile değildin emin. Kötülüğünün tüm ağırlığını bir hamal gibi tek başına sırtlanarak aldın telefonu eline, oysa Ahmet o telefonu açamayacak kadar meşguldü Çağla, sabahın yedisinde bir başka kadınla öpüşecek kadar meşgul.

"Sarp!"

Bir adım.

"Sarp!"

Büyük bir adım.

"Sarp!"

Neredeyse koşar adımlar.

"SARP!"

Bacaklarım, aklımı delik deşik eden düşüncelerin hızına yeti-
şemiyordu. Ahmet'in peşimde giderek yükselen sesinin, ismim-
den başka bana ne söylemeye çalışacağını bilmiyor, bilmek de is-
temiyordum. Ses bir uğultuya dönüşüp yok olmuyordu. Ses beni
kısıkrak yakalayıp sağır etmek niyetinde olmalıydı.

"Dursana! Hey! Sana diyorum!"

Ahmet ve ben ve saçımızı başımızı dağıtan sabah ayazı ve bu
yerin dibine giresice, utanç dolu sabahı sararmış gölgeleriyle ört-
meye çalışan ama müşterek çaresizliğimizi ancak çırılçıplak orta-
da bırakan yüzyıllık meşe ağaçları...

Bana tarihin en eski hikâyesini mi anlatmak istiyordu?

"Bak... Düşündüğün gibi değil."

Üstelik bu işte alabildiğine de başarısızdı.

"Bas git şuradan Ahmet!"

Sesimdeki istemsiz alaydı belki Ahmet'in tahammülünü yerle
bir eden. Veya sabahın bir köründe, hikâyenin kıyısından yü-
rüyüp geçmek zorunda kalan bana, bu *üçüncü kişi*'ye atfettiği o
katlanılmaz önyargı, tiksinti... Ahmet bütün önyargılarımı ku-
şanmış, ondan tiksindiğimi düşünüyordu, oysa hikâyenin üçün-
cü kişisi hikâyeyi delip geçiyordu sadece, veya hikâye, hikâyenin
üçüncü kişisini delip geçiyordu.

"Ne biliyorsun da beni yargılıyorsun lan sen?"

Bir isyan veya aşağılama veya üste çıkma çabası değildi bu. Bir
soru bile sayılmazdı. Ahmet kolumu tutmuş, yaralı bir hayvan
gibi pençesini geçirmiş, bilmediğim her şeyi bilmem için sanki
yalvarıyor, yakarıyordu.

"Bırak!"

Oysa sadece çekip gidebilirdim ben; anlamıyordu, anlamazdı
ve anlamamalıydı ama beni bırakmak zorundaydı.

"İyi, git! Git yetiştir Çağla'ya, hiç durma! Prensesin umurun-
da sanki!"

Ama Ahmet ölümü kapıda görmüştü bile.

“Günlerdir telefonlarıma bile bakmıyor! Yaklaştırmıyor bile yanına!”

Yaralarını dağlayacaktı ve bitirecekti.

“Hanımefendiye *dokunamıyorum* bile lan aylardır! *Aylardır* ya... Evet! Şimdi dinliyorsun bakıyorum... Dinle o zaman! Çağla Hanım bir gece... Benim evimde... Benim yatağında... Sızıyor... Zil zurna sarhoş, bak... O doğum gününden gelip onu aldığım gece... Sızıyor kucacağında... Onu güzelce yatırıyorum, sabah kalkıp kahvaltı hazırlıyorum... Ona kahvaltı hazırlıyorum, yatağına getiriyorum, ama o nerede? Yok! Siktir olup gitmiş çünkü! Kaçmış lan yatağımdan! Kim sevgilisinin yatağından kaçarsan, söylemene bana?! Kim sevgilisinden aylarca uzak durur? Bitirmiş... Kafasında sikmiş atmış çünkü! Kendi kendine sikip atmış... Bunca sene sonra, tek başına yürüyüp gitmek bu kadar kolay!”

Saçımızı başımızı dağıtan sabah ayazı ve yüzyıllık meşe ağaçlarının sararmış, çaresiz gölgesinde çırılçıplak yatan cesetlerimiz.

Tarihin en eski hikâyesinin içindeki, tarihin en eski hikâyesi.

Üç gün sonra, işe gitmeye hazırdın. Sabahın altısında kalkmış, kendine portakal suyu sıkıydın. Mideni ekşitmesini umursamıyordun, portakal suyunu hiç sevmemeni de. Günlerdir toplayamadığın cesaretini bir hışım üstüne geçirmiş, gardını kuşanmış, çıkmaya korktuğun yolu nihayet yürümeye hazırdın.

Ve fakat bu kez Ahmet yolun sonunda yoktu.

Ona ulaşamayınca, evden çıktın ve ofise gittin. Önünde bulduğun yarım kalmış onlarca dosya, saatlerini alabildiği ölçüde alacaktı ama içinde büyüyen huzursuzluğa bir itiraz dilekçesi yazamadıktan sonra boşunaydı. Derin bir pişmanlık duygusunun en ince damarına kadar kök saldığını ve her bir zerreni istila ettiğini hissediyordun ama bu pişmanlığın bir ismi, bir adresi yoktu; ona bir muhatap biçemeyecek kadar umutsuz ve yorgundun.

Saatler sonra, kendini dışarı attın. İşe döner dönmez gömüldüğün o dosyalardan başını kaldırıp biraz hava alman için iş arkadaşların seni önce bir kahveye, sonra öğle yemeğine, sonra akşamüstü çayı eşliğinde dedikoduya çağırmıştı ama başını kaldırmamıştın. Kimsenin senden duymak istediği bir şey yoktu ama sen dünyaya milyonlarca cevap borçlu olduğunu hissediyordun. Suçluluk duygusu bir haşere sürüsü gibi zihnine sızıyor, aklını mantığını yiyip bitiriyordu.

Ahmet'e ulaşamıyordun.

Bana da ulaşamıyordun.

Ne noktada beni aramaya karar verdiğin bilinmez, niye aradığın da aynı ölçüde belirsiz: İçinden çıkamadığın bu karabasanı senin vicdanından başka bir ses dağıtsın istiyordun, belki bu yüzden. Belki sana sakın olmanı söylememi istediğin için, çünkü bunu kendin başaramıyordun. Belki de en doğrusunu yaptığını teyit etmemi istiyordun çünkü bunun en doğrusu olduğu, aklına mantığına sığmadığı gibi kalbine de sığmıyordu. Olan biteni kalbine sığdırabilmen için bana ihtiyacın vardı, kalbimin seninkinden bile daha ufak parçalara ayrılmış olduğunu bilmene rağmen, bana. Kendini dışarıda buldun ve dakikalar sonra Pom!'un kapısındaydın.

Ama ben yoktum.

Elbette yoktum.

Yaptığın haksızlıktı ve ben bunu hak etmiyordum. Bana haksızlık ediyordun.

Bu düşüncelerle arabaya bindin ama çok geçmeden süremeyeceğini anladın. Kendini, idare edip edemeyeceğini bilmediğin bir direksiyonun başına oturtmakta beis görmezdin sen, eğer bu, sadece sen olsaydın. Ama sen, sen değildin artık; sen bir değil, ikiydin, taşıdığın sorumlulukların toplamıydın. Arabadan indin ve yürümeye başladın. Titreyen telefonunu cebinden çıkardın ve Ahmet'in ismiyle karşılaştın.

Yol belki de nihayet açılmış, koyulman için seni bekliyordu.

Ahmet seni Bebek Parkı'nda, deniz kıyısındaki demirleri paslanmış kırık bankta otururken bulduğunda belki on dakika geçmişti, belki on beş. Ellerini cebine sokmuştun. Üşüyen ayaklarını birbirine dolamıştın. Burnun kızarmıştı ve esen rüzgâr gözlerini dolduruyordu. Sinir uçlarının uyuştüğunu ve dilinin buz kestiğini hissediyordun. Bunu yapabilecek miydin, bilmiyordun.

Bilmene gerek kalmıyordu.

“Çağla, ben seni aldattım.”

Ahmet seni aldattığını söylüyordu. Bacak bacak üstüne atmış, kollarını birbirine kavuşturmuş, ifadesiz bakışlarını boğazdan geçen yük gemilerine dikmiş, “önemsiz bir şey” diyordu. Önemsiz bir şeydi çünkü önemli olan şey başkaydı. Seni aldatmıştı ama bunun için özür dilemiyordu. Suçlu olmadığı bir şey için özür dilemeyi reddediyordu. Suçlu değildi çünkü o bu ilişkiyi kurtarmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Suçlu değildi çünkü onu azmettiren, senin ruhunun duymadığı gecelerde yatağına giren kadın veya kadınlar değil, ruhu duymayan sendin. Ruhun duymayacak kadar ondan uzaklaşmış olmandı, ki tek duymayan ruhun değildi, bedeninin de duymuyordu. Bir cüzzamlıymış gibi onu iten bedeninin ona aylardır ne dokunuyor ne dokunduruyor, bunun farkında değilmiş gibi davranmakta da sakınca görmüyordu. En acısı da şuydu ki, şimdi, bunca senenin sonunda, Ahmet bütün bunları pişman olduğu için değil, vicdan azabını yenmek için de değil, kendini affettirmek umuduyla bile değil; sırf yarın elin adamının birinden duyma diye anlatıyordu sana. Bunca senenin sonunda bu ilişkiden yarattığın eser, Çağla, işte tam buydu. Kendinle ne kadar gurur duysan azdı.

Gurur duymadın. Nutkun tutuldu, gözlerinin karardı. Ellerini karnına götürdün. Sanki aklın fikrin, bedenine açılmış bir delikten dipsiz bir kuyuya akar gibi ağır ağır süzülüyor ve oraya

iner inmez taşlaşıyordu. Anlamıyordun. Korkuyordun. Ne yapacağını bilmiyordun ve boğulacağını hissediyordun.

Ne yapacağını *biliyordun*, çünkü böyle anlarda insanı boğulmaktan tek şey kurtarır.

“Ben başkasını seviyorum.”

Gerçekler.

“Ama ben senden özür *diliyorum* Ahmet... Başkasını sevdiğim için değil, bunu kabul etmekte bu kadar geç kaldığım için de değil... Her şeyi, aramızda yanlış olan *her şeyi* bir demet zambakla, havalı bir akşam yemeğiyle, bir hafta sonu kaçamağıyla, pahalı hediyelerle, *lanet olası ciplerle* bertaraf edebileceğini sanmana izin verdiğim için... Aramızdaki boşluğu... bizi ayıran *uçurumu*, önünden arkasından dolanabileceğin, üstünden bir çırpıda atlayabileceğin ufak bir çukur zannetmene izin verdiğim için. Bunca sene sana her şeyin bittiğini, her şeyin *çok uzun zaman önce* bitmiş olduğunu, bir arada olsak da hiçbir şeye başlayamamış olduğumuzu gösteremeyecek kadar güçsüz, kör, basiretsiz olduğum için! Geçmişe yaslanmanın ayakta durmaya, mutlu olmaya yettiğini sandığım için! Kendimi kandırdığım ve seni de benimle sürüklediğim için! Bütün bunlar için özür diliyorum ben senden. Ve emin ol, bu senden dilediğim son şey.”

Ellerini bankın paslanmış demirlerine yasladın ve parmaklarından güç aldın. Bunca sene bulamadığın gücü nihayet içinde taşıyarak ayağa kalktın ve yürümeye başladın.

“Riyakârın tekisin Çağla!”

Ses, onu geride bıraktıkça peşin sıra yükseliyor, kulaklarında âdeta uğulduyordu.

“Aramızdaki gerçek riyakâr *sensin*.”

Ama içine işlemiyordu.

“Yine de bir teşekkürü hak ediyorsun. Neden, biliyor musun? Her şeye senin sebep olduğunu kabul ettiğin için.”

İçine işlemiyordu çünkü için, kapkaranlık, dipsiz bir boşluktu. Boşluk ses geçirmiyordu. Kurşun da geçirmiyordu.

• belki de sahiden oturup yazardım •

“Anne, benim ismimi niye kimsenin bilmediği bir isim koydunuz?”

Ağlayarak ayaklarının dibine kadar geldi ve eteklerine yapıştı. Aslında ağlamıyor, sadece hıçkırıyordu ama 5 yaşındaydı ve ikisinin farkını anlayabildiğini henüz kavrayamıyordu.

Fırından yeni çıkmış findıklı ve parça çikolatalı kurabiyelerden birini alıp gelen Berrak, mutsuz prensesi kucaklayıp bahçedeki rengârenk balonlarla süslenmiş masaya götürdü. Etraftaki keşme-keşin sesini duyurmasına engel olduğu muhakkaktı, ama deneyecekti: “Niye öyle diyorsun tatlım, çok güzel bir ismin var senin.”

“Hayır, *yok!*”

Olan biteni içeriden, pencerenin önündeki divandan izliyordun.

Size “hiçbir şeye gerek yok, catering her şeyi hallediyor” deseler de Mısra’nın doğum günü partisi için bir gece önce özel hazırladığınız ve üzerlerine tek tek itinayla siyah-beyaz glazürden puantiyeler koyduğunuz kurabiyelerden birini ona uzatıp kulağına fısıldayan, bu kez Leyla’ydı: “Hem senin ismin çok özel çünkü başka kimsede yok.”

“Ama kimse *Efsun* ne demek bilmiyor! Zaten annem de bana anlatmıyor! İsmimin aslında bir hikâyesi varmış ama ancak büyüünce arılabmışım.”

Bilemezlerdi. Öğrendiklerini düşünseler de yanılırlardı. Bazı kelimelerin kaderi buydu. Anlamları sözlüklerde yazardı ama yazmazdı. Anlatılamazlardı, sadece yaşanılırlardı.

Pencere önündeki divanın sol yanındaki kitaplığa sırtını vermiş, yekpare camdan bahçedeki tatlı telaşeyi izliyordun. Efsun'u her bir elinde birer kurabiyeyle çocukların arasına bırakıp gelen Leyla ve Berrak ise seni izliyordu. Efsun'a anlatmadığın hikâyeyi —en azından tamamını— onlara da anlatmamıştın. Yine de yüzünü bu meraklı bakışlar değil, geldiğinden beri elinden bırakamadığın çünkü saatlerdir bitiremediğin portakal suyu ekşitiyordu. Kahve içmeyi özlemiştin ve portakal suyunu hâlâ sevmiyordun, ama kokusu seni seneler öncesine götürmeye yetmişti bile; işte oradaydın, tam beş yıl öncesinde, bu kez bir başka pencerenin önünde, aralık perdelerin arkasında, sokak lambasının bakıra çalan gölgesinin içinde ve insafsız bir karanlığın ortasında. Beş sene önce karanlığı dağıtamıyordun çünkü dağıtamazdın.

Efsun ne demek, henüz sen de bilmiyordun.

Başını çevirdin, divanın sol yanına iyice yerleşip bahçeye baktın ve anlatılmaz, sadece yaşanır hikâyeni düşündün. Ayaklarını rahatça uzatabilmen için seni boydan boya uzanan dev kitaplıkların birbirine baktığı çalışma odasındaki pencere önü divanına almışlardı. Beş yıl önce bir akşamüstü de ayaklarını rahatça uzatabilmeye ihtiyacın vardı ama sen o akşamüstü sahildeki bir banktan, Ahmet'in yanından kalkmış ve bir daha geri dönmemek üzere yürümeye başlamıştın. Ve bu, hikâyenin aslında başı değil, sonuydu ama iyi hikâyelerin, Çağla, nadiren tek başlangıçları olur ve efsunlu hikâyelerde her son, bir başlangıçtır.

O soğuk mart akşamüzeri o banktan kalkmış ve yürümeye başlamıştın, ama bu kez aksi yöne doğru, Hisar'a değil, Akıntıburnu'na yürüyordun. Yürümüyor, sersefil bir akıntı gibi sürükleniyordun. Sanki rüzgâr bile ters istikamete gittiğin için sana cephe almıştı, buz gibi elleriyle aptallığını yüzüne vuruyordu. Martın ortasıydı ama deli gibi üşüyordun. Sevmediğin adam sana aylardır dokunmadığını söylüyordu ve sevmediğin ve sana

dokunmayan adamın bebeği, sevdiğin adamla seni dünyalar kadar uzağa savuruyordu. Hiçbir şeye akıl sır erdiremiyordun ve erdirebilecek gibi hissetmiyordun. Dünyalar kadar uzağa savrulurken yapabileceğin tek şey, belki de daha uzağa savrulmaktı. Hiçbir çaren kalmamıştı ve yapabileceğin tek şey vardı.

Kaçmak.

Beş yıl önce o akşamüzeri üşüyen ayakların seni Akıntıburnu'ndan Bebek'e güç de olsa geri getirmeyi başardı. Arabanı alacaktın. Direksiyonun başına geçecek ve yıllardır aklına bile gelmeyen bir istikamete doğru yola koyulacaktın. Bebek, Arnavutköy, Kuruçeşme, Ortaköy, Beşiktaş, Kabataş... Arabayı bıraktın, sıradaki vapuru beklemeye başladın. En az on senedir uğramadığın Heybeliada'daki yazlığa uğramak için iyi bir gündü o gün; iyi değilse de doğru bir gün, doğru bir gün değilse de yerinde bir karar. Yakın zamanda yeterincesini almış gibi hissetmediklerinden... Kimse seni orada arayıp sormazdı. Seni arayıp soracak olanlara ise ne diyeceğini biliyordun; hâlâ iyileşememiştin, bir süre daha dinlenmeli, hayata dönebilmek için adamakıllı toparlandığına emin olmalıydın. Seni kimin arayıp soracağını da biliyordun zaten; annen baban arayıp sorardı, yakın arkadaşların yapabileceğimiz bir şey var mı? derdi, Duygu sana birkaç parça eşya getirir ve başını dizlerine yaslayıp saçını okşardı.

Ben?

Pek çok hikâyenin tek bir kaçağı olurdu ama o soğuk mart günü bizimkisinde iki tane vardı. Bana ulaşamıyordun.

Bana ulaşamıyordun çünkü aynı gün aynı saatlerde, Çağla, sen Kabataş İskelesi'nde vapur beklerken veya Ortaköy'e varamamışken daha, ya da Bebek Parkı'ndaki o demirleri paslı banktan bile kalkmamışken henüz; aynı gün aynı saatlerde ben de seni arayıp sormaktan âcizdim çünkü hayat seni aştığı kadar beni de aşıyordu. Baran ve Arhan'ın yanına gitmiştim ve onlardan belki de hayatlarında duyacakları en garip şeyi istemiştim. Bunu tek başıma da yapabileceğimi onlar da biliyordu ben de biliyordum, ama bir adamın, en son seneler evvel lanet ederek çıktığı

bir kliniğin kapısından, bu kez mümkünse biri avukat olan dostlarıyla girmek istemesini anlayışla karşılıyorlardı. Yıllar önce benim için yapacakları en garip şeyin bozulmuş dondurma yemek olduğunu sanmışlardı, ama hayat onları iki konuda yanıltmıştı: Ben bozuk dondurma yapmazdım ama hayat, bir adama, hiç beklemediği bir anda varlığını yeniden sorgulatacak kadar tuhaftı.

Ya da efsunlu.

“Benim gibi mi efsunlu, baba, benim gibi mi efsunlu?”

Tüm gözler bize çevrildi. Mayısın ortasına vakitsiz düşen cemre gibiydik, kapının ağzına apansız sıçrayan ateş topu. Efsunlu bir hadise. Bir süredir sizi dinlediğimizi ruhunuz duymamıştı çünkü iyi hikâyeler tam da bunu yapar; insana gerçekliği bir süreliğine unutturur.

Gerçek unutulamayacak kadar akılmaz olsa bile.

Aklın almadığını tasavvur etmek de, kabul etmek de çok zor olsa bile.

Ufacık bir hatanın –seneler evvel laboratuvarın birinde bir test sonucunun yanlış bir isimle yan yana gelmesinden ibaret basit, kasıtsız, saçma bir hatanın– hayatımı, hayatımızı mahvetmek üzere olduğunu tasavvur etmek zordu, ama başımıza gelen buydu. Ağırlığını sırtımda senelerce taşıdığım bu eksiklik –bir evlat sahibi olamamanın, asla olamayacak olmanın eksikliği– beni sadece kambur bırakmamış, seni de benden neredeyse koparmıştı ama bununla yaşayabilirdik, yaşamıştık, yaşıyorduk. Hayat basit, kasıtsız, saçma hatalarla doluydu.

Bakışların Efsun’la bana döndü ve muzip bir tebessüm, dudaklarını ustaca birleştiren çizginin kıyısında gezindi. Onları öpme isteğiyle doldum ama sanırım konuyu dağıtmamam gerekiyordu.

“Bir dakika bir dakika... Şimdi siz zamanında, Amerika’da Sarp’a konulan teşhisin *hatalı* olduğunu mu tespit ettirdiniz? İsimleri mi kaydırmışlar?”

“Yok artık! Koskoca klinik böyle bir hatayı nasıl yapar?”

Hayat, basit, kasıtsız, saçma hatalarla dolu olduğu için kimse-den af dilemezdi. Ama senin basit, kasıtsız ve saçma da olsa bazı hataları cezasız bırakmaya niyetin olmamıştı.

“Eee peki ne oldu sonra?” dedi Berrak.

Boğazını temizledin, hâlâ elinde tuttuğun bardağın dibindeki portakal suyunu kafana diktin. “Özet geçmek gerekirse...”

Başından beri dilini lal eden bir hatıranın mahcubiyetiyle susmuyordun. Hayatının en lezzetli zaferinin tadını damağında biraz daha uzun süre demlemek için susuyordun çünkü artık sen de biliyordun.

Zamanlama her şeydir.

“O kliniğe gittim ve o raporda parmağı veya imzası veya onayı olan bütün şarlatanları... yaptıkları bu *hata* için *pışman* ettim, diyelim.”

Ufak bir sessizlik oldu. Tereddüt yüklü bakışların arasında bir müddet dolaşan sessizlik, tüm odayı çepeçevre dolaştı. Son yirmi sekiz haftadır karnında taşıdığın ikinci mucize bile minik, apan-sız tekmelerini atmayı bırakmış, şarlatanın ne demek olduğunu bilmeyen ve bunu mutlak suretle soracak olan küçük prenses dahi susmuştu. Hepimiz sanki akıllalmaz bir sabırla sessizliğin delinmesini bekliyorduk.

Saniyeler almadı.

“Acaba özet geçmeyip daha detaylı mı anlatsan?” diye sordu Leyla, gülüşmeler yatışmaya başladığında. “Malum, bir yazara aynen böyle hikâyeler lazım!”

“Dur bakalım sevgilim,” dedi Baran, gözündeki editör çerçevelerini düzelterek. “Belki bu hikâyeyi bir gün oturur, sahibi yazar.”

Bana baktın. Bakışlarımız karıştı, birbirinin içinde eridi, sessizce fokurdayarak kaynadı ve ağır ağır tüten nar kokulu, görünmez bir buğu gibi üstümüze çıktı. Dudaklarından geçen muzip tebessüm bu kez o aralıktan dökülmüş, un ufak olup aramıza saçılmıştı. Şüphesiz dünya üstünde bundan daha lezzetli bir reçete yoktu, olamazdı.

Belki de sahiden bir gün oturup yazardım.

Digestif²

S: “Gururla belirtmek isterim ki...”

S: “Lui’nin ikinci restoranı New York’un en havalı yeri oldu.”

S: “Şahane bir menü yaptık.”

S: “Ama sensiz boğazımdan geçmedi.

İlk fırsatta beraber tatmalıyız.”

Ç: “Mukadderat :)”

S: “Bu arada... Senden de hâlâ menüyü bekliyorum.”

S: “En azından ikinci servis konusunda
anlaşmamız gerek :)”

Ç: “Artık lazanyayı beceriyorum.”

S: “Hep beceriyordun...”

Ç: “Belki de bunu Çağla’nın 1. Mutfak İstilası’nın
konuklarına sormalıyızdır.”

S: “Hakkaten, kaçınıcıydık?”

Ç: “Altı.”

² Yemek sonrası alınan, hazmetmeye yardımcı içkilere verilen ad.

S: "Çağla'nın Mutfak İstifası'nın
bir seri haline geleceğini bilseydim..."

S: "Daha kısa bir isim önermeyi
düşünebilirdim sanırım."

Ç: "Vaktiyle bir *gelenek* olarak tanımladığınız
bu *düşünülüş hediye'ye*..."

Ç: "Seri demeniz üzdü, Bay Kuzgun..."

Ç: "Beyanatınızın ne denli talihsiz olduğunun
inşallah farkındasınızdır."

S: "Sahibi sayıldığınız bir yer, Bayan Kuzgun..."

S: "İstila edemezsiniz."

S: "O yüzden söylüyorum."

S: "Yine de belagatimi bağışlayın..."

Ç: "Yalnız siz bu kelime oyunlarında epey ilerlediniz.
Hakkınızı teslim etmek lazım."

S: "Menüyü de teslim edebilirsek..."

Ç: "Edemeyebiliriz..."

S: "Neden? Kuzgunlar meclisi tarafından
cezalandırıldım mı yoksa?"

Ç: "İçtihat bunu gerektirdi, diyelim."

S: "Diyelim mi?"

Ç: "Diyelim diyelim.
Hani kelime oyunlarında iddialıydık?"

S: "Bu mahkeme aleyhime sonuçlanır gibime geldi."

S: "Pardon! Mahkeme değil, dava sonuçlanır :)"

Ç: "Âlâ :)"

S: "İçtihat diyorduk..."

Ç: "İçtihat diyorduk..."

Ç: "Kanun tarafından hüküm belirtilmemiş bir konuda..."

Ç: "Daha önceki bir mahkeme kararının esas alınması."

S: "O halde ben son altı yılın
mahkeme tutanaklarını bir inceleyeyim..."

S: "Yoksa daha da geriye mi gitmem lazım?"

Ç: "En müşkül anlarda ortadan kayboluverdiğiniz
herhangi bir zamana gitmeniz yeter."

Ç: "Neyse ki çok emsal dava var, sayın müvekkilim :)"

S: "Ama bu yargısız infazdır! :)"

S: "Hatta direkt infazdır!"

Ç: "Sebepe?"

S: "En son ortadan kayboluverişim..."

S: "Fevkalade efsunlu bir hadiseye gebeydi de ondan."

Ç: "Şimdiki de fevkalade *narin* dertlere gebe..."

S: "Hala uyumuyor mu? :("

Ç: "Sanırım, babababababa demekten
uyuyabiliyor mu, diye sormalıyız..."

S: "Ama kalemimi kırmayınız..."

S: "Beni darağacına yollamayınız..."

Ç: "Daha da fenasını yaparım."

Ç: "Narin seni çok özledi."

Ç: "Efsun da seni çok özledi."

Ç: "Ben..."

Ç: "Hepsinden daha çok özledim."

S: "Ama..."

S: "Ama..."

S: "Kurumuş bir kaktüsün öldüğü çok geç anlaşılır..."

Ç: "Neyse ki Narlıoğlu kızları, kurumuş kaktüslere
can suyu olmak için vardır."

Ç: "O yüzden hemen işlerini halledip yanımıza dön..."

Ç: "Dünyanın en büyük aptalı!"

Son Söz

Kadere inandırılmaya ihtiyacım varmışçasına kaderin bana tam da bunu yaptığı çok gün olmuştur.

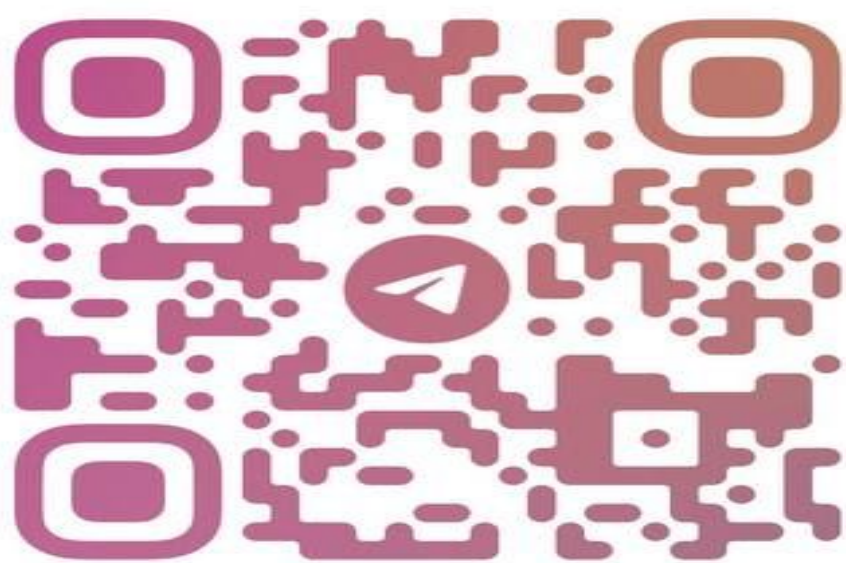
Upuzun bir aşk mektubu, acı soslu bir kavuşma öyküsü veya en basit -yahut karmaşık- haliyle bir zaman yolculuğu olan Pom!, aslında hiçbirisi değilken bir film idi. Yıllar önce aklıma bir film hikâyesi olarak düştüğünde onun için bir jenerik hayal etmiştim. Bir elinde *cortado*'su, diğer elinde evrak çantası, yüksek topuklularının üzerinde şimşegi fırtınayı peşine katarak o mutfağı dar-maduman etmeye gelen Çağla Narlıoğlu'nun arkasında *Seni Her Gördüğümde* çalardı. Erkin Koray hayallerime ısıltısını saçmıştı ve o 1,5 dakikalık eşsiz *intro* kulağıma her dolduğunda, bambaşka bir evrene ışınlanırdım. Çağla'nın jet yakıtı kestaneli sufle ise, benimkisi de *Seni Her Gördüğümde* idi. Ardından seneler geçti. Takvimler 7 Ağustos 2023'ü gösterdi. Editörüm Hasan Ozan, Pom!'un üzerinde çalışmaya başladığını yazdı. O akşam Erkin Koray'ı kaybettik.

Bazen son söz ile ilk sözün arasındaki mesafeyi hayat fazlasıyla kısaltıyor. Bu bol kıvrımlı, yer yer çamurlu yer yer güneşli, çok-ça aromaya ve kokuya bulanmış benzersiz yolculukta bana eşlik eden dostlarıma sonsuz teşekkürler. Başlangıç olarak, onu kelimelere döktüğüm günden bu yana Pom!'u benden çok daha fazla kez okuduğuna emin olduğum Dilara; Sarp ile aranızdan çoktan çekildiğime de neredeyse eminim. Yani senindir, o da senindir, elbette ve her zaman. Pınar; kestaneli sufletin kokusunu benden

çok daha net duyabildiğini biliyorum, yıllar öncesinden duy-
dun... Esin ve Seçil; sonunda pişti, hadi daldıralım kaşıklarımızı!
Meri, Feza, Merve, Ezel, Ayşem, Ece, Hande, Zinnur, Banu, Yıl-
dız, İrem, Sevgi, Deniz; bu sofrayı yıllar önce paylaşarak beni çok
mutlu ettiniz, biliyorum ki en güzel yemek beraber yenendir, var
olun. Ana yemekte Sarp şef işin sırrının nar olduğunu iddia ede-
dursun, bu mutfağın en değerli malzemesinin Duygu olduğunu
ben nasıl biliyorsam canım kardeşim de bilir ve elbette böylesine
bir kelime oyununu es geçemeyeceğimi de bilir. İyi ki. Helin, sen
*souschef*liğin icat olmadığı bir evrende bile Pom!’un *souschef*’i
olur, hatta Sarp bir gün ortadan kaybolsa dahi o Michelin’i alana
dek tezgâhın başından ayrılmazdın, bence bunu bil çünkü ben
biliyorum. Yemeği bitirip tatlıya geçerken, Pom!’un yayımlanma-
sında emeği geçen Artemis Milenyum ekibimize; Merve, Dilan,
Mihri, Sevgi, Tuğba, editörüm Hasan Ozan ve son okumada ye-
niden buluştuğum Nurdan’a sonsuz teşekkürlerimi sunmak iste-
rim. Bu sofraya sevginiz ve emeğiniz sayesinde çok daha keyifli ve
bereketli bir yer oldu. Ve son olarak, sevgili okurlar, Pom! damak-
larnızda hoş bir tat bırakabilmişse o mutfaktan tatmin olarak çı-
kabilirim demektir, ki bu da bana göre hayattaki en değerli lezzet.
Keyifle ve afiyetle, yeni reçetelerde buluşmak üzere.

07 Ağustos 2023, İstanbul

@AYISIGIKITAP